

LÊ QUANG TẤN Thừa Sứ Hiệp Thiên Đài
Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh

BÁC BỎ LUẬN ĐIỆU
VỤ KHÔNG BÓP MÉO SỰ THẬT

TÁC GIẢ QUYỀN TIẾU THUYẾT

ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT

CỦA NHÀ VĂN *NGUYỄN KHẢI*

XUẤT BẢN TẠI HOA THỊNH ĐỐN

WASHINGTON *

SƠ LƯỢC SỬ TÍCH ĐỨC HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC , CHƯỞNG QUẢN NHỊ HỮU HÌNH ĐÀI HIỆP THIÊN VÀ CỦU TRÙNG , GIÁO CHỦ HỘI THÁNH CAO ĐÀI TÒA THÁNH TÂY NINH . HÓA GIẢI PHÉP TRÙ ẾM “LONG TUYỀN KIẾM” CỦA TRẠNG TRUNG QUỐC BÍ MẬT ĐÚA THẦY ĐỊA LÝ LỖ BAN ĐỘT NHẬP NƯỚC VIỆT NAM VÀO NĂM 1914 ĐỂ TRÙ ẾM KHÔNG CHO NHÂN TÀI VIỆT NAM XUẤT HIỆN

-----*-----*

Suốt 8 thế kỷ dân tộc VIỆT NAM liên tiếp bị TRUNG QUỐC xâm lăng đô hộ , Tổ Phụ chúng ta vô cùng gian lao khổ nhọc vất vả mới giữ vững non sông bờ cõi và không bị đồng hóa mất gốc dưới các trào phong kiến phương bắc : TỔNG , NGUYÊN , MINH , THANH

Dưới triều đại Nhà MINH đã thấu rõ tinh thần quật cường giữ nước cao độ của dân tộc VIỆT NAM đã từng chiến thắng đánh bại cả 2 đạo quân xâm lược của Triều Đại TỔNG , NGUYÊN ghi đậm nét son vào lịch sử , nên triều đại nhà MINH vô cùng lo âu sợ sệt , bèn bí mật chỉ cho tướng TRƯƠNG PHỦ thực hiện mưu đồ thâm độc , thu gom hết kinh sách của nước ĐẠI VIỆT , cho lệnh chở hết số sử liệu quý báu của nước ĐẠI VIỆT đem về TRUNG QUỐC nghiên cứu sách lược . Đó là một tai họa lớn lao cho dân tộc ĐẠI VIỆT lúc bấy giờ đã bị chiếm đoạt di sản ; kho tàng quý báu của Tổ Phụ để lại , đã bị bành trướng TRUNG QUỐC vơ vét tước đoạt hết nên được gọi là đại họa ”THƯ TỊCH “

Kế tiếp , triều đại nhà MINH còn cho du nhập vào nước ta nhiều loại sách kinh điển của thời Tống Nho , do các danh nho như thầy : TRÌNH HẠO , TRÌNH DI , CHÙ HY , chú giải cùng phổ biến cho dân tộc ta học tập , nên lúc bấy giờ mới có câu thành ngữ châm biếm xuất hiện “Cửa KHỔNG Sân TRÌNH” ngũ ý chế nhạo về nho học của dân tộc ta vào thời HÁN thuộc , chỉ là cái học ngoài “Cửa KHỔNG” chớ đâu có vinh hạnh may mắn vào được “Cửa KHỔNG” mà học được Đạo Nho

Còn vào thời nhà MINH này còn tệ hại hơn nữa ; xa vời hơn nữa là chỉ đứng “ Ngoài Sân ” để học Đạo NHO của các Thầy họ TRÌNH mà thôi . Vì thế mới có câu ngạo nghễ bô bác là “Cửa KHỔNG Sân TRÌNH”

Tham vọng bành trướng của TRUNG QUỐC vô cùng thâm độc muốn tiêu diệt nhân tài VIỆT NAM bằng mọi thủ đoạn .

Bài học tháng 10/1427 của quân xâm lược Phương Bắc hằng ghi nhớ là tại ÁI CHI LĂNG , với 10 vạn quân viện binh tinh nhuệ cứu viện , Tổng Lãnh Binh LIỄU THẮNG bị bêu “đầu” tại Núi Mã Yên , cùng một vạn quân tiền phong phải bỏ xác nơi chiến địa .

Tướng VƯƠNG THÔNG phải khiếp vía kinh hồn , dâng biểu đầu hàng , muối cầu xin tha mạng .

Đô Đốc THÔI TỰ lê gối dâng tờ tạ tội .

Thượng Thư HOÀNG PHÚC trói tay xin tự đầu hàng

Thái Thú ĐIỀN CHU là SẦM NGHI ĐỐNG quá sợ , phải thắt cổ chết vì không bảo thủ nổi Đồn Ngọc Hồi .

Với lòng nhân đạo khoan hồng cao cả trong sáng của Tổ Phụ ta mãi mãi còn lưu truyền .

MÃ KỲ , VƯƠNG CHÍNH , cấp cho 500 chiếc thuyền , ra đến biển mà vẫn hồn bay phách tán

VƯƠNG THÔNG , MÃ ANH cấp cho vài nghìn cỗ ngựa , về đến nước mà vẫn tim đập chân run.

Càng oai hùng , vang lừng hơn nữa là Tướng LÝ THUỒNG KIỆT , chẳng chịu ngồi chờ Quân TỔNG kéo sang , mà lại “tiến binh” tràn sang biên giới TRUNG QUỐC tấn công , bao vây thành UNG CHÂU suốt 42 ngày đêm liền để phá hủy , cùng san bằng thành UNG CHÂU bình địa , tiêu diệt hết đoàn Quân TỔNG đang tập hợp chuẩn bị xâm lăng VIỆT NAM .

Một chiến công hiển hách thần tốc , chớp nhoán , rồi nhanh nhẹn rút cả đoàn quân tinh nhuệ trở về nước nhà một cách êm thầm

Đã từng nếm những bài học lịch sử thích đáng đắng cay , mà . . . bành trướng TRUNG QUỐC vẫn còn tham vọng thừa cơ hội dân tộc VIỆT NAM đang bị lè thuộc Pháp nên vào năm 1914 , Trạng TRUNG QUỐC mưu đồ đưa Thầy Địa Lý bí mật đột nhập vào nước VIỆT NAM mang theo cây gươm báu “LONG TUYỀN KIẾM” cố tình trù ếm cho dân tộc VIỆT NAM không được xuất hiện nhân tài

Với ý đồ thâm độc là triệt hạ không cho nhân tài VIỆT NAM xuất hiện để dễ bề thôn tính nước VIỆT NAM sau này , nên TRUNG QUỐC không từ bỏ một thủ đoạn nào bởi một nước to lớn có gần một tỷ dân số sống kề cận VIỆT NAM nhỏ bé , mà lại luôn luôn lo sợ tinh thần quật cường của dân tộc VIỆT NAM nên không ngần ngại , lén lút cho Thầy Địa Lý trốn sang VIỆT NAM trù ếm ““LONG TUYỀN KIẾM” như thế .

Hữu hạnh thay! Dân tộc VIỆT NAM còn giữ vững truyền thống văn hóa cổ truyền tốt đẹp của Tổ Phụ lưu lại một truyền thống vô cùng quý báu là hằng nhớ đến Tổ Tiên.

Vì thế , Đức CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ Chúa tể càn khôn thế giới , yêu thương dân tộc VIỆT NAM , là một sắc dân có đầy đủ đức tin vững chắc , biết giữ gìn luật lệ cổ truyền của Tổ Phụ , biết kính TRỜI , thờ PHẬT bất luận Tôn Giáo nào từ đâu du nhập vào nước VIỆT NAM , cũng đều được dân tộc VIỆT NAM kính trọng phụng thờ lễ bái

Do lòng hiếu đạo và nguông mộ vô bờ bến ấy Đức CAO ĐÀI mới ưu ái chiếu cố , đặc ân chọn dân tộc VIỆT NAM là một sắc dân nhỏ bé nằm trên bán đảo Đông Nam Á đang bị lệ thuộc Pháp , mà giao nền Chánh Giáo trong tay dân tộc VIỆT NAM được làm chủ lấy , dùng huyền diệu cơ bút giáng trần hoằng khai ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ , hay là đại ân xá kỳ ba , tức ĐẠO CAO ĐÀI trong nước VIỆT NAM vào năm 1926 . Cốt yếu là tạo cho đầu óc nòi giống VIỆT NAM vẫn hồi Quốc vận , lấy Nhơn Nghĩa Đạo Đức làm Chuẩn Thằng , để gieo trồng nơi cửa ĐẠO CAO ĐÀI một hột giống trưởng sanh bất tử , phục sanh hồn nước đã điêu tàn sau 80 năm bị nô lệ cho nó phục sinh với năng lực làm sống Quốc Hồn của dân tộc VIỆT NAM gần 5000 năm về trước , được nhịp nhàng tiến bước trong luật thường yêu và quyền công chánh của Đức CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ là qui Tam Giác , hiệp Ngũ Chi hầu đưa nhân loại đến cảnh Hòa Bình Đại Đồng Thế Giới , biết nhìn nhau là một đấng CHA chung cùng là Huynh đệ một nhà.

Hữu hạnh thay! Với lòng yêu ái vô tận , vô biên của Đức CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ đối với dân tộc VIỆT NAM , vào đêm 16 tháng 10 năm Mậu Thìn (DL 27/11/1928) có BÁT NUƠNG DIÊU TRÌ CUNG giáng cơ mách bảo , hướng dẫn cho Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC biết rõ nguyên nhân về trạng TRUNG QUỐC đưa Thầy Địa Lý đột nhập nước VIỆT NAM cố tình trù ếm không cho dân tộc VIỆT NAM xuất hiện nhân tài(vì TRUNG QUỐC được nổi tiếng về khoa Địa Lý từ lâu).

Đức HỘ PHÁP được sự hướng dẫn của BÁT NUƠNG DIÊU TRÌ CUNG cho biết rõ là Trạng TRUNG QUỐC biệt phái Thầy Địa Lý là người Tiểu Châu trốn sang VIỆT NAM vào 1914 , mang theo cây kiếm báu “LONG TUYỀN KIẾM” bí mật lần dò đến địa điểm ngọn Chàm Sập , Lán Cát có ngọn Núi Lan mới vừa hình thành(tức là ngọn Núi Lan mới vừa nổi lên khỏi mặt đất) tọa lạc tại làng Phú Mỹ , Quận Châu Thành , Tỉnh Mỹ Tho (nay là Tỉnh Định Tường) nằm về hướng đông phía mặt trời mọc chỉ cách THÁNH THẤT CAO ĐÀI KHỔ HIỀN TRANG (Phú Mỹ) ước độ 10 cây số .

Thầy Địa Lý TRUNG QUỐC bí mật trù ếm “LONG TUYỀN KIẾM” giữa ngọn Núi Lan với mưu đồ nhờ lưỡi kiếm báu “LONG TUYỀN KIẾM” vớt đứt hết các nhân tài , không cho Trạng , Tướng của VIỆT NAM xuất hiện được.

“Mưu sự tại Nhơn thành sự tại Thiên” “Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC vâng lệnh Đức CHÍ TÔN CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ thực hiện mục đích

cứu Đời , cứu vớt chúng sanh , trọn dâng hiến cả kiếp sanh để làm con tế vật phụng sự cho nhân loại , xem thường mạng sống của cá nhân , để đạt cho kỳ được mục phiêu chính yếu là làm cho cả thiên hạ đặng tự do , đặng hạnh phúc .

Vì lý do cao cả ấy mà Đức HỘ PHÁP phải thực hiện cho kỳ được Bác Ái , Công Bằng , Vị Tha , cải thiện cho đời sống nhân loại , đưa đến Hòa Bình Đại Đồng Thế Giới đúng theo Tôn Chỉ : Tôn Giáo CAO ĐÀI không thể làm công cụ , làm con cờ của bất cứ ai .Cái thế của Tôn Giáo CAO ĐÀI phải là cái thế trường tồn , trường cửu , đứng trên và đứng trước để hướng dẫn đời , hướng dẫn nhơn sanh theo 3 tiêu chuẩn : Từ Bi , Bác Ái , và Công Bằng của nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ, nên Đức HỘ PHÁP bất chấp hiểm nguy đang sống dưới chế độ lệ thuộc Pháp mà Đức Ngài vẫn làm tròn trọng trách Thiên mạng giao phó phải hoàn thành sứ mạng theo sự hướng dẫn của BÁT NUƯƠNG DIÊU TRÌ CUNG , là hóa giải phép trù ếm “LONG TUYỀN KIẾM” của TRUNG QUỐC..

Theo lời tự thuật của Hiền Huynh Chơn Nhơn LÊ VĂN TRUNG
Chưởng Quản HỘI THÁNH PHƯỚC THIỆN TÒA THÁNH TÂY NINH ,
vào ngày 27 tháng 02 năm Kỷ Ty (DL 06/04/1929) Đức HỘ PHÁP PHẠM
CÔNG TẮC hướng dẫn một Phái Đoàn Chức Sắc Thiên Phong xuống viếng
thăm THÁNH THẤT CAO ĐÀI KHỔ HIỀN TRANG(Phú Mỹ) trước là
viếng thăm cùng nhắc nhở Bổn Đạo và Minh Thiện Đàm để đi tìm “LONG
TUYỀN KIẾM”.

Hiền Huynh Giáo Hữu THƯỢNG MÌNH THANH , Cai Quản THÁNH
THẤT KHỔ HIỀN TRANG mời toàn cá Bổn Đạo trong các làng Tân Hòa
Thành , Tân Hội Đông , Hưng Thạnh Mỹ và Phú Mỹ đến dự buổi họp dưới
quyền Chủ Tọa của Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC để thành lập một
Phái Đoàn đi tìm “LONG TUYỀN KIẾM” . Buổi họp được kết quả tốt đẹp ,
trong tinh thần tình nguyện , chọn cử thành phần Phái Đoàn gồm 36 vị , do 12
vị chịu trách nhiệm đôn đốc hướng dẫn từng toán một trên 12 chiếc xuồng và
một chiếc xuồng chèo .

Trong phái đoàn 12 vị chịu trách nhiệm trên 12 chiếc xuồng gồm có :

1) HÀM SUNG (Lê Sanh)	LÊ VĂN TRUNG
2) NGUYỄN VĂN CHƯỜNG	ĐỖ VĂN PHÓ
3) HUỲNH VĂN PHỦÔNG	NGUYỄN VĂN CHÁNH
4) LÊ VĂN TIẾT	PHẠM VĂN ĐƯƠNG
5) TRẦN THẠNH MẬU	CAO VĂN PHÚC
6) TRIỆU VĂN KỲ	LÊ VĂN PHƯỚC

Đúng 6 giờ sáng ngày 28 tháng 02 năm Kỷ Tỵ (DL 07/04/1929) vào thời Mèo Đức HỘ PHÁP hướng dẫn Chức Sắc , Chức Việc Bổn Đạo Nam Nữ và cả Phái Đoàn vừa mới thành lập để di tìm “LONG TUYỀN KIẾM” vào Nội Điện THÁNH THẤT KHỔ HIỀN TRANG Hiến Lễ ĐỨC CHÍ TÔN và cầu nguyện việc tìm “LONG TUYỀN KIẾM” cho được kết quả tốt đẹp .

Sau khi Hiến Lễ ĐỨC CHÍ TÔN tại THÁNH THẤT xong , kế tiếp Phái Đoàn dùng điểm tâm tại Hậu Điện THÁNH THẤT đâu vào đấy mới bắt đầu lên đường .

Cả Phái Đoàn gồm 36 vị do Đức HỘ PHÁP hướng dẫn đồng bước xuống 12 chiếc xuồng , và chiếc xuồng chèo (một người đứng chèo phía sau , còn trước xuồng thì có người ngồi bơi , Đức HỘ PHÁP và 2 vị Chức Sắc ngồi giữa) . Phái Đoàn di tìm “LONG TUYỀN KIẾM” vừa rời khỏi bến THÁNH THẤT KHỔ HIỀN TRANG vào lúc 8 giờ ngày 7/4/1929 trực chỉ đi dọc theo con sông , đi thẳng đến chợ Thầy Yến , rồi phái đoàn đi thẳng vào Lán Cát ước độ 5 cây số , thì Phái Đoàn dừng lại tại một con rạch nhỏ .

Hai bên bờ đồng bào ở rất thưa thớt , thỉnh thoảng mới thấy một căn nhà tranh đồng bào quanh vùng chỉ sống với nghề đan đệm . Từ lúc khởi hành tại THÁNH THẤT KHỔ HIỀN TRANG cho đến khi Phái Đoàn dừng lại để lên bờ chỉ nhìn thấy có một cái lò gốm sản xuất : chén , tộ , đĩa , lu và chậu đựng nước .

Cảnh sống của đồng bào dọc theo hai bên bờ sông lác đác chỉ có mấy căn nhà tranh lá , cây cối vườn tược rất khô cằn , bởi nước phèn không trồng trọt gì được , chỉ có cây bàng và nǎng sậy mọc xanh um chiếm cả cánh đồng mênh mông cò bay thẳng cánh thỉnh thoảng mới có một ít chiếc ghe và xuồng của thương khách qua lại trên con sông .

Cả Phái Đoàn di tìm “LONG TUYỀN KIẾM” đã lên bờ , di bộ thẳng vào một cánh đồng hoang , toàn là cây sậy , bàng , nǎng mọc cao khỏi đầu người . Người hướng dẫn đi trước phải cầm một sợi dây luộc thật dài cho người đi sau bám nắm lấy sợi dây để lần mò đi theo kéo bị lạc bởi người đi trước không thấy người đi sau và người đi sau không nhìn thấy người đi trước nên phải dùng sợi dây luộc để tiến dần mà không sợ sự thất lạc .

Phái Đoàn phải đi qua những con sông nước phèn trong veo , đi độ 700 thước thì phái đoàn tới một gò đất cao ráo hơn đúng như một ngọn Núi mới hình thành . Phái Đoàn liền dừng chân tạm nghỉ dưỡng sức , vì đi mới độ 700 thước mà phải mất trên một tiếng đồng hồ đầy gian lao khổ nhọc để vượt qua những con bưng sinh lầy nước đọng trong vắt toàn là nước phèn cây cối không thể mọc lên được

Cả Phái Đoàn tạm dừng chân dưỡng sức ước độ 15 phút thì Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC liền Chấp Bút . Đồng thời cả anh em trong Phái

Đoàn đều tịnh tâm cầu nguyện các Đấng Thiêng Liêng hộ trì chỉ dẫn cho Phái Đoàn sớm tìm được nơi trú ẩn “LONG TUYỀN KIẾM”.

Hiển linh thay ! Hân hạnh thay ! Trong lúc cả anh em trong Phái Đoàn đang tịnh tâm tưởng niệm cầu nguyện , thì có một Đấng Thần Linh giáng bút tự xưng là LỖ BAN SƯ TRƯỞNG chỉ dẫn Phái Đoàn đi thẳng lên gò đất cao nhất của ngọn Núi Lan vừa mới hình thành , mà đào sâu xuống đất thì sẽ gặp “LONG TUYỀN KIẾM” .

Nỗi vui mừng không xiết kẽ , tuân theo lời chỉ dẫn của LỖ BAN SƯ TRƯỞNG, Phái Đoàn tiếp tục lên đường đi thẳng lên tận chỗ cao nhứt của gò đất , đó là ngọn Núi Lan mới hình thành bề dài ước độ 700 thước , bề ngang ước độ 500 thước vừa nhô lên khỏi mặt đất . Nhận định đúng theo phương hướng của LỖ BAN SƯ TRƯỞNG vừa giáng bút chỉ dẫn , cả Phái Đoàn vô cùng mừng vui phấn khởi đem hết sức lực đào đất theo sự hướng dẫn của Đức HỘ PHÁP . Vì LỖ BAN SƯ TRƯỞNG cũng vừa mách rõ cho Đức HỘ PHÁP biết là một Thầy Địa Lý , người Tiều Châu TRUNG QUỐC đã bí mật len lỏi đến đây dùng phép trù ẩn không cho ngọn Núi Lan này mọc lên cao vì lo sợ sẽ có nhiều nhân tài VIỆT NAM xuất hiện , nên TRUNG QUỐC mưu đồ dùng phép ẩn “LONG TUYỀN KIẾM” là nhờ lưỡi kiếm báu “LONG TUYỀN KIẾM” sẽ vứt hết nhân tài VIỆT NAM , không cho Trạng , Tướng của nước VIỆT NAM xuất hiện được .

Dưới tinh thần cương quyết tự nguyện và đức tin mãnh liệt cả thành viên trong Phái Đoàn tìm “LONG TUYỀN KIẾM” nhiệt tình đào sâu xuống lòng đất cho đến khi đụng phải lớp đá quá cứng , thì bắt đầu mệt mỏi vất vả , nhưng không ai bảo ai đều vững niềm tin là sắp tìm được “LONG TUYỀN KIẾM” của Trạng TRUNG QUỐC nên quên cả sự mệt nhọc .

Đúng theo sự dự đoán vừa đào xuyên qua lớp đá quá cứng thì bắt gặp : một cái ghè ăn trầu (như cái bình vôi của các bà ăn trầu) một lưỡi dao phay vừa rỉ sét , 6 con cờ tướng chạm trổ bằng Ngà , và 6 đồng tiền kẽm thuộc đời Vua MINH MẠNG .

Một chứng cứ báo hiệu sẽ tìm được “LONG TUYỀN KIẾM” , bởi những hiện vật vừa mới tìm thấy , gây niềm tin vô bờ bến cho cả thành viên trong Phái Đoàn quên cả sự mệt mỏi , cố gắng đào sâu xuống lòng đất thì đụng phải một cái hộp bao chì bể dày 9 tấc .

Cả Phái Đoàn đều reo mừng , Đức HỘ PHÁP phán dạy : phải thận trọng đem bao chì lên cho nguyên vẹn , và chỉ dẫn phải lau cho sạch sẽ cái bao chì vừa đem lên khỏi mặt đất , Đức Ngài bảo : “LONG TUYỀN KIẾM” trong đó , hộp bao chì dài 9 tấc được cẩn thận gói lại bằng một khúc vải đỏ , và được lệnh đem về TÒA THÁNH TÂY NINH .

Đồng thời Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC còn phán dạy thêm : Nay là ngày kỷ niệm nước VIỆT NAM , dòng giống LẠC HỒNG được hứa

phước nhờ Đạo TRỜI khai mở , gở nan ách cho nhân loại , và từ từ gở ách nô lệ , dòng dõi Tổ Phụ ta sẽ phục nghiệp , dân tộc ta sẽ xuất hiện nhân tài phá tan xiềng xích chằng còng bị lệ thuộc nữa .

“Nếu chậm trễ là do dân tộc VIỆT NAM không lo tôn thờ chủ nghĩa của Đức CHÍ TÔN không đủ sức thương yêu nhau cứ tranh giành quyền lợi . Lại nữa Tổ Phụ ta đã vay nợ máu Chúa TRỊNH và Chúa NGUYỄN còn dính dòng máu ấy phải trả dứt rồi mới vãn hồi hòa bình , độc lập thực sự được ”.

Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC liền ra lệnh cho cả thành viên trong Phái Đoàn phải hoàn tất thêm trách nhiệm là phải cố gắng ra công sức đào một con kênh (tức rạch nhỏ) bắt đầu từ ngọn Chàm Sập băng ngang qua chót mũi “LONG TUYỀN KIẾM” cho bứt để hóa giải phép ếm của Thầy Địa Lý TRUNG QUỐC hầu trừ tiệt sự sát hại nhân tài VIỆT NAM theo mưu đồ của trạng TRUNG QUỐC .

Sau những giờ hăng say bất kể mệt nhọc các thành viên trong Phái Đoàn tìm “LONG TUYỀN KIẾM” đã hoàn thành con kênh băng ngang qua mũi “LONG TUYỀN KIẾM” để phá hủy phép ếm “LONG TUYỀN KIẾM” của Thầy Địa Lý TRUNG QUỐC .

Cả Phái Đoàn hết sức vui mừng đã hoàn thành sứ mạng là tìm được “LONG TUYỀN KIẾM” đúng theo sự hướng dẫn của BÁT NUƠNG DIÊU TRÌ CUNG một việc làm hi hữu vô tiền khoáng hậu , giữa người và vô hình hiệp một , nhất là cả thành viên trong Phái Đoàn được nhìn thấy sự huyền diệu Thiêng Liêng trước mắt của LỖ BAN SƯ TRƯỞNG vừa Giáng Bút hướng dẫn đường đi để tìm được “LONG TUYỀN KIẾM” , đúng theo lời mách bảo của BÁT NUƠNG DIÊU TRÌ CUNG đã chỉ dẫn Đức HỘ PHÁP trước kia vào ngày 16 tháng 10 Mậu Thìn (DL 27/11/1928) đã trở thành sự thật , chính bản thân của 36 vị thành viên trong Phái Đoàn đã chứng kiến cuộc hành trình tìm “LONG TUYỀN KIẾM” để chứng minh sự mẫu nhiệm của các Đấng vô hình trợ giúp , nên mới khám phá được màn bí mật trù ếm của Thầy Địa Lý TRUNG QUỐC hằng lo sợ nhân tài VIỆT NAM xuất hiện .

Nói đến kiếm báu “LONG TUYỀN KIẾM” cũng cần nêu biết sơ qua sử tích xuất hiện “LONG TUYỀN KIẾM” thế nào ?

Theo thơ văn LÝ – TRẦN (trang 344 về sử lược “LONG TUYỀN KIẾM”) và “THÁI A KIẾM ” , tức là 2 thanh kiếm quý báu nhất lúc bấy giờ , là do vợ chồng CAN TƯƠNG cùng vợ là MẶC DA người nước NGÔ có biệt tài rèn các thanh kiếm báu mà không một ai có thể rèn những thanh kiếm quý báu như thế được .

Theo sách NGÔ – VIỆT Xuân Thu thì CAN TƯƠNG và vợ là MẶC DA muốn thực hiện cho kỳ được thanh kiếm quý để dâng cho NGÔ VƯƠNG , mà muốm hoàn thành gươm báu phải hòa hợp đức trinh chính của Hào Lực quẻ KHÔN (chỉ về Đất) và phải đủ khí kiên cường của Hào Cửu quẻ KIỀN (

chỉ về Trời), do huyền vi mầu nhiệm khéo léo của tạo hóa làm ra, và nhờ chất tinh của âm dương phối hợp mới rèn được thanh kiếm quý nên CAN TUƠNG cùng vợ là MẠC DA ngày đêm cố gắng đem hết tài trí sáng suốt đồng quyết tâm rèn cho kỳ được song kiếm báu để đền đáp công ơn ngọn rau祭祀 đất đối với NGÔ VƯƠNG.

Lòng hy sinh cao cả tuyệt đối phi thường của một phụ nữ như MẠC DA gãm ra thật là hiếm có, MẠC DA đã can đảm cắt tóc, cắt hết móng tay, rồi cuối cùng dám tự nguyện nhảy vào bể lò rèn hy sinh cả thể xác làm cho thép chảy ra giúp cho chồng là CAN TUƠNG hoàn thành được song kiếm quý đặng dâng cho NGÔ VƯƠNG là một hành động phi thường thế gian hữu.

Nhờ sự hy sinh tuyệt đối của MẠC DA, CAN TUƠNG đã thành công rèn được lưỡi kiếm sáng chói như mặt nước Hồ Thu mũi kiếm sáng hoắc tựa như băng giá.

Ngày đeo thanh gươm quý thì mặt TRỜI mờ ánh, đêm cất thì vàng Trăng loé vàng, sao chổi cũng vì nó mà phải lùi xa YÊU MA cũng vì nó mà phải ẩn náo, lưỡi kiếm vô cùng sắc bén chém sắt tự như chém bùn.

Sau khi biết rõ lòng hy sinh tột đỉnh của MẠC DA đã trợ giúp cho chồng là CAN TUƠNG hoàn thành thanh kiếm quý báu để đền đáp lại công ơn cho NGÔ VƯƠNG, NGÔ VƯƠNG vô cùng xúc động khi nhận thanh kiếm báu nên liền truyền lệnh gọi thanh kiếm DƯƠNG là CAN TUƠNG và thanh kiếm ÂM là MẠC DA đồng thời NGÔ VƯƠNG phán lệnh cho khắc chữ "LONG TUYỀN" vào kiếm DƯƠNG và khắc chữ "THÁI A" vào thanh kiếm ÂM, nên được gọi là "LONG TUYỀN KIẾM" và "THÁI A KIẾM".

Tương truyền song kiếm quý "LONG TUYỀN KIẾM" và "THÁI A KIẾM" được vang danh nổi tiếng suốt thời đại NGÔ VƯƠNG, mãi đến đời TẤN - HUỆ - ĐẾ có Quảng Vũ Hầu là TRƯƠNG HOA một đêm nhìn lên TRỜI thấy giữa sao Ngưu và sao Đầu có xung quanh khí màu tím chói sáng cả một góc TRỜI mà dân chúng cả quanh vùng đều nhìn thấy bàn tán xôn xao về điều TRỜI lành dữ trong mai hậu.

Để trấn an dân chúng, TRƯƠNG HOA liền xuống lệnh cho Quần Thần đi mời cho kỳ được LÔI HOÁN là một nhà thiên văn nổi tiếng lúc bấy giờ ở tại Dư Chương đến để chất vấn tìm cho biết về sự màu sắc tím đã ứng hiện sáng cả một góc TRỜI.

Được lệnh triệu đến, nhà Thiên Văn LÔI HOÁN bình thản dẫn giải: chẳng có điều chi mà phải lo ngại cả, hiện tượng mà cả dân chúng cùng nhìn thấy trong đêm đó chỉ là ánh sáng của tinh kiếm(kiếm quý) ở vùng huyện Phong Thành chiếu lên đủ màu sắc tím chói sáng cả một góc TRỜI như thế! Tức là ở tại huyện Phong Thành có chôn giấu thanh kiếm quý nên mới có

màu sắc tím chói lèn ở giữa sao Ngưu và sao Đầu mà mọi người đều được trông thấy , chớ chẳng có thiên tai hoạn họa chi cả .

Vì ngưỡng mộ và muốm tìm cho được thanh kiếm quý vừa mới xuất hiện , TRƯƠNG HOA truyền lệnh tấn phong cho nhà Thiên Văn LÔI HOÁN làm Huyện Phong Thành (thuộc tỉnh Chiết Giang) với trọng trách là LÔI HOÁN phải lập tức lên đường trấn nhậm huyện Phong Thành để tìm cho được thanh kiếm quý .

Được biết Quảng Vũ Hầu TRƯƠNG HOA đang nóng lòng chờ đợi xem thanh kiếm quý , nên vừa đến trấn nhậm huyện Phong Thành thì nhà Thiên Văn LÔI HOÁN liền tuyển chọn một số bốn bộ tâm phúc lên đường đi tìm thanh kiếm quý , LÔI HOÁN cùng số tùy viên bí mật lần dò đến tận chân thềm nhà ngực (khám đường) nơi chôn giấu thanh kiếm báu . Chính bản thân LÔI HOÁN chỉ dẫn cho đoàn tuỳ viên thân tính phương cách đào xuống bậc thềm nhà ngực hết sức cẩn thận , với nhiệt tình và quyết tâm thực hiện đúng theo sự hướng dẫn của LÔI HOÁN truyền lệnh , chẳng mấy chốc đoàn tuỳ túng đào trúng cái hòm bằng đá quá cứng , LÔI HOÁN truyền lệnh đào xung quanh cái hòm bằng đá không cho sứt mẻ , phải lấy cái hòm bằng đá lén mặt đất cho nguyên vẹn .

Đoàn tuỳ viên đã nâng hòm bằng đá lên khỏi mặt đất LÔI HOÁN truyền lệnh cho cả đoàn bốn bộ được nghỉ xả hơi (không còn một ai ở bên cạnh hòm đá) LÔI HOÁN từ từ cạy nắp hòm đá lên , luồng ánh sáng của thanh kiếm báu chiếu ngời , LÔI HOÁN vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy thanh kiếm quý ; và lời trình tấu trước kia với TRƯƠNG HOA đã ứng nghiệm theo lời tiên đoán , vì trên đốc kiếm còn ghi rõ “LONG TUYỀN KIẾM” và “THÁI A KIẾM ” , tức là song kiếm quý được truyền tụng vang tiếng một thời .

Tìm được thanh kiếm quý , LÔI HOÁN động lòng tham chỉ dâng lên cho Quảng Vũ Hầu TRƯƠNG HOA một thanh kiếm mà thôi còn tự giữ lại một thanh kiếm để làm của riêng .

Sau khi nhận được thanh kiếm quý của LÔI HOÁN từ huyện Phong Thành dâng lên , TRƯƠNG HOA liền chất vấn LÔI HOÁN đây là “LONG TUYỀN KIẾM” ; còn “THÁI A KIẾM ” đâu ?? mà không đưa đến . Mãi đến khi Quảng Vũ Hầu TRƯƠNG HOA qua đời cũng chưa một ai biết thanh kiếm báu “THÁI A KIẾM ” ở đâu ? Cho đến khi nhà thiên văn LÔI HOÁN kế tiếp qua đời được biết con trai của LÔI HOÁN mang một thanh kiếm quý đi qua sông Diên Bình Tân , thuyền vừa ra khỏi bến bị một cơn gió mạnh thổi đến thuyền bị lắc lư cây kiếm của con trai LÔI HOÁN bỗng nhiên bị rơi xuống nước dòng sông tức thì có sóng to gió lớn nổi lên , liền khi ấy có 2 con rồng nổi lên mặt nước , cuộn sóng ầm ầm , thanh kiếm quý của con trai LÔI HOÁN bị cuốn trôi theo dòng nước chìm mất . Người đời sau cho rằng : hai

còn rồng vừa xuất hiện lên giữa dòng sông Diên Bình Tân là hiện thân của 2 thành kiếp CAN TƯƠNG và MẠC DA , thuộc tỉnh Chiết Giang TRUNG QUỐC.

Thiết nghĩ vào năm 1928 huyền diệu Thiêng Liêng về Cơ Bút đã hướng dẫn Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC đến tận THÁNH THẤT KHỔ HIỀN TRANG để thành lập một Phái Đoàn đi tìm “LONG TUYỀN KIẾM” , hầu hoá giải phép trù ếm của trạng TRUNG QUỐC dường như việc mộng tưởng nhưng lại là sự thật một trăm phần trăm , mà người tín hữu CAO ĐÀI muôn người như một đều ghi nhận và biết rõ về sự tích hóa giải “LONG TUYỀN KIẾM” là một việc làm hi hữu , bộc lộ tinh thần quật khởi của dân tộc VIỆT NAM luôn luôn mong muốn nước VIỆT NAM xuất hiện nhân tài cứu thoát cảnh lệ thuộc Pháp .

Chính huyền diệu nhiệm màu của Cơ Bút đã trợ giúp cho Phái Đoàn tìm “LONG TUYỀN KIẾM” được dịp tham gia chứng kiến tận mắt sự góp sức giữa người và vô hình đã thu hồi được phép ếm “LONG TUYỀN KIẾM” vào ngày 28 tháng 02 năm Kỷ Ty (DL 07/04/1929) .

Cơ Bút là phương tiện duy nhất để các Đấng vô hình giáng dạy và phổ biến chúng sanh để làm ngọn đuốc quang minh dùi dắt con người đến chỗ cao siêu lương thiện . Việc Xây Bàn Cầu Cơ Chấp Bút đã có từ lâu , từ nghìn xưa trên thế giới chẳng có chi gọi là mới lạ cả ? Chỉ khác nhau về mặt sử dụng tùy theo phong tục tập quán của mỗi dân tộc .

Ý niệm cơ bút phát xuất từ khi mới phôi thai nhơn loại , dưới mọi hình thức khác nhau trên khắp địa cầu , không đâu là không có Cầu Cơ Chấp Bút , cũng như không thể nhận định Cơ Bút là mê tín dị đoan được .

Dưới thế kỷ 20 này mà còn chủ quan , bảo Cầu Cơ Chấp Bút là mê tín dị đoan , tức là chậm tiến , nếu không nói là lạc hậu , bởi từ Âu sang Á đâu đâu cũng đều có Cầu Cơ Chấp Bút để thông công với các Đấng Thần Linh , cũng như vào đêm 13/09/1853 Đại Văn Hào VICTOR HUGO đã tiếp nhận những áng văn tuyệt tác của bóng vô hình tại nước Pháp lúc bấy giờ .

Tôn Giáo CAO ĐÀI được khai sáng trên đất nước VIỆT NAM vào năm 1926 cũng do Cơ Bút mà xuất hiện nên người tín hữu CAO ĐÀI có quyền hẵn diện rằng : vào năm 1929 trong thời kỳ Pháp thuộc mà Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC chẳng ngại khó khăn nguy hiểm thân hành đến THÁNH THẤT KHỔ HIỀN TRANG thuộc làng Phú Mỹ ,huyện Châu Thành ,tỉnh Mỹ Tho để thành lập một Phái Đoàn đi tìm “LONG TUYỀN KIẾM” là một việc làm phi thường , và Đức NGÀI lại còn long trọng phán dạy : Nay là ngày nước VIỆT NAM dòng giống LẠC HỒNG được hưu phước nhờ Đạo TRỜI khai mở gỡ nạn ách cho nhân loại , và từ từ sẽ gỡ ách nô lệ , dòng dõi ta sẽ phục nghiệp , dân tộc ta sẽ xuất hiện nhiều nhân tài phá tan xiềng xích chẳng còn bị lạm thuộc nữa .

"Nếu chậm trễ là do dân tộc VIỆT NAM không lo tôn thờ chủ nghĩa của Đức CHÍ TÔN không đủ sức thương yêu nhau cứ tranh giành quyền lợi , lại nữa Tổ Phụ ta đã vay nợ máu và Chúa TRỊNH và Chúa NGUYỄN còn dính dòng máu ấy nợ máu ấy phải trả dứt rồi mới vẫn hồi hòa bình , độc lập thực sự được ".

Không mê tín dị đoan nhưng người tín hữu CAO ĐÀI có quyền tin tưởng và hanh diện những lời tiên đoán của Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC vào ngày 28 tháng 02 năm Kỷ Ty (DL 07/04/1929) đã trở thành hiện thực , vì sau khi hóa giải được phép trù ếm "LONG TUYỀN KIẾM" , nhân tài VIỆT NAM được xuất hiện : như nhà Bác Học BỬU HỘI đã vang danh nổi tiếng khắp năm châu cùng nhiều nhân tài VIỆT NAM đã xuất hiện cùng khắp thế giới .....

Một sự kiện lịch sử sống động mà đồng bào tỉnh Mỹ Tho lúc bấy giờ đều được nghe biết tường tận về việc hóa giải phép trù ếm "LONG TUYỀN KIẾM" của trạng TRUNG QUỐC .

Sài Gòn , ngày 22 tháng 02 năm Ất Ty

(DL. 24/03/1965)

Truyền Trạng HIỆP THIÊN ĐÀI

LÊ QUANG TẤN

❖ SAO LỤC Y NGUYÊN VĂN BẢN CHÁNH .

Để giúp cho các bạn Đạo nam nữ biết rõ thêm .

về việc hóa giải "LONG TUYỀN KIẾM" của

Đức HỘ PHÁP vào năm 1929 tại làng Phú Mỹ ,

huyện Châu Thành , tỉnh Mỹ Tho .

TS . LÊ VĂN THẢO

LÊ QUANG TẤN Thừa Sứ Gièp Thiên Đài
Hội Thánh Cao Đài Tòa Tháuh Tây Ninh

BÁC BỎ LUÂN ĐIỆU
VỤ KHÔNG BÓP MÉO SỰ THẬT

TÁC GIẢ QUYỀN TIỂU THUYẾT

ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT

CỦA NHÀ VĂN NGUYỄN KHÁI

XUẤT BẢN TẠI HOA THỊNH ĐỐN
WASHINGTON *

LỜI TỰA

TRẦN TR
trả lời ng
KHẢI để
Ninh.

Do
KHẢI đâ
đến quy
sẽ gây
chuyện
xong vù
C
Ngoại
xuất b
trong
Cộng

Vào mùa Thu năm 1988 Bổn – Đạo Cao – Đài Washington chúng tôi đang chuẩn bị đi dự Đại Lễ HỘI YẾN DIÊU TRÌ CUNG thì một bạn Đạo từ Richmond Virginia là LÂM TẤN TÀI thình lình xuất hiện với gương mặt kém vui đưa ra quyển tiểu thuyết ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT của Nhà Văn NGUYỄN KHẢI do Nhà Xuất Bản Tác Phẩm Mới của Hội Nhà Văn Việt Nam (1976 – 1986) với lời nói thật bất bình: “Các bạn chịu khó ngồi nghe những điều sai trái, bôi bác, vu khống, xuyên tạc không đúng sự thật của Đảng viên Cộng Sản NGUYỄN KHẢI cố tình hạ uy thế cố Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC Giáo Chủ Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh hết sức tinh vi, dàn dựng cốt truyện hoàn toàn sai sự thật để kích bác những vị Chức Sắc tiền bối với thâm ý tiêu diệt ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỐ ĐỘ Tòa Thánh Tây Ninh được khai sáng trên đất nước Việt Nam vào năm 1926 trong thời kỳ Việt Nam còn lệ thuộc Pháp.”

Đồng thời Bạn LÂM TẤN TÀI còn bức bối nói thêm: “Các bạn lắng nghe cho rõ và thử hỏi động cơ nào thúc đẩy cho NGUYỄN KHẢI múa gậy vồn hoang trong lúc Đảng Nhà nước Cộng Sản Việt Nam kêu gọi đại đoàn kết dân tộc và Nhà Xuất Bản Hội Nhà Văn cố tình xuất bản quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT với mưu đồ gì ? Có phải chăng là mưu đồ dọn đường để tiêu diệt Đạo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh”.

Nghe đọc xong quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT, các ban Đạo đều phản ứng, đồng tình hiệp nhau soạn thảo quyển: “PHẢN ẢNH” về quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT để đả kích sự bịa đặt sai trái vu khống của NGUYỄN KHẢI.

Cả mọi việc ấn loát đều chuẩn bị xong, Ban Biên Tập chỉ còn chờ ngày ấn tổng quyển “PHẢN ẢNH”, bỗng nhiên có một người bạn Đạo từ Garden Grove đến hết sức đột ngột và tự xưng danh là NGUYỄN THÀNH CHUNG từ Việt Nam vừa mới trở về tới Graden Grove thì được nghe các bạn ở Washington định bút chiến với Nhà văn NGUYỄN KHẢI, nên bạn NGUYỄN THÀNH CHUNG không quản đường xá xa xôi tốn kém với ý định là trao quyển “BÁC BỎ LUẬN ĐIỀU VỤ KHỐNG BÓP MÉO SỰ THẬT” mà Hiền Huynh Thừa Sứ LÊ QUANG TẤN đã trình bày lên ông ĐÀO DUY TÙNG, Ủy viên Bộ chính trị Bí Thư Trung Ương Đảng và ông

Hà Nội, ngày 23 tháng 12 năm 1988

BẢN TUYÊN HUẤN

Số: -TH/TW

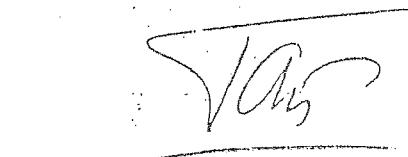
Kính gửi: Ông Thủ Sứ Lê Quang Tẩn
Thánh thất Cao-Dài.

Tôi đã nhận được thư ông viết ngày 07-12-1988 và
05 bản tư liệu, kèm theo. Về hai vấn đề Ông Thủ Sứ nêu
ra trong thư:

Một là, đối với tờ tuần báo Văn nghệ, ông Nguyễn
Dinh Thi, Chủ tịch Hội nhà văn Việt Nam đã có đề cập
đến trong cuộc nói chuyện với phóng viên về "Văn học
và đổi mới" dündg trang 3, tuần báo Văn nghệ số 50, thứ
7 ngày 10-12-1988.

Hai là, theo ông cho biết "Một số báo chí đã vô tình
dẫn những lời vu khống, đối trả, lệch lạc, bô bô mèo sự
thật, cố ý hạ bệ, làm tổn thương danh dự các vị lãnh
đạo tôn giáo của một số nhà văn, như cuốn tiểu thuyết "
Điều tra một cái chết" của nhà văn Nguyễn Khải. Chúng
tôi đã chuyển ý kiến đó cho nhà văn Nguyễn Khải.

Kính chúc Ông mạnh khoẻ.

Trần Trọng Tân
TRƯỞNG BẢN TUYÊN HUẤN P/W

LỜI TỰA

Vào mùa Thu năm 1988 Bổn – Đạo Cao – Đài Washington chúng tôi đang chuẩn bị đi dự Đại Lễ HỘI YẾN DIÊU TRÌ CUNG thì một bạn Đạo từ Richmond Virginia là LÂM TẤN TÀI thình lình xuất hiện với gương mặt kém vui đưa ra quyển tiểu thuyết ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT của Nhà Văn NGUYỄN KHẢI do Nhà Xuất Bản Tác Phẩm Mới của Hội Nhà Văn Việt Nam (1976 – 1986) với lời nói thật bất bình: “Các bạn chịu khó nghe những điều sai trái, bô bác, vu khống, xuyên tạc không đúng sự thật của Đảng viên Cộng Sản NGUYỄN KHẢI cố tình hạ uy thế cố Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC Giáo Chủ Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh hết sức tinh vi, dàn dựng cốt truyện hoàn toàn sai sự thật để kích bác những vị Chức Sắc tiền bối với thâm ý tiêu diệt ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ Tòa Thánh Tây Ninh được khai sáng trên đất nước Việt Nam vào năm 1926 trong thời kỳ Việt Nam còn lệ thuộc Pháp.”

Đồng thời Bạn LÂM TẤN TÀI còn bức bối nói thêm: “Các bạn lắng nghe cho rõ và thử hỏi động cơ nào thúc đẩy cho NGUYỄN KHẢI múa gậy vồm hoang trong lúc Đảng Nhà nước Cộng Sản Việt Nam kêu gọi đại đoàn kết dân tộc và Nhà Xuất Bản Hội Nhà Văn cố tình xuất bản quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT với mưu đồ gì ? Có phải chăng là mưu đồ dọn đường để tiêu diệt Đạo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh”.

Nghe đọc xong quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT, các bạn Đạo đều phản ứng, đồng tình hiệp nhau soạn thảo quyển: “PHẢN ẢNH” về quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT để đả kích sự bịa đặt sai trái vu khống của NGUYỄN KHẢI.

Cả mọi việc ấn loát đều chuẩn bị xong, Ban Biên Tập chỉ còn chờ ngày ấn tổng quyển “PHẢN ẢNH”, bỗng nhiên có một người bạn Đạo từ Garden Grove đến hết sức đột ngột và tự xưng danh là NGUYỄN THÀNH CHUNG từ Việt Nam vừa mới trở về tới Graden Grove thì được nghe các bạn ở Washington định bút chiến với Nhà văn NGUYỄN KHẢI, nên bạn NGUYỄN THÀNH CHUNG không quản đường xá xa xôi tốn kém với ý định là trao quyển “BÁC BỎ LUẬN ĐIỆU VU KHỐNG BÓP MÉO SỰ THẬT” mà Hiền Huynh Thừa Sử LÊ QUANG TẤN đã trình bày lên ông ĐÀO DUY TÙNG, Ủy viên Bộ chính trị Bí Thư Trung Ương Đảng và ông

TRẦN TR
trả lời ng
KHẢI đế
Ninh.

Do
KHẢI đế
đến quy
sẽ gây
chuyện
xong v
C
Ngoại
xuất b
trong
Cộng

thật r
Trun
làm
Thứ
BÁC
chú
Đài

đối
cù
cả

TRẦN TRỌNG TÂN, Trưởng Ban Tuyên Huấn Trung Ương đã có văn thư trả lời ngày 23/12/1998 cho Thừa Sứ và đã gởi cho Nhà văn NGUYỄN KHẢI để cứu xét lại việc sai lầm đối với Tôn Giáo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh.

Do đó, mà quyển ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT của NGUYỄN KHẢI đã bị tịch thu hết vào năm 1988, nên Ban Biên Tập liền thảo luận đi đến quyết định việc ấn tổng quyển “PHẢN ẢNH” là không cần thiết nữa, sẽ gây thêm sự bút chiến với NGUYỄN KHẢI và không muốn làm to chuyện bởi Bổn Đạo ở Hải Ngoại đã biết rõ ở Quốc Nội đã tạm giải quyết xong vụ việc sai trái của Tác giả NGUYỄN KHẢI.

Cây muồn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, hôm nay Bổn Đạo Hải Ngoại được đọc quyển Tuyển Tập tiểu thuyết Nguyễn Khải ngoan cố cho xuất bản lại ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT cố tình gây hấn cho Bổn Đạo trong Nước và Hải Ngoại phẫn nộ cùng bút chiến với nhà văn Đảng viên Cộng Sản Việt Nam lần thứ hai.

Điều cần thiết phải giúp cho Bổn Đạo ở Hải Ngoại biết rõ đâu là sự thật mà Trưởng Huynh Thừa Sứ LÊ QUANG TÂN đã trình bày lên các cấp Trung Ương Đảng Cộng Sản Việt Nam biết rõ hành động bịa đặt vu khống làm mất tình đoàn kết dân tộc, nên chúng tôi xin mạng phép Trưởng Huynh Thừa Sứ LÊ QUANG TÂN cho phép chúng tôi được ấn tổng trước quyển BÁC BỎ LUẬN ĐIỀU BÓP MÉO SỰ THẬT đề ngày 23/05/1987 trong khi chúng tôi đang lo liệu việc ấn tổng quyển “PHẢN ẢNH” để Bổn Đạo Cao Đài Hải Ngoại rộng đường suy gẫm trong ngày kế cận đây.

Một lần nữa xin hoan nghinh Trưởng Huynh THỪA SỨ đã kịp thời đổi đáp rất trung thực thẳng thắn cùng ngăn chặn mưu đồ đen tối thâm độc của TG. NGUYỄN KHẢI và cũng mong Trưởng Huynh THỪA SỨ thông cảm hoàn cảnh đặc biệt của Bổn Đạo Cao Đài ở Hoa Thịnh Đốn.

Seattle Washington Stata, April 26, 2001

HUỲNH VĂN NẮNG

**BÁC BỎ NHỮNG LUẬN ĐIỆU VỤ KHỔNG BÓP MẾO SỰ THẬT
CỦA NHÀ VĂN NGUYỄN KHẢI, TÁC GIẢ QUYỀN TIỂU THUYẾT “ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT”**

Thật ra, nếu không được nghe đồn rằng: Tác giả NGUYỄN KHẢI là một Phó Tổng Thơ Ký của HỘI NHÀ VĂN VIỆT NAM, một nhà văn “Gốc” Nhà Bình với Quân hàm ĐẠI TÁ Quân Đội Nhân Dân của HỒ CHỦ TỊCH, thì tôi đã im hơi lặng tiếng cũng như bao Chức Sắc, Chức Việc và tín hữu Cao Đài trên toàn quốc. Nhưng chẳng may cho tôi lại được đọc qua quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA về Một Cái Chết của Tác giả NGUYỄN KHẢI cố tình xuyên tạc sự thật, gây hoang mang và phản ứng của người tín hữu Cao Đài, buộc lòng tôi phải lên tiếng trình những khuyết điểm sai trái của Tác giả NGUYỄN KHẢI lên Chánh Quyền Cách Mạng để kịp thời ngăn chặn một di hại làm tổn thương đến tinh thần đại đoàn kết dân tộc.

Dù sao tôi cũng là một Chức Sắc HIỆP THIÊN ĐÀI đã hữu thệ của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh từ năm 1945 cho đến ngày hôm nay, và rất may mắn được sống kề cận bên cạnh Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC trong những năm sau cùng đầy gian khổ dǎng cay lúu vong trên đất khách quê người của vị Lãnh Đạo tối cao nến ĐẠI ĐÀO TAM KỲ PHỔ ĐỘ đã từng chịu đựng và chống đối mọi sự bất công đàn áp của thực dân PHÁP buồi nọ, nên cường quyền Pháp mới bắt đầu qua hải đảo MADAGASCAR Phi Châu hết 5 năm 2 tháng 3 ngày giữa muôn trùng sóng gió. Tưởng đâu được an phận, nào ngờ vận mạng của nước VIỆT NAM đã bị Thủ Tướng CHU AN LAI (TRUNG QUỐC) và Quốc Vụ Khanh P.MANDES FRANCE (PHÁP) mưu đồ đi đêm với nhau bán đứng VIỆT NAM trên bàn Hội nghị GENÈVE 20/07/1954 (THỤY SĨ).

Vì non sông Tổ quốc, vì vận mạng đồng bào chủng tộc cùng thể hiện Thiên chúc Lãnh Đạo Tôn Giáo CAO ĐÀI, bóng dáng của bậc chân tu Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC xuất hiện tại GENÈVE để trình bày điều hay lẽ thiêt với Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG và Phái đoàn Chánh Phủ VIỆT NAM DÂN CHỦ CỘNG HÒA vào đêm 05/07/1954 lúc 21 giờ tại Trụ Sở VERSOIX (Hotel Le Cèdre, do Chánh Phủ Thụy Sĩ dành riêng cho Phái Đoàn VNDCCH), nhất là lời tuyên bố của Đức Hộ PHÁP trước phóng viên Quốc tế ngày 06/07/1954 tại GENÈVE: “Nếu PHÁP và VIỆT MINH chia đôi đất nước VIỆT NAM mà không thông qua đồng bào Việt Nam thì BẦN ĐÀO sẽ chống cả hai hết thảy!”. Lời tuyên bố của Đức Hộ PHÁP có một trọng lượng đáng kể, gây chấn động xôn xao cả dư luận Quốc Tế tại Genève lúc bấy giờ.

Thảm thương thay cho dân tộc Việt Nam, đã biết rõ mưu đồ của Ngoại bang vô cùng thâm độc, dùng quyền phủ quyết áp đặt đồng bào Việt Nam đến cảnh tương tàn sát lẫn nhau (Nam – Bắc phân tranh như đời NGUYỄN – TRỊNH như trước kia, v.v.), nên Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC phải lặng lẽ rời khỏi Tổ đình Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh ngày 16/02/1956 với một Phái đoàn Chức Sắc để chọn con đường lưu vong qua nước CAMPUCHIA, một nước Trung lập, thành viên của 5 điểm Sống Chung Hòa Bình của Thủ Tướng NHERU Ấn Độ, hầu đề xướng ra Bảng Cương Lĩnh CHÁNH SÁCH HÒA BÌNH CHUNG SỐNG ngày 26/03/1956 tại Phnom Penh thủ đô nước CAMPUCHIA, bảo vệ giọt máu người Việt Nam, không cho đổ một cách vô cớ, là tránh cuộc phân tranh Nam – Bắc Việt Nam, nhất là dung hòa 2 khối CỘNG SẢN và TÙ BẢN, thế không đội trời chung, kẻ mất người còn.

Thiết nghĩ trong tinh thần xây dựng đại đoàn kết dân tộc đúng theo lời phán dạy của cố Chủ tịch Hồ CHÍ MINH, nhất định Tác giả NGUYỄN KHẢI, Nhà văn XHCN phải tuyệt đối “Tôn trọng sự thật lịch sử” là nguồn sức mạnh vô địch của mọi cuộc cách mạng thì Tác giả NGUYỄN KHẢI không thể căn cứ vào tư liệu của: Sở Công An Tây Ninh, Mặt Trận Tổ Quốc Tây Ninh, Sở Văn Hóa Thông Tin Tây Ninh, cùng một ít tư liệu của Chức Sắc Cao Đài quên THẦY, phản bội cấp thời chạy theo thế quyền mưu cầu yên cần để rồi lén án phi bán vu khống một vị Lãnh Đạo Tôn Giáo như Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã chết trước đây 35 năm rồi mà Tác giả NGUYỄN KHẢI tùy tiện tạo ra những cốt truyện mơ hồ lén án Đức Hộ Pháp đầu độc Đức Quyền GIÁO TÔNG LÊ VĂN TRUNG và Đức CAO THƯỢNG PHẨM, v.v... là một hành động có dụng ý phá vỡ niềm tin của bốn đạo Cao Đài. Nhưng Tác giả

NGUYỄN KHẢI đã lầm, lầm một cách chua cay! Ý đồ thảm độc của Tác giả NGUYỄN KHẢI đã bị bốn đạo Cao Đài lột trần khinh miệt: Ngậm máu phun người trước dơ miệng mình!

Có phải chăng Tác giả NGUYỄN KHẢI cố tình khêu gợi sự bức tức của người tín hữu Cao Đài bằng cách vu khống mạ lỵ uy danh Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, một vị Lãnh Đạo tôn kính của người tín hữu để gây hoang mang bất mãn, nghi ngờ.

- Động cơ nào thúc đẩy Tác giả NGUYỄN KHẢI bóp méo sự thật ? Vu khống những hành động giết người của Đức HỘ PHÁP ?

- Ai cho phép Tác giả NGUYỄN KHẢI tự do vu khống một người đã chết trên 35 năm ?

- Kế Hoạch xuất bản số: 19/KH-88 ngày 04/09/1987 do ai ký ? Xuyên tạc sự thật lịch sử và bôi lợ danh dự cá nhân người đã chết ?

- Có phải chăng đây là Kế Hoạch xúi giục người tín hữu Cao Đài hon lòng nhẹ dạ bức tức nỗi lên chống đối Chánh quyền Cách Mạng ? Để có cơ hội trù dập Tôn Giáo Cao Đài ? Chụp mũ một số Chức Sắc Cao Đài để dễ dàng giải thể HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh ?

- Ai chịu trách nhiệm về sự Kiểm duyệt bài viết của Tác giả NGUYỄN KHẢI đã làm mất tình đại đoàn kết dân tộc ?

- Ai cho phép Xuất Bản và Phát Hành quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI CHẾT của Tác giả NGUYỄN KHẢI ?

- Nhà Xuất Bản VĂN NGHỆ nghĩ sao với Ba triệu tín đồ Cao Đài ? Để phổ biến điều sai trái bôi lợ thanh danh Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC mà năm 1956 cố Chủ tịch HỒ CHÍ MINH từ HÀ NỘI có Điện Tín hoan nghênh đường lối cứu Nước của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và năm 1958 cụ TÔN ĐỨC THẮNG, Chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc Việt Nam có thơ mời Đức Hộ Pháp chánh thức và Phái đoàn Hội Thánh Cao Đài ra viếng thăm đồng bào và bến đạo Cao Đài tại miền Bắc (Hà Nội), tức là khách quý của Chánh phủ VIỆT NAM DÂN CHỦ CỘNG HÒA và đến ngày 17/05/1959 Đức Hộ Pháp quy thiên trên đất nước CAMPUCHIA.

- Thủ hỏi Tác giả NGUYỄN KHẢI khôn lanh hơn, có sự nhận định sâu sắc hơn cố Chủ tịch HỒ CHÍ MINH và cố Chủ tịch TÔN ĐỨC THẮNG, nên mới dám buông lời hồn xược, vu khống, bóp méo sự thật lịch sử để bôi lợ Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC như thế !

- Tin chắc rằng Tác giả NGUYỄN KHẢI vẫn còn nhớ rõ: Giải thưởng 5 ngàn đô la của Giáo Chủ AZATOULA KHOMEINI của nước IRAN đã treo giải thưởng mua cái đầu của Nhà văn SAIMAN RHUSDI (Nhà văn gốc Ấn Độ có Quốc tịch ANH QUỐC) Tác giả quyển Tiểu Thuyết THE STANIC VERSES (tạm dịch: Những vần thơ của quỷ Sa tặc) xuyên tạc Tôn Giáo của Giáo Chủ KHOMEINI.

Mãi đến đời Tân Tổng Thống nước IRAN là Ông Tổng Thống ALI KHOMEINI vừa mới nhận chức thì vẫn tuyên bố: Tiếp tục treo giải thưởng 5 ngàn đô la để mua cái đầu của Nhà văn ANH QUỐC là SAIMAN RHUSDI!

- Thiết nghĩ ngày nào pháp luật của Nhà nước CHXHCNVN được triệt để tôn nghiêm, Tác giả NGUYỄN KHẢI sẽ có dịp trả lời: "Tại tôi dại dột nghe và căn cứ theo những tư liệu xầm bậy, không đúng sự thật, nên mới ra cớ sự !!!". Luật pháp XHCN chỉ nấm đầu thằng có tóc chỏ bao giờ nấm thằng trọc đầu, tức là luật pháp XHCN chỉ biết Nhà văn đã sáng tác ra câu chuyện hoang đường, còn anh chàng cung cấp tư liệu xầm bậy ấy sẽ được hỏi thăm sức khỏe sau ?

- Người tín hữu Cao Đài-Tòa Thánh không cho phép bắt cứ một ai phạm thượng xúc phạm đến các bậc Chức Sắc tiền bối đã bỏ xác ngoài Côn Đảo và ngực tù để bảo vệ quyền tự do tín ngưỡng ?

Trang 10:

11:

13:

XÁC MINH TỪNG TRANG MỘT VỀ NHỮNG ĐIỂM SAI TRÁI KHÔNG ĐÚNG SỰ THẬT CỦA TÁC GIẢ NGUYỄN KHẢI CỐ TÌNH BÓP MÉO SỰ THẬT LỊCH SỬ

bị bốn
Cao Đài
kính của
nhí động
Ủ và bôi
tức nổi
một số
mất tinh
của Tác
i trái bôi
l NỘI có
cụ TÔN
hái đoàn
là khách
quy thiên
Tịch Hồ
méo sự
Giáo Chủ
RHUSDI
SES (tạm
hận chức
QUỐC là
, Tác giả
iy, không
ấm thằng
còn anh
hậm đến
đồng ?

Trang 10:

- Tác giả NGUYỄN KHẢI đã dùng "Thủ thuật bút pháp" gầy tạo dư luận bằng phương pháp dựng đứng lên 2 nhân vật TƯ TỔN và HAI GÁO để cốt truyện bóp méo sự thật với những luận điệu xuyên tạc vu khống cố tình hạ uy danh cố Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, Lãnh Đạo tối cao của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh được thêm phần hấp dẫn, hầu gây hoang mang nghi ngờ trong giới thanh thiếu niên nhẹ dạ non lòng và số đọc giả gần xa chưa phân biệt rõ về Tôn Giáo CAO ĐÀI, một nền Tôn Giáo được khai sáng trên đất nước VIỆT NAM vào năm 1926.

11:

- Tác giả NGUYỄN KHẢI cần nói đúng sự thật: Sau 5 năm 2 tháng 3 ngày bị thực dân PHÁP bắt đày qua hải đảo MADAGASCAR Phi Châu, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC được PHÁP đưa về tới Tổ đình Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh vào ngày 22/08/1946 thì có vị Hành Thiện NGUYỄN VĂN THỊ, tức Thiếu Uy THỊ, bạn đời của Bà HƯƠNG CẨM (Giáo Hữu HƯƠNG CẨM) theo hầu cận Đức Hộ PHÁP, chờ chặng có TƯ TỔN nào hầu cận Đức Hộ PHÁP cả ? Tác giả NGUYỄN KHẢI phịa ra tên tiếu tốt vô danh là Thần đồng TƯ TỔN cốt ý thổi phồng TƯ TỔN là một thi văn thường họa thi với Đức Hộ PHÁP trong những giờ rỗi rảnh để đánh lừa đọc giả!

13:

- Tác giả NGUYỄN KHẢI tôn kính Thần đồng TƯ TỔN với thâm ý đổi gạt số thanh thiếu niên Đạo và đọc giả, đề cao TƯ TỔN rất sắc sảo về Thi văn để so sánh nhiều bài thơ hay của Đức Lý Đại Tiên (LÝ THÁI BẠCH) giáng cơ đều là thơ của Lễ Sanh TƯ TỔN. Đã tôn tặng TƯ TỔN là Thần đồng chưa đủ, mà Tác giả NGUYỄN KHẢI còn vinh thăng cho TƯ TỔN lên chức Lễ Sanh để câu đọc giả một cách tráng trọng.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI chưa từng biết mặt Ông Bảo Văn Pháp Quân CAO QUỲNH DIÊU mà dám đoán mò hơn các nhà coi tay xem tướng, nên không ngại thốt lời hồn láo phê phán tướng mạc Ông DIÊU có một cặp mắt xoi mói, cái mỉm cười chế nhạo, là tín đồ một đạo Giáo! Là kẻ phản bắc là đúng hơn.

- Phẩm cách của một Nhà văn XHCN, gốc Nhà Bình và lại là một Đảng viên, không cho phép Tác giả NGUYỄN KHẢI phê phán cầu thả , sỉ vả mạ lỵ những người lớn tuổi đáng CHA, đáng CHÚ – BÁC của mình là điều đáng trách.

Trái lại, Tác giả NGUYỄN KHẢI cần phải nhớ rõ câu châm biếm "Tác phẩm ấy chưa phải là tấm gương trung thực về cuộc sống, nhưng đã là tấm gương trung thực về tác giả của nó! Cuộc sống có thể có mặt sáng mặt tối, song Nhà văn chỉ có sáng mắt sáng lòng.. Đề tài quyển Tiểu Thuyết có thể là tội ác, song quyển Tiểu Thuyết không có thể là độc ác !

Nhân vật chính của quyển Tiểu Thuyết có thể là một kẻ bất lương tàn bạo, không hết nhơn tính, song Tác giả nhất định phải là một người lương thiện tốt cùng lương thiện.

Đó là lập trường thái độ đạo đức của người cầm bút, nhân tố quyết định khuynh hướng Chánh Trí, giá trị đạo đức của một tác phẩm văn chương.

Thiết nghĩ kinh nghiệm của một Nhà văn gốc Nhà Bình như Tác giả NGUYỄN KHẢI làm sao quên được câu châm ngôn của tổ phụ còn ghi lại: "Nếu nghe một câu chuyện nào chạm phải ai thì đừng lập lại! Có thể câu chuyện ấy là không thật, mà dù có thật đi nữa đừng nói tới là nhảm từ hòn".

Đã là một Nhà văn có tầm cõi, là Phó Tổng Thư Ký Hội Nhà Văn Việt Nam, Tác giả NGUYỄN KHẢI cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, cân nhắc trước khi viết ra.

Đáng tiếc thay! Tác giả NGUYỄN KHẢI lại quá ngây ngô, căn cứ vào những tư liệu bất chính, không đúng sự thật của một nhóm người cơ hội muốn lập công với Chánh quyển Cách Mạng buổi ban sơ, mưu đồ chụp mũ Tôn Giáo Cao Đài bằng phương cách triệt hạ

uy tín những Chức Sắc Cao Đài tiền bối, là tay sai của NHẬT, PHÁP và MỸ bằng mọi thủ đoạn lôi kéo cho kỳ được Tác giả NGUYỄN KHẢI nhảy vào nhập cuộc để cho tiếng nói vu khống bôi bác xuyên tạc càng thêm nặng ký để câu mót đọc giả.

- 13:
- Chẳng rõ 2 câu thơ có phải là của Ông DIỆU Bảo Văn Pháp Quân mà Tác giả NGUYỄN KHẢI cố tình đưa ra để phê phán quá nồng cạn và hẹp hòi!
  - Nếu quả thật 2 câu thơ này của Ông DIỆU tự viết ra, mà được Tác giả NGUYỄN KHẢI để mắt tới, nên không ngần ngại thốt lên: Nếu là thế thì chúng ta ngu dai biết chừng nào!

Những tưởng tu chơi để giải buồn.

Nào ngờ khá quá tính tu luân.

Tại sao Tác giả NGUYỄN KHẢI suy luận có một chiều, không suy nghĩ đến tâm tư hoàn cảnh của người viết ra hai câu thơ xuất phát tận đáy lòng của họ khi mới bắt đầu hiểu Đạo CAO ĐÀI.

Ông DIỆU trước kia cũng là một công chức như quý Ông: CAO QUỲNH CƯ, PHẠM CÔNG TẮC và CAO HOÀI SANG. Đã là công chức buổi sáng, chiều 2 buổi đều có mặt tại Sở để làm việc, chỉ còn buổi tối được rảnh rang, nên quý Ông mới kết thân nhau Xây Bàn Cầu cơ chấp bút để tiếp xúc với các Đấng Vô hình vào năm 1925.

Thật ra, buổi ban đầu quý Ông CƯ, TẮC, SANG, DIỆU chỉ có ý nghĩ Xây Bàn Cầu cơ là một thú vui tiêu khiển trong những giờ rỗi rãnh để họa thi vịnh phú với các Đấng Vô hình mà thôi. Các Ông chưa có nghĩ gì về Tôn Giáo cả, nhưng lần lần các Ông tiếp nhận được nhiều bài thi rất hay, có sự chỉ dẫn về cách trị bệnh rất huyền diệu, gây niềm tin vững chắc ở cõi vô hình. Một điển hình là "Ông DIỆU buổi nọ kém sức khỏe, nên thỉnh thoảng có hút á phiện, nhưng sau những buổi đi dự buổi Xây Bàn Cầu cơ thì được các Đấng giảng dạy, nhắc nhở bỏ hút thuốc á phiện và sau khi bỏ được thuốc á phiện, tinh thần càng phấn chấn tin tưởng nơi huyền năng thiêng liêng của các Đấng Vô hình, như là tiếp nhận nhiều bài thi giáo hóa về mặt đạo đức. Chính nhờ Xây Bàn Cầu cơ, các Đấng Vô hình hướng dẫn, từ từ Ông DIỆU triêm nhiễm về mặt đạo đức, nên mới bộc lộ nỗi lòng của mình trong 2 câu thơ như thế.

- 15:
- Nếu Ông DIỆU có viết 2 câu trên, xét ra rất đúng tâm trạng chẳng những riêng Ông mà cả một số người còn đang vật lộn với cuộc sống nô lệ nước mất nhà tan. Chưa biết tu là gì? Đến khi nhập cuộc "Cầu cơ" rồi Ông DIỆU mới thấy được chân lý tuyệt đối của Đạo CAO ĐÀI, nên mới dung nạp được thiện lương của hơn 3 triệu Tín đồ ưu tú. Chắc chắn không phải là mê tín, nhầm mắt tin theo như nhóm người lầm hiểu.

Thiết nghĩ Ông Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA, lúc bấy giờ là HỘI ĐỒNG CHUỖNG QUẢN HỘI THÁNH CAO ĐÀI mà lại khuyên TỰ TỐN nên xuất ngoại để vận động Quốc tế ủng hộ bản THÔNG ĐIỆP kêu gọi Hòa Bình Việt Nam vào năm 1975 là một điều phi lý, không thể tin được, bởi ngày 17/01/1975, Ông Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA đã có lời phủ dụ tôi, trước khi phi cơ cất cánh tại phi trường Tân Sơn Nhất (SÀI GÒN) để tiễn đưa tôi, và sau khi đi dự Đại Hội Hòa Bình Thế Giới lần thứ 16 tại New Dehli ẤN ĐỘ trở về tới Tòa Thánh Tây Ninh ngày 23/01/1975, tôi đã được Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh, do Ngài Hiến Pháp TRƯƠNG HỮU ĐỨC, Quyền CHUỖNG QUẢN Hội Thánh Hiệp Thiền Đài, Đại Diện Hội Thánh chỉ định tôi ra trước Đại Hội Nhơn Sanh ngày 29/01/1975 tường trình rõ ràng là đã làm xong trách nhiệm của Hội THÁNH và Đại Hội Nhơn Sanh đã giao phó đi dự Đại Hội Tôn Giáo tại New Dehli (Ấn Độ) khai mạc Đại Hội ngày 17/01/1975.

- Ngày 19/01/1975 là cờ ĐẠI ĐÀO được Ông Tổng Thơ Ký (Đại Hội Hòa Bình Thế Giới lần thứ 16 tại Hội trường "P.BAYON") tự tay thượng lá cờ ĐẠI ĐÀO tại phòng họp, trước sự hiện diện của 108 nước Cộng Sản và Tư Bản có Phái Đản Đại Diện tham dự Đại Hội (một việc hi hữu là Tôn Giáo Cao Đài chưa phải là thành viên của Đại Hội Hòa Bình).

bằng mọi
để cho tiếng

là Tác giả

NIÊN KHẢI
biết chừng

im tư hoàn
ít dầu hiểu

IAM CÔNG
mặt tại Sở
iu Xây Bàn

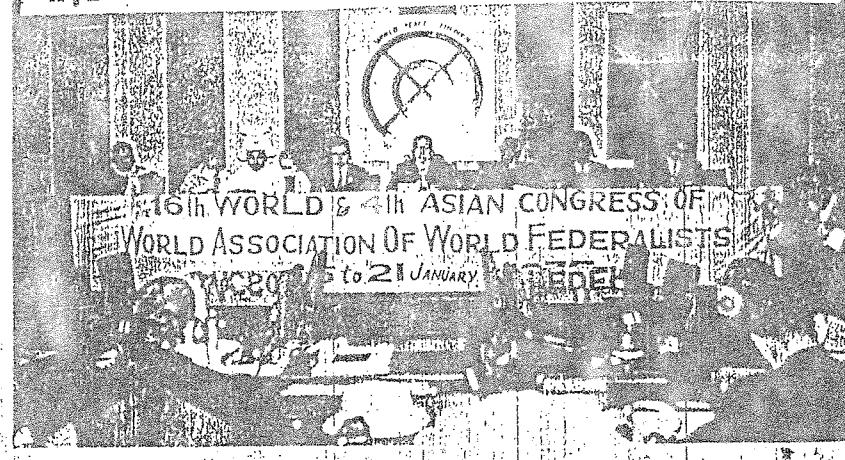
i Cầu cơ là
c Đất Vô
c Ông tiếp
diệu, gây
sức khỏe,
Cầu cơ thì
đợt thuốc á
các Đất
ờ Xây Bàn
t đạo đức,

riêng Ông
. Chưa biết
ý tuyệt đối
i đồ ưu tú.
u.

QUẢN HỘI
tế ủng hộ
i lý, không
phủ dụ tôi,
tôi, và sau
về tới Tòa
Tây Ninh,
Hiệp Thiên
19/01/1975
Nhơn Sanh
Hội ngày

h Thế Giới
hợp, trước
am dự Đại
i Hòa Bình

Thưa-Sứ LÊ-QUANG-TẤN thuyết trình về bản
THÔNG-DIỆP kêu gọi Hòa-Bình Việt-Nam của
HỘI-THÀNH CAO-ĐẠI Tòa-Thánh Tây-Ninh

Thế Giới lần thứ 16 được tổ chức tại ẤN ĐỘ, mà Ban Tổ Chức Đại Hội lại cho phép thượng lá cờ ĐẠI ĐAO tại Phòng Họp là một đặc ân đối với dân tộc Việt Nam đang sống triền miên trong khói lửa chiến tranh). Lá cờ ĐẠI ĐAO vàng, xanh, đỏ phất phới tung bay trước Đại Diện các nước TƯ BẢN và CỘNG SẢN tại Phòng Họp Quốc tế P. BAYON nước Ấn Độ là một hanh diện lớn lao của dân tộc VIỆT NAM, góp mặt cùng các bầu bạn trên Thế Giới để nói lên tiếng nói HÒA BÌNH trong lúc 2 khối TƯ BẢN và CỘNG SẢN coi nhau như kẻ thù địch, kẻ mất người còn, thể không đội trời chung.

15: - Ngày 21/01/1975, Ông Đại Sứ NGUYỄN VĂN SINH nước VIỆT NAM DÂN CHỦ CỘNG HÒA và ông NGUYỄN NGỌC AN, Đề Nhấn Bí Thư Tòa Đại Sứ VNDCCH thân mật tiếp Thừa Sứ LÊ QUANG TẤN, Đại diện HỘI THÁNH, tại Sứ Quán Tân Đề Li ẤN ĐỘ để nhận bức THÔNG ĐIỆP kêu gọi Hòa Bình của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh để nhờ chuyển về Hà Nội cho Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG.

- Ngày 22/01/1975 Bà Thủ Tướng INDIRA GHANDI và Ông Bộ Trưởng Bộ Lễ Phủ Thủ Tướng ẤN ĐỘ thân mật tiếp nhận THÔNG ĐIỆP kêu gọi Hòa Bình của Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh nhờ Bà Thủ Tướng INDIRA GHANDI, Chủ tịch Khối Không Liên Kết tìm giải pháp vãng hối Hòa Bình cho VIỆT NAM (do Thừa Sứ LÊ QUANG TẤN chuyển đệ tại Phủ Thủ Tướng).

Hơn nữa là vào lúc 10 giờ ngày 19/01/1975, Ban Tổ Chức Đại Hội Hòa Bình Thế Giới lần thứ 16 tại Hội Trường P.BAYON Thủ đô NEW DELHI đã dành cho Thừa Sứ TẤN 40 phút đọc bản Thuyết Trình về Hòa Bình VIỆT NAM cùng yêu cầu thành viên Đại Diện các nước TƯ BẢN và CỘNG SẢN có mặt “hợp thức hóa 40 cây số vuông” vùng Thánh Địa Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh dưới sự bảo vệ của vạn quốc rồi, thì hôm nay nước Nhà đã độc lập thống nhất làm gì có việc Ông Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA khuyên TƯ TỐN ra ngoại quốc vận động nữa! Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA là một Chức Sắc cao cấp của Hiệp Thiên Đài, trước kia đã từng học Luật ở HÀ NỘI, rất am tường về chủ quyền độc lập của một dân tộc. Ngoại bang có thẩm quyền gì nhúng tay vào nội bộ của VIỆT NAM mà lại khuyên ra nước ngoài vận động xin ngoại quốc can thiệp vào việc nội bộ của Việt Nam!

17: - Tác giả NGUYỄN KHẢI lên án CAO ĐÀI: Nhật Bản sang, lại xin phò CƯỜNG ĐẾ, ủng hộ phe Trục, sẵn sàng di lính cho Thiên Hoàng!

Tác giả NGUYỄN KHẢI chờ vội phê phán không đúng sự thật mà cần nói như thế này: Hội Thánh Cao Đài và người tín hữu Cao Đài luôn luôn tin tưởng ở THƯỢNG ĐẾ, ở sức mạnh của mình! Chưa bao giờ chạy theo Ngoại bang. Trái lại người tín hữu Cao Đài càng bảo trọng chủ quyền của VIỆT NAM, không để cho Ngoại bang xâm nhập vào nội quyền của VIỆT NAM!

Còn việc CAO ĐÀI hiệp tác với Nhật Bản vào năm 1942 là một sự việc bất đắc dĩ, do hoàn cảnh của nước Việt Nam lúc bấy giờ, bắt buộc người tín đồ không làm gì khác được, vì thực dân PHÁP cố tình truy quét tận diệt Tôn Giáo Cao Đài, đàn áp khủng bố bắt giam cầm một số Chức Sắc nam nữ ở các địa phương. Tại Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh, thực dân PHÁP đã tráng trộn đóng cửa Tòa Thánh cùng các cơ sở và dinh thự, rồi bắt Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và 5 vị Chức Sắc cao cấp (đưa đi an trí tại DJIRING, SƠN LA, rồi lưu đày qua hải đảo MADAGASCAR) ngày 04/06/1941.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC vẫn thản nhiên cùng 5 vị Chức Sắc thung dung bước lên xe của Mật Thám PHÁP, mặc dù Đức NGÀI đã được nhiều người báo tin trước tai nạn này sẽ xảy ra, nhất là một số đồng Chức Sắc đã tha thiết khẩn cầu Đức Ngài nên tạm lánh mặt một thời gian, nhưng Đức Ngài vẫn một mực chối từ, cương quyết trọng giữ uy quyền của Đạo, chờ đón thái độ của thực dân PHÁP để giữ tròn trách nhiệm của Đức CHÍ TÔN giao phó.

Tác giả NGUYỄN KHẢI không nên quá vội vàng phê phán CAO ĐÀI xin phò Ông CƯỜNG ĐẾ, chạy theo phe Trục! Mà Tác giả NGUYỄN KHẢI cần nói lại cho rõ: Là công dân một nước bị lệ thuộc PHÁP, với tư cách Lãnh Đạo Tôn Giáo CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh lúc bấy giờ Đại Huynh Đầu Sư THƯỢNG TRUNG NHỰT (LÊ VĂN TRUNG) đã bí mật trợ giúp một số tiền cho phong trào Đông Du do Ông CƯỜNG ĐẾ, PHAN BỘI CHÂU, PHAN CHU TRINH, LUONG KHẮC NINH cùng với các nhà Cách Mạng GILBERT CHIẾU, v.v... bí mật hoạt động đưa người sang Nhật Bản mưu đồ phục quốc. Còn việc Ông TRẦN QUANG VINH, Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH hiệp tác với NHẬT BẢN vào cuối năm 1942 là do sáng kiến cá nhân của Ông TRẦN QUANG Vinh tự lo xoay sở, tìm phương chống đỡ lại sự khủng bố tàn bạo của thực dân PHÁP đang truy nã một số Chức Sắc Cao Đài trên toàn quốc. Nhứt là việc PHÁP bắt Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và 5 vị Chức Sắc cao cấp đày qua hải đảo MADAGASCAR là một cơ hội duy nhứt cho Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH được danh chánh ngôn thuận đứng ra kêu gọi Chức Sắc và tín hữu trên toàn quốc chung tâm hiệp trí cương quyết bảo vệ tự do tín ngưỡng cho người tín hữu Cao Đài, và đòi quyền cho dân tộc VIỆT NAM. Không tránh bốn phận công dân, người VIỆT NAM bị mất nước, bắt buộc người tín hữu Cao Đài phải bảo vệ sự tự do tín ngưỡng. Cả Chức Sắc, Chức Việc và bốn đạo Cao Đài trên toàn quốc đồng quyết tâm đoàn kết lại để bảo thủ chủ quyền của dân tộc VIỆT NAM, triệt để hưởng ứng nghe lời gọi của Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH hiệp tác với Nhật Bản để lập đổ Chánh Quyền PHÁP ngày 09/03/1945.

Sau này được nghe lại, là Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH tiếp xúc với các Lãnh Tụ NHẬT lúc bấy giờ là KIMURA và MOCHIZUKI vào cuối năm 1942, cùng liên lạc với Tùng Hạ MATSITA Đại Diện cho hãng Đại Nam Công Ty Nhật Bản tại SÀI GÒN, để lo cơ phục quốc, thành lập "NỘI ỨNG NGHĨA BINH CAO ĐÀI", gọi là Cơ quan chuyển thế hằng tàu "NITINAN". Ban ngày thì chăm lo đóng tàu bằng cây ván theo hợp đồng ký kết với Nhật Bản, còn ban đêm thì rèn luyện chiến sĩ thuần thực về binh pháp để chờ ngày đảo chánh Pháp.

Trong bối cảnh nước VIỆT NAM đang bị lệ thuộc PHÁP, người tín hữu Cao Đài không ngần ngại xung phong hiệp tác với Nhật Bản đảo chánh Pháp đêm 09/03/1945, vén màn cho cuộc Cách Mạng dân tộc nỗi lèn khắp cả nước.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI có tầm nhận xét quá hạn hẹp, nên mới lên án CAO ĐÀI theo Nhật Bản, làm tay sai cho Nhật Bản là không đúng. Một bằng chứng quá rõ ràng mà toàn dân Miền Nam Việt Nam đều thấy và am tường cẩn kẽ là sau khi hiệp tác với Nhật Bản đảo chánh Pháp xong vào ngày 09/03/1945 thì người tín hữu Cao Đài liền thôi bước lui chận, giao trả vận mạng Nước Nhà cho toàn dân định đoạt.

Với cây tầm vong vật nhọn và một sợi dây luộc trên tay, người tín hữu Cao Đài vẫn hiên ngang tấn công vào các Trại binh của PHÁP, người tín hữu đã tựa lưng vào người NHẬT để quyết tâm bảo vệ tín ngưỡng, bảo vệ tổ quốc.

Người tín hữu Cao Đài không tham vọng Chánh trị, nên sau khi đảo chánh Pháp ngày 09/03/1945 thì liên triệu tập một buổi Mít tinh biểu diện qua các đại lộ Thành phố SÀI GÒN, về tập trung tại vườn Ông THƯỢNG tuyên bố: Xin rút lui trở về cương vị thuần túy Tôn Giáo, chuyển giao vận mạng Nước Nhà cho toàn dân quyết định, nên mới có Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM ra đời 11/04/1945.

Một bằng chứng rõ rệt là trong Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM không có một người CAO ĐÀI nào tham chánh, dù chứng tỏ với quốc dân là khi quốc gia hữu sự thì có CAO ĐÀI xuất hiện chung lò cứu nguy cho dân tộc.

Vậy, Tác giả NGUYỄN KHẢI cần nói lại cho rõ ràng hơn: Vì Ông LÊ VĂN TRUNG, Q.Giáo Tông đã bí mật trao một số tiền trợ giúp cho Ông CƯỜNG ĐẾ xuất ngoại mưu đồ phục quốc nên sau này thực dân PHÁP điều tra "người" tình nghi Đạo CAO ĐÀI

n phò Ông
rõ; Là công
Tòa Thánh
RUNG) đã bị
I BỘI CHÂU,
ERT CHIẾU.
n việc Ông
ÔN vào cuối
xoay sở, tìm
/ nã một số
HẠM CÔNG
hội duy nhứt
luận đứng ra
ết bảo vệ tU
NAM. Không
người tín hữu
đạo Cao Đài
jân tộc VIỆT
VINH THANH

p xúc với các
cùng liên lạc
tại SÀI GÒN,
i quan chuyển
teo hợp đồng
binh pháp để

cao Đài không
/03/1945, vén

CAO ĐÀI theo
u rõ ràng mà
ii hiệp tác với
o Đài liên thối

o Đài vẫn hiên
ào người NHẬT

nh Pháp ngày
Thành phố SÀI
ng vị thuần túy
mới có Chánh

một người CAO
thì có CAO ĐÀI

VĂN TRUNG,
ất ngoại lo mưu
i Đạo CAO ĐÀI

Tại Thủ Tướng Phủ Ấn-Độ (New Delhi),
Bà Thủ Tướng INDIRA GANDHI, Thùa-Sứ
LÊ QUANG-TẤN và Ông Võ TRƯỜNG BỘ LỄ

Tại Thủ Tướng INDIRA GANDHI (Ấn-Độ) tiếp nhận
tiếng Diệp kêu gọi Hòa-định VIỆT-NAM của HỘI
THÀNH CAO-ĐÀI Tòa Thành Tây-Ninh do Thùa Sứ
LÊ QUANG-TẤN chuyên đề tại Thủ Tướng Phủ Ấn-Độ

thân CƯỜNG ĐẾ, vu khống CAO ĐÀI dù mọi mặt, nhằm triệt hạ CAO ĐÀI mà thủ đoạn trước tiên là bắt Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và 5 vị Chức Sắc Đại Thiên Phong đưa đi an trí bên Phi Châu MADAGASCAR để khủng bố tinh thần bẩn đạo Cao Đài trên toàn quốc.

Tác giả NGUYỄN KHẢI cần xác minh lại: Tôn giáo CAO ĐÀI được khai sáng trên đất nước VIỆT NAM là do huyền diệu Cơ bút của Đức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ giáng cơ thành lập! Chẳng phải một ai đứng ra thành lập Đạo CAO ĐÀI ?

Chính thực dân PHÁP lúc bấy giờ đã vô tình châm ngòi cho cuộc Cách mạng Giải phóng quốc gia VIỆT NAM trong lòng mỗi tín đồ Cao Đài với lý tưởng cao cả "Vì Đạo, vì Tổ quốc".

- Nếu không có ngày 09/03/1945, thanh niên Cao Đài hiệp tác với Nhật Bổn đảo chánh PHÁP tại SÀI GÒN thì không có Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM ra đời ngày 11/04/1945, và đồng bào chưa có dịp tiếp đón Cụ TÔN ĐỨC THẮNG, LÊ DUẨN, NGUYỄN VĂN LINH, cùng một số Đảng viên Cộng Sản lớn tuổi và một số Chánh Trị thuộc thành phần Tôn Giáo như Cụ Giáo Sư THƯỢNG SÁNG THANH, Giáo sư TRẦN VĂN QUẾ, Giáo Sư NGUYỄN BỬU TÀI, Họa sĩ LÊ MINH TỘNG, Lê Sanh THÁI TƯỜNG THANH cùng về trên chiếc tàu PHÚ QUỐC kéo theo 30 chiếc thuyền lớn nhỏ (gồm 350 Chánh Trị phạm từ đảo Côn Sơn POULO CONDORE về đất liền vào đêm 16/09/1945, do Ông VÕ MINH TÁ (sau này là Thiếu Tá của chế độ cũ) được Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM đề cử hướng đưa chiếc Tàu PHÚ QUỐC kéo theo 30 chiếc thuyền lớn nhỏ từ Bến Nhà Rồng trực chỉ ra tận Côn Đảo CÔN SƠN rước số tù Chánh trị đầu tiên về đất liền (Quý vị Chánh Trị phạm lớn tuổi được rước về chuyến tàu đầu tiên).

Còn Ông PHẠM HÙNG (sau này là Chủ tịch Hội Đồng Bộ Trưởng về chuyến tàu sau, cũng như Ông TRẦN VĂN TRÀ mãi đến ngày 25/08/1945 mới được phong thich ra khỏi khám lớn SÀI GÒN để tiếp tục phục vụ Cách mạng (sau này là Thượng Tướng TRẦN VĂN TRÀ, Chủ tịch Ủy Ban Quân Quản SÀI GÒN GIA ĐÌNH ngày 30/04/1975).

- Tác giả NGUYỄN KHẢI mỉa mai biếm nhẹ với luận diệu: Nhật Bổn sang xin phò CƯỜNG ĐẾ, ủng hộ phe Trục, sẵn sàng đi lính cho Thiên Hoàng!

Tác giả NGUYỄN KHẢI nghĩ sao về quyết tâm bảo vệ nền độc lập VIỆT NAM của người tín hữu Cao Đài đã tự nguyện hy sinh lăng minh vào rừng tên mũi đạn của thực dân PHÁP để hiệp tác với Nhật Bổn đảo chánh PHÁP đêm 09/03/1945.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI lại còn lên án Cao Đài: Rồi đến lượt Ông NGÔ ĐÌNH DIỆM gọi là chồng, nhưng các Tướng Tá có danh đều quy hàng về nhà NGÔ, nhận chức tước của Ông DIỆM.

Tại sao Tác giả NGUYỄN KHẢI không nghĩ lại, Tướng TRÌNH MINH THẾ vì bất tuân, cãi lời THẦY là Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, Tướng THẾ lầm tưởng mình đã mọc lông cánh đủ sức bay nhảy với đời, chẳng tuân lời THẦY mà lại nghe lời dụ dỗ của Đại Tá LANSDALE Cố vấn Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM mới lối lời minh thệ không nghe lời THẦY, tự đưa số Quân Đội Liên Minh Cao Đài ra hiệp tác với TT. NGÔ ĐÌNH DIỆM.

Có phải chẳng TRÒ không nghe lời THẦY, một bằng chứng nhãn tiền, Tướng TRÌNH MINH THẾ gánh lấy cái chết vô cùng thảm thương, một bài học sâu sắc về tinh nghĩa THẦY và TRÒ, làm sáng tỏ thêm câu ca dao: Cá không ăn muối cá ươn, con cãi lời THẦY MẸ trăm đường con hư.

Còn Tướng NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG đã quên đi tinh nghĩa THẦY TRÒ, chẳng ngần ngại phản bội lại Ông THẦY của mình, để lấy lòng tỏ vẻ sự trung thành tuyệt đối với NGÔ ĐÌNH DIỆM, Tướng NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG nghe lời đường mật vuốt ve nêu vang lịnh Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM, đem quân lính về bao vây Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh gọi là thanh trừng với thâm ý của Chánh quyền NGÔ ĐÌNH DIỆM lúc bấy giờ, gây cuộc đổ máu trong nội bộ Cao Đài, nhứt là tại vùng Thánh Địa Cao Đài Tòa Thánh

được mệnh danh: "Thánh Địa vô phòng thủ". Mục đích đưa học trò về phản THẨY của NGÔ ĐÌNH DIỆM đã bị Đức Hộ pháp hóa giải rất tinh vi, không một tiếng súng nổ. Ủy quyền của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh vẫn nguyên vẹn. Tấn tuồng bỉ ổi của NGÔ ĐÌNH DIỆM đốc xúi TRÒ là Tướng NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG dùng nhiều quý kế mưu mô thâm độc là bắt phụ nữ rêu rao, hòng vu khống bôi lợ thanh danh Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC bất thành, bởi bốn đạo cương quyết phản đối những trò hề xuyên tạc vu khống Đức HỘ PHÁP.

Điểm đặc biệt mà người tín hữu Cao Đài không bao giờ quên được là trước một chiến dịch thâm độc nhằm hạ uy thế Đức HỘ PHÁP ởyat tới tấp như vậy, mà Đức HỘ PHÁP vẫn điềm nhiên viết cho NGÔ ĐÌNH DIỆM lá thư với đại ý: Hôm nay, Bần Đạo viết bức thư này vì thấy đủ bằng cớ rằng: Chánh Phủ của Ngài họa ảnh Bần Đạo với một lẽ lầm lạc, vụng về, thô kém từ hình trạng lẩn tinh thần.

Ngài dừng nghe chi những lời xàm nịnh của kẻ hầu cận bên Ngài cho Bần Đạo muốn lập uy tín riêng mình, hầu mong mỗi đoạt thủ quyền lập thành Chánh Phủ. Thoảng như tình thế biến thiên thay đổi thế nào đi nữa, thì cũng cái tuồng cũ soạn lại mà thôi, chớ không chí khác lạ cùng Bần Đạo. ..

Ngài cũng nên tưởng nhớ lại, nhớ kỹ càng mọi lẽ hành vi rồi định thử coi, Bần Đạo là người ơn hay là người oán.

Bần Đạo xin nói là thủ thật với Ngài rằng: Bần Đạo không thể ngồi xem Tổ quốc và giống nòi bị Ngoại bang lệ thuộc một phen nusal Chẳng phải bị quyền lực ngoại bang của một nước như nước PHÁP, mà lại bị hai khối đế quốc thực dân TƯ BẢN và CỘNG SẢN đua nhau tranh quyền bá chủ toàn cầu.

17: - Bần Đạo chỉ lo âu có một điều là trên 80 năm bị Pháp thuộc, dân tộc Việt Nam ta quật cường với biết bao xương máu mà ta còn chịu nạn lưu huyết một cách oan uổng, cốt nhụt tương tàn, nỗi da xáo thịt. Thêm nữa, dân tộc ta dân số chẳng hơn ai, mà trót trên 10 năm tranh đấu hy sinh sanh mạng, tài sản quá nhiều, quốc dân đã quá khổ với nạn chiến tranh.

"Trong bức thư số: 21/HP-HN của Bần Đạo gửi cho Ngài và Hồ Chủ tịch, cầu khẩn nơi lòng bác ái nồng nàn đã sẵn có của hai Ngài dặng giải nạn diệt vong cho đồng bào và tổ quốc.

Thật ra, nếu Bần Đạo có tham vọng chiếm đoạt Chánh quyền thì đã làm rồi, trước khi Đức Quốc Trưởng BẢO ĐẠI và Ngài về nước. Trong ĐẠO của ta chưa từng thấy một vị Giáo Chủ ra tranh đoạt để làm chủ quyền Đời, ấy là điều đại kỵ của Bần Đạo.

Giáo Chủ của Bần Đạo đã nguyện hy sinh làm tối tai cho những tâm hồn đau khổ, cho những kẻ dốt nát nghèo hèn, ngoài ra không có điều chí tham vọng, không danh không lợi mới sanh ra một tấm tình không nịnh hót, không bợ đỡ, không cầu thân, không xàm nịnh dường như trở thành kiêu căng tự tin.

Với tự tin ấy, nên muốn cho kẻ hèn hạ được nên danh người, vinh hoa được công chánh, bằng cờ hiến nhiên mà toàn cả chủng tộc đều rõ là Bần Đạo can đảm nâng đỡ bệnh vực dậy dỗ những hạng cùng, dân nghèo nàn dốt nát ra đứng đường đột cùng Đời không hờn không kém.

Bần Đạo đã hy sinh nua kiếp sống để tạo nghiệp cho họ nơi cửa Đạo, cho hộ dù sang trọng vinh hiển chứ không hề biết chỉ đến gia nghiệp riêng gì của mình. Bất chước hạnh chất là thương yêu, nuôi nấng kẻ nghèo khó cơ hàn, nhịn cơm chia áo cho họ.

Tạm sơ lược cuộc đời, sự nghiệp cùng tư tưởng Đức Hộ Pháp :

Tác giả NGUYỄN KHẢI

tự nghiên ngẫm sửa đổi ngòi bút của mình một Nhà văn XHCN được tốt đẹp hơn.

- Điều đáng trách là Tác giả NGUYỄN KHẢI chỉ nhìn thấy Tướng THẾ, Tướng PHƯƠNG ra quy hàng NGÔ ĐÌNH DIỆM mà Tác giả NGUYỄN KHẢI lại lăng quên Ông HOÀNG VĂN HOAN, Phó Chủ Tịch Quốc Hội nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam là một

1 THẤY của
sóng nổ. Ủy
tưởng bỉ ối
g nhiều quý
anh Đức Hộ
nững trò hề

c một chiếc
c HỘ PHÁP
đạo viết bức
một lề lầm

1 Đạo muốn
Thoảng như
nà thôi, chớ

Bản Đạo là

Tổ quốc và
ngoại bang
VN và CỘNG

Việt Nam ta
ch oan uổng,
n ai, mà trót
quá khổ với

cầu khẩn nơi
đồng bào và

rồi, trước khi
thấy một vị

lau khổ, cho
danh không
, không xâm

a được công
iảm nâng đỡ
đột cùng Đời

o họ dù sang
h, Bắt chước
o cho họ.

GUYỄN KHẢI
p hơn.

Ông PHƯƠNG
Ông HOÀNG
Nam là một

17:

Đảng viên Cộng Sản kỳ cựu từng sống bên cạnh Hồ Chủ Tịch mà còn chạy theo Trung Quốc, cũng như Ông TRƯƠNG NHƯ TẮNG, Bộ Trưởng Tư Pháp, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam đã bao nhiêu năm nếm mật đầm sương trong Chiến khu, để rồi chạy theo Trung Quốc Bành trướng. Tác giả NGUYỄN KHẢI nêu rõ rằng tôn giáo CAO ĐÀI không thể làm công cụ, làm con cờ cho bất cứ ai. Cái thế của tôn giáo CAO ĐÀI phải là cái thế trường tồn trường cữu, đứng trên và đứng trước để hướng dẫn dời, hướng dẫn nhơn sanh theo 3 tiêu chuẩn Từ Bi Bác Ái và Công Bình của nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ.

Một con sâu làm rầu nỗi canh, Tác giả NGUYỄN KHẢI chỉ nhắm vào Tướng THẾ, Tướng PHƯƠNG mà Tác giả NGUYỄN KHẢI lại vô tình quên đi: Đại Huynh TRỊNH PHONG CƯỜNG, với phẩm Chơn Nhơn, Chuồng Quản Hội Thánh Phước Thiện, Giáo Sư THƯỢNG CAO THANH (MA TẮNG CAO) Khâm Trấn Đạo Cao Đài Thừa Thiên (gồm 4 tỉnh: HUẾ, QUẢNG NAM, ĐÀ NẴNG, QUẢNG TÍN, QUẢNG NGÃI), Thừa Sứ PHAN HỮU PHƯỚC (Bộ Pháp Chánh Tòa Thánh Tây Ninh). Hiền Huynh Giáo Hữu THƯỢNG LIÊN THANH, Khâm Châu Đạo Chợ Lớn, Hiền Huynh Sĩ Tài TRẦN TẤN HỢI, Trưởng Ban Liên Lạc Chánh Sách Hòa Bình, Luật Sư NGUYỄN THỊ NHẨN, v.v... đã bỏ mình trong ngục thất của chế độ NGÔ ĐÌNH DIỆM để tô điểm thêm CHÁNH SÁCH HÒA BÌNH CHUNG SỐNG do Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC để xuống ngày 26 tháng 3 năm 1956.

Thử hỏi chế độ Miền nam lúc bấy giờ do Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM Lãnh Đạo đã có Chánh sách Triệt để chống Cộng Sản với trên một triệu quân trong tay, mà Tôn Giáo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh lại chủ trương Hòa Bình Chung Sống. Ban Vận Động CSHBCS được Chức Sắc, Chức Việc và tín hữu trên toàn quốc nhiệt liệt hưởng ứng, từ Xã, Quận, Tỉnh đều được thành lập trực tiếp phát động với Ban Vận Động Miền Nam VIỆT NAM gây sự lo sợ cho chế độ NGÔ ĐÌNH DIỆM không ít.

Toàn dân Miền Nam được chế độ NGÔ ĐÌNH DIỆM thúc đẩy triệt để chống Cộng Sản mà HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh lại phát động phong trào CHUNG SỐNG HÒA BÌNH trên toàn quốc. Trong khi tần Quân Dân Miền Nam chống Cộng Sản, còn Tôn Giáo CAO ĐÀI đòi Sống chung với ai đây ? Sống chung với Cộng Sản, vì Cộng Sản Việt Nam cũng là con chung của THƯỢNG ĐẾ.

Người tín hữu Cao-Đài muôn người như một đồng hiểu rằng; Chúng tôi là người Tôn Giáo Cao- Đài, thay mặt Đức THƯỢNG-ĐẾ cứu vớt tất cả con cái của Người, nên đâu kẽ tội lỗi hư bên nào cũng vớt hết. Chỉ có Cộng- Sản không nhìn nhận lòng tin tưởng nơi Đức THƯỢNG – ĐẾ là tự ý họ mà thôi.

Vì thế mà người tín-hữu Cao -Đài vô-cùng phấn khởi tham gia hưởng ứng Chánh sách Hòa- Bình Chung - Sống gây nhiều khó khăn cho chế độ NGÔ-ĐÌNH-DIỆM, nên Tổng Thống NGÔ-ĐÌNH-DIỆM cho lệnh thuộc hạ bôi lọ, xuyên tạc và vu khống Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC cùng bắt buộc một số chức sắc ký tên truất phế Đức Hội Pháp dù mọi mặt, thậm chí lên án: CAO ĐÀI ăn cơm Quốc Gia thờ ma Cộng-Sản. Nhưng người tín hữu Cao-Đài vẫn im lặng trong trật tự luật pháp, phổ biến sâu rộng Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống như quý vị SĨ-TÀI PHẠM-DUY-NHUNG, NGUYỄN MINH NGỜI, HUỲNH VĂN HƯƠNG, NGUYỄN VĂN TỔ, NGUYỄN THÀNH NGUYÊN, ĐỖ HOÀNG GIẢN cùng một số đồng Chức Sắc CỦU TRÙNG ĐÀI và PHƯỚC THIỆN nam nữ v.v. đã vào tù ra khám chế độ NGÔ ĐÌNH DIỆM chẳng biết bao nhiêu lần, song tinh thần yêu nước và không chấp nhận cho Ngoại bang, xâm nhập vào nội quyền VIỆT NAM, quý Chức Sắc nòng cốt vẫn tiếp tục hoạt động CSHBCC cho đến ngày Miền Nam giải phóng 30-04-1975.

TG. NGUYỄN KHẢI nghĩ sao về Tôn Giáo, Cao Đài lại thổi phồng con số : Mấy ngàn thanh niên Đạo Cao Đài tung chinh đánh giặc Đức.

Tổ phụ ta hăng bão: không biết thì dựa cột mà nghe: Trái lại TG. NGUYỄN KHẢI cẩn cứ vào những tư liệu xàm bậy của bọn xấu để xuyên tạc Đức Hộ Pháp, PHẠM CÔNG TẮC, là một sai lầm, TG. NGUYỄN KHẢI nên nhớ rằng: số thanh niên Cao Đài đúng tuổi quân địch nhất định phải bị kêu gọi nhập ngũ? Do đó Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC tiên đoán rằng số thanh niên Cao Đài đúng tuổi quân địch cũng bị gọi đi khám sức khỏe: vì thế Đức Đệ Pháp ban hành lệnh gọi số thanh niên Cao Đài cùng chinh giúp Pháp, trước tiên là tượng trưng tinh thần người thanh niên Cao Đài không quên trách nhiệm là một công dân và trọng tuân theo kỷ luật Hội Thánh đã kêu gọi. Điều quan trọng là Đức Hộ Pháp muốn ý thức cho số thanh niên Cao Đài từ các nơi quy tụ về Thánh Địa Cao Đài để đưa khám sức khỏe một lượt, nếu được tuyển chọn đi lính thì được cùng chung sống với nhau trong một Đơn vị hầu dìu dắt giúp đỡ lẫn nhau: DÙ HỘI THÁNH CAO ĐÀI không ban hành lệnh kêu gọi số thanh niên Đạo cùng chinh đi nữa thì tự nhiên số thanh niên Cao Đài vẫn bị gọi đi khám sức khỏe.

Trong số 160 thanh niên Cao Đài nghe theo lệnh gọi của HỘI THÁNH CAO ĐÀI chính thức đưa đi khám sức khỏe, nhưng sau khi khám xong chỉ có 78 thanh niên được tuyển chọn cho nhập ngũ, làm gì có mấy ngàn thanh niên Đạo mà NGUYỄN KHẢI thổi phồng lên rêu rao như thế: chỉ số 78 thanh niên Cao Đài cùng chinh mà TG. NGUYỄN KHẢI lại tráng trọng la lên là mấy ngàn thanh niên Đạo.

Theo lời tường thuật của Hiền Huynh Lễ Sanh THƯỢNG KHANH THANH, một chiến sĩ tùng chinh đi lính được Chính phủ Pháp quốc đưa trở về nước năm 1946 cho biết rõ: Trong số 78 thanh niên Cao Đài được khám sức khỏe tốt, được tuyển chọn đi lính họ không chuyên cho Pháp, số còn lại kém sức khỏe được cho trở về gia đình sinh sống. Số lính mới gọi nhập vào quân ngũ được đưa xuống tàu Hải quân MAURICE LONG tại Cap-Saint-Jacques (nay gọi là Vũng Tàu) trực tiếp chạy thẳng qua Pháp. Vừa tới Marseille (Pháp quốc) thì được tin Pháp đã đầu hàng Đức Quốc Xã và Thống Chế PHILIPPE PÉTAIN lên cầm quyền: Nên quân lính Việt Nam vừa tới Pháp không có đánh đậm gì cả? Được chia đi các nơi làm tạp vụ trong nước Pháp mà thôi. Mãi đến năm 1946 thì được lệnh Chính phủ Pháp cho số lính Việt Nam được trở về nước, và trong số 78 thanh niên Cao Đài khi đến Pháp này trở về Việt Nam chỉ có 28 người, số còn lại vì đi làm xa, và đã lập gia đình nên chưa trở về trong chuyến này kia.

Số thanh niên Đạo từ Pháp trở về Tổ Đinh, Tòa Thánh Tây Ninh được Hội Thánh niêm nở tiếp đón đoàn con hiếu thảo bao năm ở xứ lạ quê người nay về sống quây quần trong tình thương yêu đùm bọc của HỘI THÁNH. Được HỘI THÁNH cho vào Cơ Thánh Vệ Hiền Huynh Luật Sư PHẠM NGỌC TRẦN và Sĩ Tài NGUYỄN VĂN KIẾT được lệnh HỘI THÁNH gọi trở về phục vụ bên Bộ Pháp Chánh Hiệp Thiện Đài, còn lại 26 vị thì phục vụ tại CƠ THÁNH VỆ.

TG. NGUYỄN KHẢI cần điều tra rõ lại col mấy ngàn thanh niên Đạo cùng chinh giúp Pháp đánh Đức? Hay là vốn vẹn có 78 người mà TG. NGUYỄN KHẢI cố tình nhơ lên là mấy ngàn?

Muốn rõ tráng đen tức không đánh lận con đen với độc giả, TG. NGUYỄN KHẢI chịu khó đến Tòa Thánh Tây Ninh xin kiến diện Trưởng Huynh Phối Sư Thượng Phép Thành, Phối Sư Thượng Thờ Thánh (hiện là một Hội Trưởng BĐQL), Giáo Sư Thượng Châu Thanh Giáo Sư TRƯƠNG LŨY THẠNH, Giáo Sư THƯỢNG HƯNG THANH v.v. từng xuất thân từ thanh niên Cao Đài cùng chinh "giúp Pháp". Tất cả 26 vị này đều được Thiên Phong Lễ Sanh Phái Thượng "đặc biệt Phái Thượng là mặc áo Thiên phục màu xanh". TG. NGUYỄN KHẢI đã thổi phồng lên là mấy ngàn thanh niên Đạo, lại côn thêm nhưng nhụy là mỗi thanh niên được Đức Hộ Pháp ban cho một sợi dây chuyền vàng có móc hình chữ Vạn là dấu nhà Phật mà cũng là dấu của ĐỨC QUỐC XÃ?

Tác giả NGUYỄN KHẢI không rành chữ VẠN của Nhà Phật như thế nào và chữ VẠN của Đức Quốc Xã như thế nào ? mà lại lên giọng Thầy đời phê phán. Thật rất buồn cười quá lè !

TG . NGUYỄN KHẢI cần nghe để viết lại cho rõ; đừng vội vàng phê phán tào lao nó lòi cái dốt của mình cho đàn em thấy ! nó cưỡi mình chết.

Cánh Chữ VẠN của Cao Đài thì cánh ngả về phía Tây Đông, tượng trưng cơ Tấn Hóa tức Van Tịnh (Swagтика).

Cánh chữ Vạn của Đức Quốc Xã HITLER day ngược lại từ trái qua mặt, trái luật nhơn quá tức là diệt hóa tức là Vạn Đông (SAWSTIKA).

Hơn nữa là Chủ Vạn của CAO ĐÀI đã xuất hiện từ năm 1926, còn chủ Vạn của Đức Quốc Xã mới ra đời từ khi HITLER lên cầm quyền nước Đức từ năm 1939.

TG. NGUYỄN KHẢI còn phịa ra là Đức Hộ Pháp ban cho mỗi thanh niên Đạo một sợi dây chuyền vàng có móc hình chữ Vạn?

Đức Hộ Pháp làm gì có vàng mà ban cho mỗi thanh niên Đạo được!

Có phải chăng thâm ý của TG. NGUYỄN KHẢI muốn đánh lừa dư luận, ngầm cho đọc giả và thanh niên của Đạo non lòng nhẹ dạ lầm hiểu là Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã nhận tiền đi mua lính (trong số thanh niên Đạo) cho Pháp để đánh Đức Quốc Xã. Đây cũng là thủ thuật bút pháp của nhà văn NGUYỄN KHẢI, tác giả quyển tiểu thuyết ĐIỀU TRA về Một Cát Chết.

TG . NGUYỄN KHẢI cố tình nêu lên bài Thánh Giáo mà chính bản thân Tác giả đã biết rõ bài Thánh Giáo này không có ghi trong Đạo Sứ. Đã biết thế mà vẫn còn viết ra để phổ biến với bạn đọc xa gần, cố tình xuyên tạc Thánh Giáo làm mất niềm tin của người Tín hữu CAO ĐÀI. Đây cũng là thủ đoạn thâm độc của TG. NGUYỄN KHẢI chủ trương đã phá đức tin của bốn đạo, bằng cách gây hoang mang ngờ vực Thánh giáo.

TG . NGUYỄN KHẢI xác nhận anh PHẠM NGỌC TRẦN không ai buộc phải đi lính mà anh vẫn tình nguyện: sự xác định của TG. NGUYỄN KHẢI về anh PHẠM NGỌC TRẦN chỉ đúng có một phần, bởi anh PHẠM NGỌC TRẦN là một Chức Sắc Hiệp Thiên Đài, với phẩm chất Luại Sự nên trọn tuân nghe theo lời kêu gọi của HỘI THÁNH Cao Đài tình nguyện đi cùng chính giúp Pháp, còn Tác giả NGUYỄN KHẢI muốn đề cao PHẠM NGỌC TRẦN được Pháp để cử đi học lái máy bay tại đảo MADAGASCAR là sai sự thật. Muốn biết rõ tại MADAGASCAR có trường dạy lái máy bay hay không? TG. NGUYỄN KHẢI cần hỏi thẳng ông LÊ GIẢN là một Đảng viên Cộng sản kỳ cựu, từng bị thực dân Pháp bắt đày qua Phi Châu MADAGASCAR, cùng bị giam chung tại trại giam NOAY LEVA COMORES với Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và 5 vị chức sắc CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh. Cả thảy 2 chuyến tàu do thực dân Pháp đưa sang MADAGASCAR là 29 Chánh Trị Phạm (chuyến tàu thứ nhứt gồm 11 người, cách một tháng sau cũng từ Sai Gon thực dân Pháp cho chở đến 18 tù Chánh Trị Việt Nam từ bến cảng SAIGON sang trại giam NOAY LEVA COMORES 2 lần, tổng cộng số tù Chính trị Việt Nam là 29 người (do hai chuyến tàu từ Sài Gòn đưa đến Trại cách nhau một tháng).

MADAGASCAR là thuộc địa của Pháp, làm gì có trường dạy lái máy bay mà TG. NGUYỄN KHẢI dàn dựng lên cốt chuyện là đội PHẠM NGỌC TRẦN được đến MADAGASCAR để học lái máy bay.

Chẳng qua là TG . NGUYỄN KHẢI cố tình thổi phồng câu chuyện cho thêm phần hấp dẫn để câu đọc giả và gây nhiều ấn tượng về sự sa sút về tinh thần của Đức Hộ Pháp trong khi bị tù đày tại Hải đảo MADAGASCAR. Nhứt là muốn bôi lợ Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC say xưa, không còn phẩm chất đạo đức một Giáo Chủ Đạo CAO ĐÀI như trước kia nữa, hầu gây hoang mang trong giới thanh thiếu niên hậu tấn còn nhẹ dạ non lòng thiếu sự nhận định thật hư ra sao?

Dụng ý của TG . NGUYỄN KHẢI là muốn bộc bạch nỗi bất bình của Đội PHẠM NGỌC TRẦN đến trại giam MADAGASCAR thăm ông THẨY của mình lúc ông đang say rượu. Làm gì có việc Đội Trưởng PHẠM NGỌC TRẦN đến trại giam NOAY LEVA COMORES (MADAGASCAR) viếng thăm Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC mà số Chức Sắc từng bị lưu đày chung với Đức Hộ Pháp tại MADAGASCAR không một ai hay biết: cũng như sau 5 năm 2 tháng 3 ngày 3 vị Chức Sắc còn sống sót và cùng trở về Tổ quốc Việt Nam vào ngày 22 tháng 08 năm 1946 cũng không một ai thuật lại là đã gặp PHẠM NGỌC TRẦN tại trại giam MADAGASCAR.

Tiếc thay cho TG . NGUYỄN KHẢI, một nhà văn cốt lõi là Nhà Bình, với Quán hàm là Đại Tá QĐND của Hồ Chủ Tịch mà quên đi sự hiểu biết sơ đẳng về Nội qui của trại giam.

- Trại giam làm gì có rượu bán cho các tù nhơn?
- Nội Quy của Trại đâu cho phép tù nhơn uống rượu?
- Tù nhơn làm gì được phép giữ tiền để mua rượu ?

Cần nói thẳng cho TG . NGUYỄN KHẢI biết rõ là Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc chưa bao giờ uống rượu, trái lại Đức Hộ Pháp rất hay vẽ thi thơ, nhứt là bài thi trong tù tại MADAGASCAR:

Hòn đảo này đây trước nhốt tù,
Mà nay làm khám khảo thấy tu
Quả như oan nghiệt vay rồi trả
Thì lũ Tây Man Nhứt Bổn trừ.

**

*

Nô Xi lao, tiếng đặt buồn cười
Mi đã rước ai hối hối người
Lượn thảm bùa gền tình ột ạt
Gió sâu xô đánh ai tội bời

**

*

Yêu phu điểu gọi thương cảnh sớm
Giọng ngạn uyên khêu nhớ buồn mới
Tổ quốc dọn đường bao đậm thảng
Đưa xa thăm thăm một phương trời

Thủ thuật bút pháp của TG . NGUYỄN KHẢI cố tình bôi lộ Đức Hộ Pháp về việc uống rượu say sưa trong trại giam chẳng có giá trị. Trái lại TG . NGUYỄN KHẢI đã lộ chon tướng của Nhà Đạo diễn bất tài thiếu bài bản dàn dựng không ăn khách !!!

TG . NGUYỄN KHẢI cần biết thêm về MADAGASCAR để viết lại cho rõ ràng hơn.

Vào khoảng tháng 06 năm 1941, có một chuyến tàu từ Saigon cập đến Cảng Quân Sự DIEGO SAUREZ (MADAGASCAR) chở theo II Chánh trị Phạm Việt Nam gồm 2 anh NGUYỄN THẾ TRUYỀN, NGUYỄN THẾ SONG, và 9 anh Đảng Viên Cộng sản.

Trong tháng kế tiếp, một chiếc tàu buôn từ Saigon đến đảo MADAGASCAR đưa thêm 18 Chánh trị Phạm Việt Nam gồm có 6 vị Chức Sắc CAO ĐÀI 2 vị thuộc thành phần Đệ Tứ, và II-Đảng Viên Cộng Sản, nâng tổng số là 29 người cả thảy trên 2 chuyến tàu trước và sau.

Riêng về CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh thì có Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC; Đại Huynh Khai Pháp Trần Duy Nghĩa, Phối Sư Thái Phấn Thành, Phối Sư NGỌC TRỌNG THANH, Giáo Sư THÁI GẤM THANH và Sĩ Tài ĐỖ QUANG HIẾN.

Phía Đảng viên Cộng Sản gồm có quý Ông: NGUYỄN VĂN NGỌC (một Đảng Viên có tinh người, không phân biệt giàn cấp mà chỉ biết nhìn nhau là nạn nhân của thực dân

AM NGỌC
ay rucus.
COMORES
ic từng bị
g như sau
Việt Nam
AM NGỌC

Pháp) LÊ GIẢN, DƯƠNG CÔNG HOẠT, HOÀNG HỮU NAM, PHAN VĂN KHÍCH, NGUYỄN
VĂN MINH, HOÀNG ĐÌNH RÔNG. .V . V

Mãi đến giữa năm 1942, tình hình Quốc tế có nhiều biến chuyển, số Chánh trị phạm
Việt Nam tại MADAGASCAR được Pháp chú ý. Trưởng trại giam NOAY LEVA COMORES
ở miền Bắc MADAGASCAR là FREYDIER (người Pháp) hướng đưa một lanh tụ Pháp
đến tận trại giam thăm số tù Chánh Trị Việt Nam.

Trong cuộc viếng thăm này, vị Lanh Tụ Pháp vui vẻ báo tin cho số tù biết được trước
rằng: Các Anh ở tại đây quá lâu rồi, có lệnh Thượng cấp chỉ định cho các Anh chuyển đi
nơi khác.

Nội ngày hôm sau, 2 chiếc xe vận tải được đưa đến trại giam, lúc bấy giờ chỉ còn 27 tù
Chánh trị Việt Nam (chết 2 người) được lệnh cấp tốc lên 2 xe vận tải với đoàn lính hộ
tống trực chỉ chạy thẳng về Miền Nam MADAGASCAR.

Suốt 5 ngày đêm ròng rã, 2 xe vận tải tiếp tục lăng bánh cho đến khi qua một bên
phà, qua sáng ngày thứ 6, 2 xe vận tải mới ngừng lại trên một con đồi, chung quanh
bao bọc toàn là rừng, cây cối um tùm, gần trại giam VOUDROUZOU Miền Nam
MADAGASCAR có một ít đồn điền trồng Cà phê và đồn điền trồng Mía. Nhà cửa dân
bản xứ thưa thớt và nghèo nàn. Khi hậu Miền Nam MADAGASCAR lạnh hơn ở Miền Bắc
MADAGASCAR, nhưng tới trại giam VOUDROUZOU, trưởng trại FREYDIER có phần dễ
dãi dối với tù nhân hơn trước, nên cảnh sinh sống tại trại giam tương đối thoải mái hơn
khi còn ở Miền Bắc.

Vào cuối năm 1942, tình hình có sự thay đổi đột ngột, quân đội Anh Quốc đến chiếm
đóng MADAGASCAR thay chân cho Pháp, vì DE GAULLE được Đồng Minh yểm trợ cho
thành lập Chánh phủ lưu vong, nên vào đầu tháng Giêng năm 1943 FREYDIER trưởng
Trại giam hướng đưa một số Sĩ Quan Anh Quốc vào thăm trại giam để tiếp chuyện
thẳng với số tù nhân Việt Nam trong bầu không khí cải mở và nhiều hứa hẹn. Nhứt là
quý Anh Đảng viên Cộng sản được Trại trưởng người Anh đối xử ưu đãi hơn hết nên
việc ra vào trại giam của các Chánh trị phạm Cộng sản được dễ dàng hơn các Chánh
trị phạm khác.

Sau khi được nghe tin Quân đội Nga Xô đánh bật Đức Quốc Xã ra khỏi Leningrai, chỉ ít
tuần lễ sau thì có một số Sĩ Quan Quân Đội Hoàng Gia Anh Quốc vào tận trại gọi 4 anh
Đảng Viên Cộng sản là LÊ GIẢN, Hoàng Hữu Nam, Dương Công Hoạt và Hoàng Đình
Rông ra khỏi trại giam VOUDROUZOU Miền Nam MADAGASCAR.

Được nghe tin là Quân Đội Hoàng Gia Anh (thuộc khối đồng minh) tuyển chọn 4 anh
Đảng viên Cộng sản: Giản, Hoạt, Rông và Nam ra khỏi trại giam VOUDROUZOU để đưa
về học khóa quân sự tại CALCUTTA (Ấn Độ), và 4 anh này không có trở lại Trại giam
VOUDROUZOU nữa.

Nghe đâu, sau một khóa học tập Quân Sự tại CALCUTTA, 4 anh Lê Giản, Rông, Hoạt và
Nam được Quân đội Đồng Minh chở về cho nhảy dù xuống vùng kháng chiến CAO
BẰNG (Hà Nội) vào tháng 9 năm 1944 để liên lạc với quân đội kháng chiến chống
Pháp xít Nhựt tại Đông Dương để tiếp cứu số tù binh Pháp còn bị Quân Đội Nhựt Bổn
giam giữ tại Đông Dương.

Mãi đến khi nước Việt Nam được độc lập, Hồ Chủ Tịch đọc bản tuyên ngôn độc lập 2
tháng 9 năm 1945 tại Ba Đình (Hà Nội) Chánh phủ Hồ Chí Minh ra đời, được biết lúc
bấy giờ Ông LÊ GIẢN đảm nhận chức giám đốc Công An Việt Nam đầu tiên tại Hà Nội,
và sau này vào năm 1980 Ông LÊ GIẢN vinh thăng lên TỐI CAO PHÁP VIỆN nước Việt
Nam,

Còn số tù Chánh trị Việt Nam ở tại Trại giam VOUDROUZOU cho đến năm 1945, nước
MADAGASCAR được Anh quốc trao trả lại chủ quyền, nước MADAGASCAR được độc lập.

ân hàm là
ui của trại

J. Tắc chưa
trong tù tại

về việc uống
l i đã lộ chon
II
g hơn.

ảng Quân Sư
i gồm 2 anh
án.

AR đưa thêm
tành phần Đệ
2 chuyến tàu

NG TẮC, Đại
NGỌC TRỌNG

Đảng Viên có
của thực dân

Chánh phủ MADAGASCAR liền phóng thích hết số tù Chánh trị Việt Nam được tự do tạm trú trên đất nước MADAGASCAR để chờ ngày quí hồi cỗ quốc. Mãi đến năm 1946, Chánh phủ Pháp mới bang giao với MADAGASCAR, nhờ Ông Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao MADAGASCAR can thiệp bắt buộc vị Đại sứ Pháp tại MADAGASCAR phải lo thủ tục đưa 23 Chánh trị phạm Việt Nam do thực dân PHÁP bắt đưa từ SÀI GÒN qua MADAGASCAR vào năm 1941 thì bốn phận và trách nhiệm của Chánh Phủ Pháp Quốc phải lo thủ tục trao trả số tù Chánh trị này trở về VIỆT NAM.

Nhờ sự can thiệp trực tiếp của Ông LONGEVICH, Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao MADAGASCAR nên Ông Đại Sứ Pháp tại MADAGASCAR phải phúc trình về Pháp Quốc nhờ Chánh Phủ Pháp Quốc lo liệu việc hồi hương 23 tù Chánh trị Việt Nam.

Mãi đến tháng 7 năm 1946 mới có một chiếc tàu buôn cập bến cảng Quân sự DIEGO SUAREZ (MADAGASCAR) để rước 23 Chánh Trị phạm Việt Nam xuống chiếc tàu buôn Pháp (ILE DE FRANCE) do Vị Đại Sứ Pháp tại MADAGASCAR lo việc tiễn đưa 23 nhân vật VIỆT NAM trở về SÀI GÒN.

Khi chiếc tàu buôn ILE DE FRANCE của người Pháp làm chủ cập bến VŨNG TÀU (trước kia gọi là CAP SAINT JACQUES), thì chỉ có một mình Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC được nhà cầm quyền Pháp tại Tỉnh Cap Saint Jacques xuống tận chiếc tàu buôn ILE DE FRANCE tiếp đón Đức HỘ PHÁP lên bờ Cap Saint Jacques (nay là VŨNG TÀU), còn lại 22 nhân vật vẫn ở dưới tàu cho đến ngày hôm sau mới được chuyển qua một chiếc tàu nhỏ để đưa thẳng về bến cảng Nhà Rồng (SÀI GÒN), và 3 vị Chức Sắc Cao Đài Khai Pháp TRẦN DUY NGHĨA, Phối Sư THÁI PHẨN THANH và Phối Sư NGỌC TRỌNG THANH cũng đồng lên bến cảng Nhà Rồng SÀI GÒN với các bạn Chánh Trị phạm từ Hải cảng DIEGO SUAREZ (MADAGASCAR) trở về tối cổ quốc với nỗi hân hoan vô hạn.

Sau 3 ngày rời khỏi tàu buôn ILE DE FRANCE lên đến bờ Tỉnh Cap Saint Jacques, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC được nhà cầm quyền Pháp niêm nở trọng dãi tươm tất để lấy lại sức khỏe sau bao ngày vất vả mệt mỏi ở dưới tàu thì cho lén phi cơ tại VŨNG TÀU về SÀI GÒN không một ai hay biết! Cho nên khi một chiếc xe hơi CITROEN đưa Đức HỘ PHÁP đến trước cửa nhà Ông Sĩ Tài NGUYỄN VĂN HỘI, ở đường Colonel Grimaud (nay là đường Cống Quỳnh) mà không báo tin cho chủ nhà là Sĩ Tài HỘI hay biết.

Đến khi Đức Hộ Pháp xuống xe đi thẳng vô nhà Ông Sĩ Tài HỘI thì gặp Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG SÁCH THANH đang ngồi tại nhà trước, THẤY TRÒ gấp lại nhau sau 5 năm xa cách, Giáo Sư THƯỢNG SÁCH THANH nghẹn ngào ôm THẤY mình trong tay mà không nói nên lời, mừng tủi lẫn lộn, nghe rõ tiếng vang động ở nhà trước các Ông ở nhà sau bèn chạy lên nhìn thấy Đức Hộ Pháp hết sức ngạc nhiên, vì nhà cầm quyền PHÁP lúc bấy giờ tại SÀI GÒN có báo tin Đức Hộ Pháp sắp về tới, Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh đã để cử một số Chức Sắc xuống SÀI GÒN tạm ở tại nhà Ông Sĩ Tài NGUYỄN VĂN HỘI gần 2 tuần lễ nay để đón tiếp Đức HỘ PHÁP, mà hôm nay người PHÁP lại âm thầm đưa Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC về tận trước sân nhà Ông Sĩ Tài HỘI mà không một ai hay! Mãi cho đến khi Đức Hộ Pháp về đến nhà Ông Sĩ Tài HỘI thì mới hay, bởi nhà cầm quyền PHÁP sợ bốn đạo tiếp đón Đức Hộ Pháp sẽ biến thành cuộc biểu tình nên quá đè đặt yà cẩn thận, thực dân Pháp tự lấy xe đưa Đức Hộ Pháp về nhà Ông Sĩ Tài HỘI một cách âm thầm như thế! Để tránh mọi sự lôi thôi có thể xảy ra.

Đức HỘ PHÁP còn phải ở lại SÀI GÒN để làm mọi thủ tục cần thiết cho xong và 3 ngày sau mới có chuyến xe "CONVOI" (có xe quân sự và lính chạy mở đường trước, rồi xe dân sự mới được tiếp nối chạy theo đoàn xe hộ tống) chính bản thân Ông Sĩ Tài NGUYỄN VĂN HỘI và Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH cùng một ít Chức Sắc Cửu Trùng Đài ngồi trên 2 chiếc xe du lịch của Ông Sĩ Tài HỘI và xe của Ông

Đức H
Toà T
MAD
Quân
DE F
tháng

lực sự do
t 1946,
goại Giao
ủ tục đưa
GÒA qua
háp Quốc

goại Giao
háp Quốc

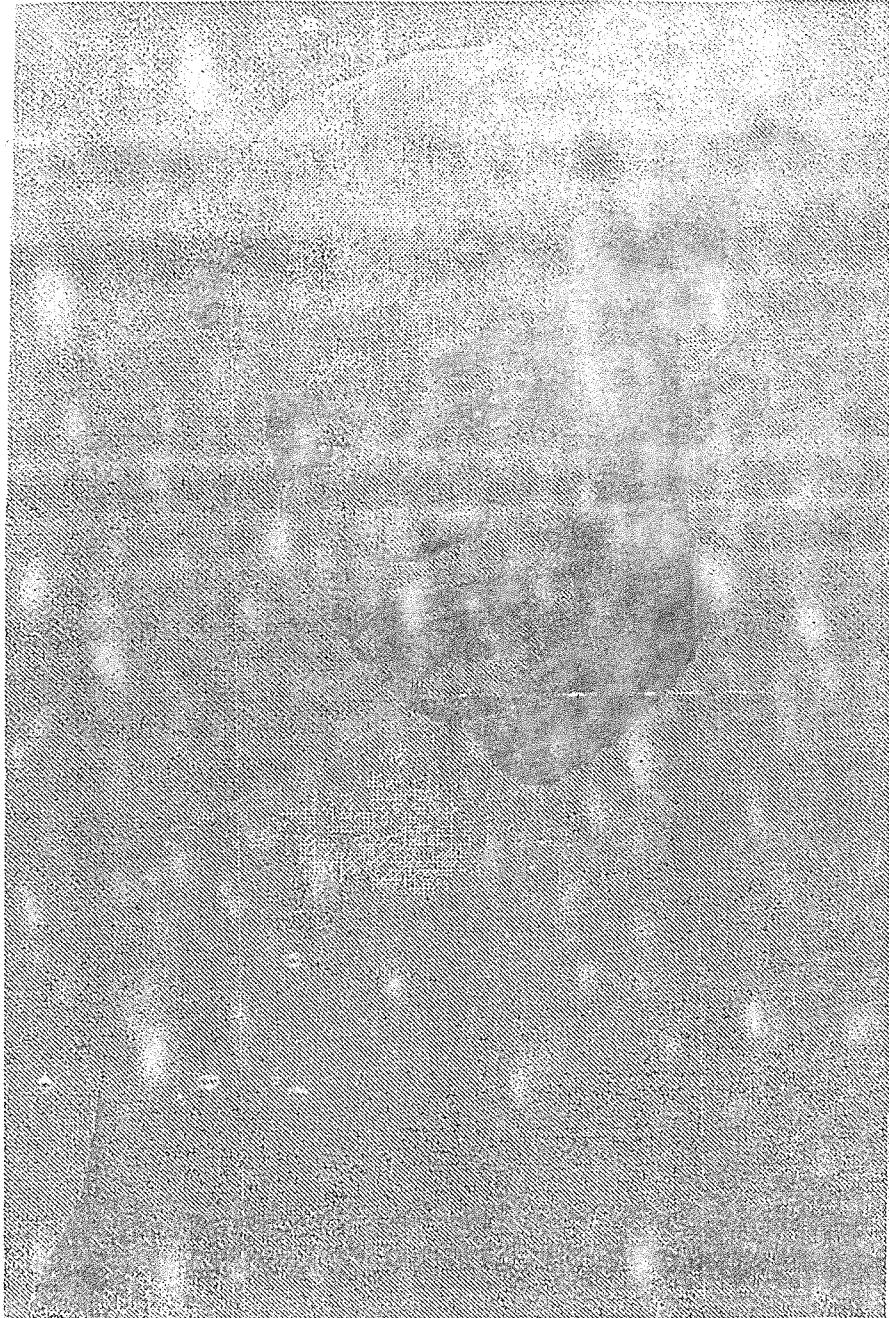
sự DIEGO
tàu buôn
23 nhân

TÀU (trước
CÔNG TẮC
đn ILE DE
J), còn lại
chiếc tàu
Đài Khai
JG THANH
Hải cảng

cques, Đức
sớm tắt để
i tại VŨNG
ROEN đưa
ng Colonel
ái Hợi hay

Ông Huynh
nhau sau 5
1 trong tay
3c các Ông
cầm quyền
nh Cao Đài
nhà Ông Sĩ
n nay người
nhà Ông Sĩ
Ông Sĩ Tài
ráp sẽ biến
đưa Đức Hộ
/ lối thôi có

xong và 3
ng trước rồi
Ông Sĩ Tài
một ít Chức
xe của Ông

Đức Hộ Pháp PHẠM- CÔNG-TẮC, Giáo Chủ Đạo Cao Đài
Toà Thánh Tây Ninh hân hoan ngồi chờ ông Đại Sứ Pháp tại
MADAGASCAR đưa Tàu Hỏa đến rước Đức Ngài đến Cảng
Quân Sự DIEGO SAUREZ (MADAGASCAR) xuống Tàu ILE
DE FRANCE để trở về Tổ Quốc VIỆT NAM sau 5 năm 2
tháng bị lưu đày tại Hải Đảo MADAGASCAR (Phi Châu)

TRẦN QUANG VINH, đưa Đức HỘ PHÁP về đến Tòa Thánh Tây Ninh trước sự tiếp đón vô cùng trọng thể của mấy nghìn bần đạo tại Thánh Đài đang túc trực ngày 22/08/1946 để nghinh tiếp.

Xin sơ lược thuật một đoạn về tình hình ở MADAGASCAR để Tác giả NGUYỄN KHẢI rộng đường suy xét hầu khỏi lầm lẫn là MADAGASCAR có Trường dạy lái máy bay, nên Đội PHẠM NGỌC TRẤN mới được đề cử sang MADAGASCAR học lái máy bay, và có dịp gặp lại Ông THẦY của mình? Đó là thủ thuật bút pháp của Tác giả NGUYỄN KHẢI dựng đứng lên câu chuyện hoang đường nhằm bôi lợ Đức HỘ PHÁP say sưa rượu chè trong lúc bị đày ở Hải đảo MADAGASCAR.

Thay vì TG . NGUYỄN KHẢI phịa tin Đội TRẦN đến MADAGASCAR trong lúc Đức Hộ Pháp đang say rượu là hoàn toàn bịa đặt mà cần nói rõ là có một số Chức Việc tinh nguyễn theo lệnh Hội thành CAO ĐÀI tung chinh di lính Pháp đánh Đức quốc buỗi nọ, tinh cờ được gặp Đức Hộ Pháp tại MADAGASCAR vô cùng xúc động mừng rỡ, Thủ hỏi đây là việc tinh cờ hay tiền định cho Thầy Trò gặp nhau.

Nguyên có một Tiểu Đoàn Pháp vừa mới đến đóng quân tại MADAGASCAR, Sĩ Quan quân lính toàn là người Bắc Kỳ và Trung Kỳ chỉ vỏn vẹn trong Tiểu Đoàn có 13 người Nam kỳ mà thôi. Trong số 13 người Nam kỳ lại toàn là Chức Việc của Đạo CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh tinh nguyễn giúp Pháp trước kia may mắn được gặp lại thầy của mình trên hải đảo MADAGASCAR nơi xứ lạ quê người – Xin TG . NGUYỄN KHẢI lảng nghe cho rõ một cuộc gặp gỡ ngoài sức tưởng tượng của con người. Thầy và Trò gặp nhau nơi xứ lạ quê người!.

Vào một ngày Chúa Nhựt, Ông Chánh trị Sư Quận (tức là anh Tám Quận) một vị Đội trưởng trong tiểu đoàn của Pháp cùng đi dạo chơi với một số chiến binh trong Tiểu Đoàn để xem phong cảnh MADAGASCAR. Điều hi hữu là cả anh em cùng đi mà chỉ có ông Ach (ADJUDANT) trong đoàn nhìn thấy một ông già gầy còm đứng远远 xa, ông Adjudant là người trung kỳ, ông rất tinh vi khi nhìn thấy Đức Hộ Pháp ở远远 xa mà ông liền nhận định ông già ấy là người Nam kỳ nên ông ADJUDANT lên tiếng bảo: Đầu anh nào chạy lại hỏi thăm ông ấy có phải là người Nam kỳ không ? Ông ấy qua MADAGASCAR bao giờ – Anh Tám Quận liền chạy lại chào hỏi ông già. Sau hồi hỏi thăm gốc tích – ông già liền hỏi lại: Con bị Pháp bắt di lính hay là tinh nguyễn di lính Pháp- Anh Tám Quận nhận là tinh nguyễn di lính theo lệnh Hội Thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh. Đức Hộ Pháp liền nói cho Anh Tám Quận biết Thầy là Hộ Pháp đầy con, vừa nói vừa ôm Anh Tám Quận vào lòng. Thầy trò ôm nhau và khóc xúc động vô cùng, Đức Hộ Pháp hỏi: Các con đi mấy đứa, kêu lại cho Thầy bảo. Anh Tám Quận liền chạy lại gọi anh Chánh Trị Sư Phu và anh Chánh Trị Sư Tháo lại chào mừng Đức Hộ Pháp. Đến nơi hai Ông Tháo và Phu ôm chân Đức Hộ Pháp dở hông lên cao vô cùng tru mến và tôn kính, một hồi lâu mới để Đức Ngài đứng xuống.

Đức Hộ Pháp hỏi trong Tiểu Đoàn có mấy con có Đạo cả thầy? Anh Tám Quận liền đáp.

Dạ thưa thầy, tiểu đoàn chúng còn chỉ có 13 đứa người Miền nam đều là Chức việc của Đạo cả:

1. Chánh Trị Sư Quận	2. Chánh Trị Sư Tháo
3. Chánh Trị Sư Phu	4. Chánh Trị Sư Thời
5. Chánh Trị Sư Dương	6. Chánh Trị Sư Ái
7. Chánh Trị Sư Tăng	8. Chánh Trị Sư Lê
9. Chánh Trị Sư Hoài	10. Chánh Trị Sư En
11. Thông Sư Tân	12. Thông Sư Tới
13. Chánh Trị Sư Lên	

Mười ba anh em chúng con đều giữ trai giới đúng 10 ngày một tháng mặc dầu tiểu đoàn chúng con dời đổi đi Nước nào chúng con vẫn giữ trọn 10 ngày chay hằng tháng. Được gặp Thầy mình sau mấy năm xa cách mà hôm nay lại vinh hạnh kiến diện Đức Ngài tình Thầy Trò hết sức đậm đà thương yêu vô bờ bến, nên 13 vị Chức việc bàn luận với nhau để thách đai ông thầy mình một bữa cơm chay cho hổ dạ mong ước. Chủ nhật tuần lễ sau 13 vị Chức Việc trong Tiểu Đoàn đều kéo nhau đến trình diện chúc mừng Đức Hộ Pháp tại nhà Bà Thiếu Tá DERANGES. Bởi Đức Hộ Pháp được sự tín nhiệm quý mến và tôn kính Đức Hộ Pháp hiền lương đạo đức và có tài nên ông Bà Thiếu Tá DERANGES bảo lãnh và mời Đức Hộ Pháp ra tư gia ở cho thong thả và hành nghề thợ bạc, bởi Đức Hộ Pháp rất khéo tay, đồng bào quanh vùng rất say mê nữ trang của Đức Hộ Pháp làm ra,

Ngoài ra Đức Hộ Pháp còn hướng dẫn đồng bào MADAGASCAR cách thức xây đắp đập nước và dẫn nước vào ruộng. Dân MADAGASCAR còn lạc hậu còn chưa biết cày và bừa như ở Việt Nam nên Đức Ngài ra công chỉ bảo, cũng chỉ dẫn làm cối xay lúa và cối giã gạo nên đồng bào MADAGASCAR tôn sùng Đức Ngài còn hơn một kỹ sư chuyên nghiệp. Đồng thời Đức Ngài còn chuyên về việc xây cất dinh thự nhà cửa – Có một lần Đức Ngài xây cất một Tòa Đại Sứ cho Mỹ tại MADAGASCAR mà Đức Ngài được Ông Đại Sứ Mỹ hết sức hoan nghênh và thán phục biệt tài xây cất của Đức Ngài.

Ông bà Thiếu Tá DERANGES đã kính phục tay nghề của Đức Hộ Pháp suốt năm qua mà hôm nay 2 Ông bà DERANGES lại được tiếp 13 vị Chức Việc là sĩ quan, Hạ sĩ quan và Binh sĩ trong Tiểu Đoàn Pháp đến tận nhà ông Bà chúc mừng tôn kính Ông Thầy của mình, khiến cho ông Bà Thiếu Tá DERANGES càng kính trọng Đức Hộ Pháp hơn nữa, nên liền đưa ý kiến cho Đức Hộ Pháp mượn ngôi nhà của ông bà để dãi cơm chay cho 13 môn đệ của Đức Hộ Pháp hết sức long trọng thân mật và chính tay Bà Thiếu Tá DERANGES chăm lo việc nấu ăn.

Buổi cơm thân mật của Tình Thầy Trò kéo dài trên 2 tiếng đồng hồ mà chưa hết nỗi vui mừng sau bao nhiêu năm xa cách.

Xin sơ lược một đoạn để TG . NGUYỄN KHẢI tự giác kiểm điểm lại lời nói Đức Hộ Pháp buồn uống rượu say sưa khi gặp Đội Trần tại MADAGASCAR.

Nếu như Đức Hộ Pháp uống rượu say sưa như TG . NGUYỄN KHẢI bịa đặt thì chắc chắn Ông bà Thiếu Tá DERANGES không có rước Đức Ngài về ở tại tư gia của người bao giờ. Tác giả NGUYỄN KHẢI không được xúc phạm đến sự tôn kính tuyệt đối của Ông PHẠM NGỌC TRẦN (nhứt là người đã chết gần 40 năm qua), một Chức Sắc Hiệp Thiên Đài đối với Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, mà nêu lên những sự việc không đúng sự thật: PHẠM NGỌC TRẦN có thể cười đùa và nói đủ thứ chuyện, không kiêng ky gì cả?

Lập luận thâm độc của Tác giả NGUYỄN KHẢI làm mất đi lòng tôn kính tuyệt đối vô bờ bến của TRÒ đối với THẦY mà cả kiếp Sanh Thừa Sứ PHẠM NGỌC TRẦN vẫn giữ lòng hiếu thảo một Đệ tử gương mẫu đối với THẦY là Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC. Tác giả NGUYỄN KHẢI cố tình vu khống Đức HỘ PHÁP say sưa trong lúc bị giám cầm tại Phi Châu MADAGASCAR để dễ bể xuyên-tac lôi kéo đọc giả, nhất là số thanh thiếu niên của Đạo có biết đâu là sự thật! Xa cách muôn trùng mà Tác giả NGUYỄN KHẢI muốn diễn tả thế nào không được? Biết đâu mà đính chính! Và có phương tiện đâu để nói lên sự thật! Tha hồ cho Tác giả NGUYỄN KHẢI múa gậy vườn hoang.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI đã để tựa quyển Tiểu Thuyết của mình là ĐIỀU TRA nghe quá hách mà lại Điều Tra trật lết hết! Tác giả NGUYỄN KHẢI nói sai sự thật; khi Ông PHẠM NGỌC TRẦN từ PHÁP về (vào năm 1946) được Đức Hộ Pháp thương phong ngay làm Trung Tá, coi Cơ Thánh Vé là một thủ Cảnh Sát Nội Bộ, uy quyền rất lớn!

- Cần nói rõ cho Tác giả NGUYỄN KHẢI biết: Sau khi rời khỏi nước PHÁP, được trở về VIỆT NAM, Luật Sư PHẠM NGỌC TRẦN về thẳng Tổ đình trình diện Hội Thánh Cao Đài

22:

20:

22.

21:

ặc dấu tiểu
ăng tháng.
n diện Đức
ýc việc bàn
ng ước.
h diện chúc
được sự tín
nên ông Bà
thả và hành
mê nữ trang

xây dắp đập
t cày và bừa
ia và cối giã
i sự chuyên
- Có một lần
jai được ông
uốt năm qua
1, Hạ sĩ quan
nh ông Thầy
Hộ Pháp hơn
đãi cơm chay
Bà Thiếu Tá

ưa hết nỗi vui

Đức Hộ Pháp

thì chắc chắn
gười bao giờ.
ia Ông PHẠM
lệp Thiên Đài
đúng sự thật
gi cả?

uyệt đối vô bờ
v vẫn trọn giữ
CÔNG TẮC.
> bị giám cầm
số thanh thiếu
NGUYỄN KHẢI
ng tiện đâu để

TRA nghe quá
thật, khi Ông
thương, phong
ền rất lớn!
P, được trả về
Thánh Cao Đài

22:

22.

Tòa Thánh Tây Ninh, được HỘ THÁNH thâu nhận phục vụ tại Bộ Pháp Chánh, kể được vinh thăng lên phẩm Truyền Trạng và được bổ nhiệm Đại Diện Pháp Chánh Trần Đạo Biển Hòa, có trách nhiệm minh tra công nghiệp cho những Chức Việc và Chức Sắc hữu công với Đạo trong dịp Đại Hội Nhơn Sanh năm Bính Tuất (1946).

Mãi đến năm 1948, vì nhu cầu đặc biệt Truyền Trạng PHẠM NGỌC TRẦN mới được biệt phái qua phục vụ CƠ THÁNH VỆ (Với Quyền hạn của CƠ THÁNH VỆ là Bảo Vệ An Ninh trật tự trong Vùng Thánh Địa Cao Đài, tức là COMMANDANT DE SAINTE GARDE), cũng như ở Tòa Thánh VATICAN (Công Giáo La Mã) vậy! Chẳng phải là Cảnh sát Nội bộ theo suy luận của Tác giả NGUYỄN KHẢI. Hơn nữa là lầm lẫn của Tác giả NGUYỄN KHẢI điều tra sau khi PHẠM NGỌC TRẦN vừa về nước thì được Đức HỘ PHÁP thưởng phong ngay làm Trung Tá coi CƠ THÁNH VỆ là không đúng sự thật. Đến năm 1948, PHẠM NGỌC TRẦN mới được phong làm Thiếu Tá THÁNH VỆ TRƯỞNG, Tác giả NGUYỄN KHẢI cần điều tra nói lại cho đúng!

- Trên cương vị Thiếu Tá Thánh Vệ Trưởng Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh, Thiếu Tá TRẦN một mực tôn kính và trọng tuân lệnh Đức HỘ PHÁP, hoàn thành trách nhiệm và giữ An Ninh trật tự Nội và Ngoại ô Tòa Thánh, nhứt là các cửa ra vào Nội Ô Tòa Thánh, nhân viên Cơ Thánh Vệ tuyệt đối không có một ai mang vũ khí vào Nội Ô Tòa Thánh dù là súng nhỏ tự vệ cũng phải gởi lại ngoài cổng khi vào Nội Ô Tòa Thánh.

Do quá nghiêm minh, không cho Sĩ Quan Cao Đài tự tiện lái xe ra vào Nội Ô Tòa Thánh không đúng giờ giấc, đôi khi xảy ra việc nhân viên Cơ Thánh Vệ dụng chạm với Sĩ quan Quân Đội Cao Đài ra vào Nội Ô Tòa Thánh.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI điều tra thế nào không rõ mà lại lên án: Thiếu Tá NGUYỄN HOÀNG BAY, Chỉ Huy Phó Cơ Thánh Vệ đi sau hai TRẦN, người Phó của mình lở chân đi sau một bước và cái bước thụt lại sau ấy đã kết liễu đời mình!

- Tác giả NGUYỄN KHẢI điều tra không đúng về cái chết của Trung Tá PHẠM NGỌC TRẦN, lên án Thiếu Tá NGUYỄN HOÀNG BAY, Chỉ Huy Phó Cơ Thánh Vệ đi sau bắn Trung Tá TRẦN hoàn toàn không đúng. Thật ra, trong giờ phút Trung Tá PHẠM NGỌC TRẦN bị bắn chết thì có Thiếu Tá NGUYỄN HOÀNG BAY ở tại cửa số 4! Thiếu Tá NGUYỄN HOÀNG BAY không có mặt tại chỗ Trung Tá TRẦN bị bắn chết.

Việc Trung Tá PHẠM NGỌC TRẦN sắp bị muu sát, tương tự đã được tin từ lâu (do một sự tranh chấp quyền hành nội bộ của Quân đội Cao Đài và Cơ Thánh Vệ), nên Đức HỘ PHÁP đã ban lệnh rút Truyền Trạng PHẠM NGỌC TRẦN trở về phục vụ bên Bộ Tháp Chánh tức là rút Trung Tá TRẦN khỏi chức vụ THÁNH VỆ TRƯỞNG và bổ nhiệm Trung Tá NGUYỄN VĂN PHÁT đảm nhiệm Thánh Vệ Trưởng.

Bổ nhiệm Trung Tá Phát đến thay thế trách vụ THÁNH VỆ TRƯỞNG.

Truyền Trạng PHẠM NGỌC TRẦN đã trở về làm việc tại Bộ Pháp Chánh Tòa Thánh Tây Ninh. Được biết có kẻ muu sát bỏ Truyền Trạng TRẦN, Đức HỘ PHÁP đã có lời dặn không cho ra khỏi nội ô Tòa Thánh, Tuân lệnh Đức Hộ Pháp, đã hơn một tháng về phục vụ tại Bộ Pháp Chánh, thì Truyền Trạng TRẦN cũng được một ít thân hữu đến báo tin cho biết là có người muu sát Trấn nên có lời khuyên cẩn thận, giữ mình.

Mạng số do thiên cơ tiền định, đã được biết trước mà không giữ được! Bởi trước khi đi SAI GON dự buổi họp, Đức Hộ Pháp cho gọi Truyền Trạng, PHẠM NGỌC TRẦN đến căn dặn công việc và nhắc nhở không cho ra khỏi Nội Ô Tòa Thánh, nhưng việc gì đến nhứt định phải đến.

Đức Hộ Pháp vừa rời khỏi Tòa Thánh Tây Ninh để xuống Sài Gòn dự buổi họp vào buổi sáng. Vào lúc 7 giờ tối, Truyền Trạng PHẠM NGỌC TRẦN bảo Sĩ Tài Phạm Duy Nhung (cùng ở chung tại bộ Pháp Chánh) cùng đi xe đạp ra cửa số 4 Ngoại ô để mua thuốc lá hút. Vừa ra khỏi cửa để đến tiệm bán thuốc lá ước độ 400 thước mua xong liền trở về thì bị mưa to. Truyền Trạng Trấn và Sĩ Tài Nhung liền ngừng xe vào nhà một đạo hữu

(người Việt gốc Hoa) xin đứt mưa, khi mưa vừa dứt hột, TT. Trần và Sĩ Tài Nhung cảm ơn Chủ Nhà từ giã ra về. Trên đường về cách cửa số 4 Nội Ô Tòa Thánh 200 thước, 2 chiếc xe đạp kề trước người sau đạp rút vào Nội Ô thì chẳng may TT. Trần bị bắn chết cách chỗ trú mưa chừng 10 thước.

TG . NGUYỄN KHẢI lên án Thiếu tá NGUYỄN HOÀNG BAY bắn chết TT. Trần là không đúng, vì lúc ấy không có thiếu tá NGUYỄN HOÀNG BAY ở tại chỗ TT. Trần bị bắn chết. Hơn nữa, sau cái chết quá ư đột ngột của Truyền Trạng Phạm Ngọc Trần Cơ Thánh Vệ tinh nghi bắt Trung úy THÀ đem về giam giữ để tiến hành cuộc điều tra, song vì vô ý sao đó, Trung úy THÀ thừa lúc đêm khuya, trổ nóc trại giam trốn thoát. Được biết Thiếu tá NGUYỄN HOÀNG BAY trước kia là Đệ Nhị Trưởng phòng Quân đội CAO ĐÀI vừa mới được bổ nhiệm qua làm phó chỉ huy CƠ THÁNH VỆ có nhiệm vụ bám sát TT. Trần.

Nghé đâu sau khi Truyền Trạng Trần bị ám sát chết, trước thâm cảnh của nội bộ lúc bấy giờ, Hội Thánh đành im hơi lặng tiếng lo cuộc an táng TT. Trần, và dùm bọc giúp đỡ vợ của TT. Trần đang thọ thai sắp đến ngày sanh nở, và lần hồi việc ám sát TT. Trần cũng di vào trong quên lãng.

23. TG . NGUYỄN KHẢI quá nặng lời bôi bác biếm nhả chế diễu Tôn Giáo CAO ĐÀI là một Đạo giáo từ chủ thuyết đến Giáo Lý , Giáo Luật cho đến những quyết định Hành Chánh, về tổ chức về thưởng phạt, về thăng phẩm đều do Cơ bút, đều do các bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật giáng cơ dạy bảo cả, như người ngồi đồng “ thật không thể tưởng tượng nổi”?

Là một Đảng viên, Cộng sản TG . NGUYỄN KHẢI cần phải tôn trọng tự do tín ngưỡng của người khác.

TG . NGUYỄN KHẢI có trọn quyền suy luận thế nào tuỳ thích nhưng luật pháp XHCN bắt buộc và nghiêm cấm không cho phép NGUYỄN KHẢI xuyên tạc châm biếm tôn giáo CAO ĐÀI như thế được! Chớ vội nồng cạn phê phán bóp méo sự thật về Tôn Giáo CAO ĐÀI, có ngày sẽ vác chiếu ra hầu Tòa đấy!

TG . NGUYỄN KHẢI còn nhớ nhà văn hào Nga Xô L. Tônx Tôi (1928) không ? Tại sao được người đời ca tụng, quý mến, tôn kính bởi Nhà Văn Hào L. Tônx Tôi rất tôn trọng đọc giả: “ Nếu viết mà không mục đích và không có khát vọng lợi ích, dứt khoát tôi không viết ”. Bài học tiền nhân đã để lại : việc nước trước hết là chỗ yên dân; Trái lại, TG . NGUYỄN KHẢI khuấy động lên những sự việc không đúng sự thật, gây nhiều phản ứng trong tín hữu CAO ĐÀI, làm mất đi tình đại đoàn kết dân tộc mà Tác giả NGUYỄN KHẢI lại là một Đảng viên của Hồ Chủ Tịch.

Vì quý mến nhà văn NGUYỄN KHẢI, Đảng viên CS, một nhà văn “gốc ” Nhà Bình QĐND của Cụ Hồ, và là phó tổng thư ký của Hội Nhà Việt Nam, bắt buộc tôi phải trình lên quý vị Lãnh Đạo Trung Ương như:

- Ông ĐÀO HUY TÙNG, ủy viên Bộ Chính Trị, Bí Thư Trung Ương Đảng.
- Ông TRẦN TRỌNG TẤN Ủy viên Trung Ương Đảng Trưởng Ban Tuyến Huấn Trung Ương.
- Trung Tướng TRẦN ĐỘ, Ủy viên Trung Ương Đảng, Trưởng Ban Văn hóa Văn Nghệ Trung Ương.
- NGUYỄN ĐÌNH THI, Tổng Thư Ký Hội Nhà Văn Việt Nam.

Để quý vị Lãnh Đạo trung ương có trọn quyền uốn nắn ngăn chặn “ Thủ thuật bút pháp của nhà văn Nguyễn Khải, tác giả quyển tiểu thuyết Điều Tra về Một Cái Chết hẫu chấm dứt những sai lầm, bóp méo sự thật, làm mất tính đại đoàn kết dân tộc mà Hồ Chủ Tịch và cố Chủ Tịch TÔN ĐỨC THẮNG đã dài công vun đắp gắn bó trong mấy mươi năm qua đối với Tôn Giáo CAO ĐÀI.

TG . NGUYỄN KHẢI đã từng vượt trường sơn vào miền Nam Việt Nam trên 10 năm qua mà hiểu biết quá nồng cạn về Tôn giáo CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh: “ Có một đội

nhưng cảm
đó thuộc, 2
đị bắn chết
n là không
đị bắn chết.
Thánh Vệ
ông vì vô ý
biết Thiếu
Ái vừa mới
. Trấn.
nội bộ lúc
m bọc giúp
ám sát TT.

ĐÀI là một
anh Chánh,
nền, Thánh,
tưởng tượng
tín ngưỡng

pháp XHCN
n biếm tòn
về Tôn Giáo

ig ? Tại sao
ất tôn trọng
ít khoát tôi
lân. Trái lại,
nhiều phản
giả NGUYỄN

" Nhà Bình
Đi phải trình

Huấn Trung

a Văn Nghệ

Jật bút pháp
ái Chết hầu
i tộc mà Hồ
í trong mấy

10 năm qua
Có một đội

ngũ Chức Sắc và mấy chức vạn tín đồ, đã là một lực lượng chánh trị để mặc cả với Pháp, với Nhật các Chánh quyền tay sai khác.

TG . NGUYỄN KHẢI cần nói lại cho rõ có mấy vạn, vạn , vạn . . . vạn . . . tín đồ CAO ĐÀI là đúng hơn ? TG¹. NGUYỄN KHẢI có cái nhìn quá lệch lạc như thế mà cũng lờ tiếng phê phán mặc cả với Pháp, với Nhật. Có trên 5 triệu tín đồ CAO ĐÀI, không phải mấy vạn thủ đoạn dốc xúi của TG . NGUYỄN KHẢI là muốn cho những người trí thức trong tôn giáo CAO ĐÀI chống đối nhau, không thể khoanh tay ngồi nhìn. Thảm thương thay cho TG . NGUYỄN KHẢI quá sức bì quan để viết lên : Nếu được tôn phong Đạo làm Quốc Đạo, ấy là dân này đã đến hồi bỉ vận, người chân thật trong Đạo cũng chẳng có vinh dự gì?

Chẳng lẽ TG . NGUYỄN KHẢI lại mong muốn cho các Tôn Giáo ổ ạt du nhập vào nước Việt Nam cho đồng bào Việt Nam tự do tôn kính phượng thờ như từ trước đến giờ thì đồng bào Việt Nam mới đến hồi thời lai thịnh vượng và vinh dự? Còn Tôn giáo CAO ĐÀI được khai sáng trên đất nước Việt Nam vào năm 1926 do người Việt Nam làm chủ, và đạo CAO ĐÀI được tôn phong làm Quốc Đạo là điều hữu phước cho đồng bào Việt Nam cho quốc thể Việt Nam chờ: Một bằng chứng hiển nhiên mà toàn dân không quên được là trong thời kỳ Pháp thuộc ngọn cờ Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ vẫn được hiên ngang, phát phói trên lãnh thổ Việt Nam ngang hàng với lá cờ Tam Tài của Pháp quốc! TG . NGUYỄN KHẢI có biết đâu người tín hữu CAO ĐÀI đã ngược mặt lên trong tù đầy hi sinh thể xác ngoài Côn đảo, Sơn La, Bà Rá và NADAGASCAR (CHÂU PHI) nền Đại Đạo được tồn tại trong lao tù gian khổ của bao nhiêu chức Sắc để hình thành một Tôn Giáo CAO ĐÀI của dân tộc Việt Nam mà phải chịu trăm đắng cay thiệt thòi tủ nhục hơn các Tôn Giáo khác đã du nhập vào nước Việt nam mà được tôn kính trọng nể hơn.

TG . NGUYỄN KHẢI cần bình tĩnh sáng suốt hơn để nhận định lại: Tôn Giáo CAO ĐÀI được khai sáng trên đất nước Việt Nam vào năm 1926 trong vòng, lệ thuộc của thực dân Pháp (Trước khi cụ Hồ Chí Minh rời Hải Cảng Nhà Rồng Sai Gon xuống tàu LA TOUCHE – TREVILLE lúc 19 tuổi bôn ba trốn ra nước ngoài tìm phương cứu nước, mưu đồ phục quốc cho giống nòi Việt Nam) nên phải bị Pháp tinh nghi bắt bớ giam cầm một số Chức Sắc cao cấp đưa đi an trú ở Bà Rá, Sơn La, Côn Đảo POULO CONDORE và đầy ải qua Phi Châu MADAGASCAR. Thực dân đã dồn người tín hữu CAO ĐÀI vào tận chấn tường không còn lối thoát, tức là thực dân pháp vô tình thúc đẩy Chức Sắc, Chức Việc và Bổn Đạo Đài phải đoàn kết lại để thực hiện trách nhiệm một Công dân Việt nam bị mất nước, mất quyền tự do bình đẳng, bắt buộc người tín hữu CAO ĐÀI lúc bấy giờ phải tựa lưng vào người Nhựt Bồ Đào để hợp tác mưu đồ lật đổ Chánh quyền Pháp đang thẳng tay tiêu diệt Tôn Giáo CAO ĐÀI.

Thời thế đã tạo cho Trưởng Huynh Giáo Sư THƯỢNG VINH THANH (Trần Quang Vinh) một Chức Sắc của Hội Thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh có cơ hội duy nhất, ngàn năm một thuở, đứng lên kêu gọi Chức Sắc và bổn đạo trên toàn quốc đoàn kết gia nhập vào cơ quan chuyển thể mạng danh tánh là Nội Ứng Nghĩa Bình, thành lập hảng tàu NITINAN tại cầu Rạch Ông (Sai GON), mưu đồ đảo chính Pháp đêm 09/03/1945.

Tại sao TG . NGUYỄN KHẢI không bình tĩnh hồi tưởng lại Nếu không có người tín hữu CAO ĐÀI hợp tác với Quân Đội Nhựt Bồ Đảo chánh thực dân pháp ngày -3-09-1945 vén màn Cách mạng cho dân tộc Việt nam thì làm sao có Chánh phủ TRẦN TRỌNG KIM ra đời ngày 19-04-1945 và cũng do Chánh phủ TRẦN TRỌNG KIM (Chánh phủ lâm thời Việt nam) ban lệnh cho Ông VÕ MINH TÁ: một Nhân sĩ CAO ĐÀI ngồi tàu Phú Quốc kéo theo 30 chiếc thuyền lớn nhỏ trực chỉ ra đảo Côn Sơn rước số tù Chánh trị đầu tiên về tận đất liền vào đêm 16-09-1945 trong chuyến tàu Phú Quốc đầu tiên này có một số đồng Đảng Viên Cộng sản, được biết như cụ TÔN ĐỨC THẮNG, LÊ DUẨN, NGUYỄN VĂN LINH . . .

Nếu TG . NGUYỄN KHẢI vẫn còn hạn hẹp mặc cảm cho rằng CAO ĐÀI thân Nhật Bổn làm tay sai cho Nhật Bổn đảo chánh Pháp ngày 09-03-1945 thì có phần quá đáng đấy: cần suy gẫm lại đâu là sự thật, nhưng người tín hữu CAO ĐÀI hoàn toàn tự hào rằng : không bao giờ làm tội mọi cho ngoại bang, đó là câu kinh nhụt tụng của người tín hữu CAO ĐÀI, môn đệ của Đức THƯỢNG ĐẾ.

Hơn nữa lời Pháp dạy của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc vẫn còn vắng vẳng bên tai người tín hữu CAO ĐÀI: Đừng để ngoại bang xâm nhập vào nội quyền Việt Nam đưa dân tộc Việt nam đến cảnh tương tàn tưởng sát lấn nhau, máu đổ thịt rơi, làm nỗi thí nghiệm vỏ khí nguyên tử và làm một món hàng cho các Cường quốc đổi chát: do đó người tín hữu CAO ĐÀI mới mau chòn lệ bước về vị trí thuần túy Tôn giáo để thực hiện Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống dung hòa hai khối Cộng sản và Tư Bản đang đối đầu nhau, thể không đội trời chung, kẻ sống người chết.

TG . NGUYỄN KHẢI cũng chẳng nên ru ngủ người tín hữu CAO ĐÀI bằng lời kích động: Còn lại bị lịch sử kết án, thì mỗi tín đồ không khỏi bị luận tội là kẻ a tòng theo mưu gian lừa mị dân chúng!

Với lời hù dọa rẽ tiền quá ấu trĩ của TG . NGUYỄN KHẢI chẳng có ảnh hưởng xao xuyến đến tinh thần vững chắc của người tín hữu CAO ĐÀI, bởi họ đã chứng kiến tường tận lòng hy sinh tuyệt đối của các bậc Chức Sắc đàn anh đã vào tù ra khám, đã bỏ mình ngoài cõi đảo xa xôi đã bảo vệ sự tự do tín ngưỡng và vì tổ quốc Việt nam không khuất từ một sự hiểm nguy nào cả!

Trăm nghe không bằng mắt thấy, mà chính bản thân người tín hữu CAO ĐÀI đã trông thấy gương hy sinh của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc đã chống đỡ mọi đàn áp khủng bố của thực dân Pháp trọn giữ chủ quyền của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, thanh danh của Hội thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh trước bao thử thách khó khăn của các bạo quyền trước kia, để rồi cũng vì non sông tổ quốc chủng tộc Việt nam Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc Phải một phen rời khỏi Tổ đình Tòa Thánh Tây Ninh ngày 16 tháng 02 năm 1956 để tự lưu vong qua nước CAMPUCHIA đưa ra bảng Cương Lĩnh Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống hòa giải Nam Bắc Việt Nam thoát cảnh ắp đặt của ngoại quyền, tránh nạn tương tàn cốt nhục.

Người tín hữu CAO ĐÀI làm sao quên được lời di chúc của Cố Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC trước giờ phút đăng tiên tại bệnh viện FONDATION CALMETTE (Phom Penh) vô cùng sâu sắc và thâm thuý đã hy sinh cả một kiếp sanh, đến giờ phút vĩnh biệt cõi đời còn trối trăn ghi lại những lời thống thiết lo cho vận mạng giống nòi Việt nam : " ngày nào nước Việt nam hoàn toàn độc lập thống nhứt thực hiện đúng theo đường lối Hòa Bình Trung Lập của Bần Đạo thì Hội Thánh đi Liên Đài của Bần Đạo về Tòa Thánh Tây Ninh cũng chẳng muộn " Cao quý thay : một Lãnh Đạo tối cao của tôn giáo CAO ĐÀI chỉ nghĩ đến non sông chủng tộc, còn bốn phận của người tín hữu CAO ĐÀI lại mong mỏi thiết tha chờ đón nghinh tiếp Liên Đài của Đức Hộ Pháp.

TG . NGUYỄN KHẢI nghĩ sao mà lại hù dọa người tín hữu CAO ĐÀI không khỏi bị luận tội là kẻ a tòng theo mưu gian lừa mị dân chúng : đọc qua những câu hâm dọa này, người tín hữu CAO ĐÀI mỉm cười TG . NGUYỄN KHẢI khéo lo cho họ, mà chính TG . NGUYỄN KHẢI đã căn cứ vào những tư liệu sàm bậy, không đúng sự thật, xuyên tạc vụ khống Đức Hộ Pháp mới là kẻ a tòng theo mưu gian lừa đảo mị dân chúng đấy!

24.

Nếu TG . NGUYỄN KHẢI muốn biết thêm về Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, TG . NGUYỄN KHẢI cần xin kiến điện Ông Phan Anh, tức luật sư Phan Anh, Chủ tịch Hội Luật Gia Việt Nam và đang kiêm nhiệm Phó Chủ tịch Ủy Ban Mặt Trận Trung Ương Tổ Quốc Việt Nam (Hà Nội) thì biết rõ lòng yêu nước của Đức Hộ Pháp như thế nào trong buổi tiếp xúc với cự Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG tại trụ sở VERSOIX (Hotel LE Cèdre

Nhật Bản
đáng đầy:
hảo rằng :
ười tín hữu

ng bên tai
im đưa dân
àm nơi thí
chát: do đó
để thực hiện
ang đối đầu

kích động:
g theo mưu

g xao xuyến
n tường tận
dã bỏ mình
nam không

Ai đã trông
in áp khủng
nh danh của
của các bạo
Ước Hộ Pháp
16 tháng 02
Chánh Sách
ngoại quyền;

PHẠM CÔNG
(m Penh) vô
1 biệt cõi đời
nam : " ngày
vường lối Hòa
nh Thánh Tây
jiáo CAO ĐÀI
ĐÀI lại mong

j khởi bị luận
tâm dọa này,
là chính TG
xuyên tạc vu
i đầy!
NG TẮC, TG.
Chủ tịch Hội
trung Ương Tổ
thế nào trong
otel LE Cèdre

Chánh phủ Thụy sĩ, dành riêng cho Ban Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa Hà Nội tại Hội nghị GENVE năm 1954) vào lúc 9 giờ đêm 5 rạng 06-07-1954.
Trên 35 năm qua, mọi việc đều được phơi bày, không còn gì là bí mật nữa thì TG. NGUYỄN KHẢI cũng cần biết rõ để viết lại cho đúng đắn hơn.

Sau khi cậu NGUYỄN AN MỸ (con trai cụ NGUYỄN AN NINH được lệnh phái đoàn Chánh phủ VNDCCH tại Hội Nghị Géneve 1954) túc trực sẵn tại biên giới Pháp và Thụy sĩ tiếp đón phái đoàn CAO ĐÀI do Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và đoàn tùy tùng từ Pháp tới biên giới thì cậu NGUYỄN AN MỸ trình bày lên xe hướng đưa phái đoàn CAO ĐÀI (từ bên Pháp qua Thụy sĩ) trên 2 chiếc xe hơi đến HOTEL REGINA (cách HOTEL LE CEDRE 6 cây số).

Hướng đưa phái đoàn CAO ĐÀI đến tận HOTEL REGINA, cậu NGUYỄN AN MỸ liền cáo từ phái đoàn, một tiếng đồng hồ sau, cậu Mỹ trở lại với ông Trần Thanh Hà. Tổng Thư Ký phái đoàn Chánh phủ VNDCCH, liên lạc đến mời Phái đoàn CAO ĐÀI qua trụ sở VERSOIX tức HOTEL LE CEDRE để dùng cơm. Phái đoàn CAO ĐÀI nhờ ông Trần Thanh Hà về trình lại là Phái đoàn sẽ đề cử Đại Huynh Bảo Đạo Hồ Tấn Khoa sẽ đến dùng cơm với Phái Đoàn Chánh Phủ Hà Nội.

Cuộc họp mặt giữa hai phái đoàn Chánh phủ VNDCCH và phái đoàn CAO ĐÀI liên tiếp diễn ra từ 28-06-1954 cho đến ngày 5-7-1954 chưa đạt được kết quả mong muốn.

Mỗi buổi họp phái đoàn Chánh phủ cho xe đến tận công trường LA PERLE DU LAC (nằm giữa HOTEL LE CEDRE và HOTEL REGINA của phái đoàn CAO ĐÀI)- cách HOTEL REGINA 2 cây số, do ông Trần Thanh Hà và cậu Mỹ đón rước về trụ sở VERSOIX.

Phái đoàn CAO ĐÀI gồm có: Bảo Đạo, Hồ Tấn Khoa, Bảo Thế Lê Thiện Phước, Luật sư Trần Văn Tuyên và Đại Tá Phạm Xuân Thái.

Phái đoàn Chánh phủ Miền Bắc gồm có : Luật sư Phan Anh, Ông Trần Công Tường (Bộ trưởng Công Thương, Bác sĩ Lê Văn Chánh, Thiếu Tướng Thanh Sơn; (Nguyễn Văn Tây) Ông Trần Thanh Hà (Tổng Thư Ký liên lạc của phái đoàn Hà Nội) cậu NGUYỄN AN MỸ do luật sư PHAN ANH là Trưởng phái đoàn Chánh phủ VNDCCH trong những buổi họp với phái đoàn CAO ĐÀI tại trụ sở VERSOIX.

Mãi đến đêm 5 rạng sáng 6-7-1954 mới có cuộc gặp gỡ cấp cao do cụ thủ tướng PHẠM VĂN ĐỒNG và Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC thân mật hội đàm trước sự hiện diện đông đủ của 2 phái đoàn.

Đúng 9 giờ đêm 5-7-1954, Ông TRẦN THANH HÀ cho 2 xe đến công trường LA PERLE DU LAC túc trực sẵn, Đức Hộ Pháp và phái đoàn CAO ĐÀI ngồi xe sống mã đến công trường LA PERLE DU LAC được Ông TRẦN THANH HÀ tiếp đón mời lên 2 xe hơi trực chỉ chạy về trụ sở VERSOIX (vớc độ trên 3 cây số) có Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG cùng phái đoàn ra tận xe chào mừng Đức Hộ Pháp và mời cả phái đoàn vào trụ sở VERSOIX.

Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG ngồi chung một cái ghế dài với Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC (ngó ngay trước mặt là bức chân dung của cố Chủ tịch Hồ Chí Minh).

Ông Luật Sư PHAN ANH ngồi bên tay mặt ĐỨC HỘ PHÁP (sau lưng ông PHAN ANH có Ông VIỆT PHƯƠNG ngồi lấy tay ký buổi họp), và Đại huynh Bảo Thế LÊ THIỆN PHƯỚC ngồi bên tay trái cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG

Ngồi vòng quanh đối diện với ghế của cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG và Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC có cậu NGUYỄN AN MỸ, Ông TRẦN THANH HÀ, Đại tá PHẠM XUÂN THÁI, Ông TRẦN CÔNG TƯỜNG và Đại Huynh Bảo Đạo Hồ TẤN KHOA.

Mở đầu buổi họp, Đức Hộ Pháp liền hỏi: Phái đoàn Việt Minh có liên đới gì về việc thừa nhận Chánh Phủ Quốc Gia không ?

Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG vui vẻ trả lời rằng: Theo điều thứ ba trong bản Kiến Nghị có nói về việc triệu tập Hội Nghị Hiệp Thương gồm Đại Biểu Chánh phủ hai bên ở Việt Nam tổ rằng theo nguyên tắc Chánh phủ hai bên vẫn được thừa nhận.

Đức Hộ Pháp day qua trách Phái Đoàn CAO ĐÀI đi dự mấy buổi họp về lại báo cáo với Đức Ngài rằng: Anh em bên Phái Đoàn Việt Minh không thừa nhận Chánh Phủ Quốc Gia; thiếu chút nữa làm sai hết ý nghĩa.

Thịnh lịnh bị khiến trách Đại Huynh Bảo Thế LÊ THIỆN PHƯỚC xin phép Đức Hộ Pháp cho hỏi lại ông Luật Sư PHAN ANH Trưởng Phái Đoàn Việt Minh, có phải mấy phiên họp vừa qua, không có lúc nào Luật Sư PHAN ANH chịu thừa nhận Chánh Phủ Quốc Gia (Miền Nam Việt Nam) một cách rõ rệt.

Đại Huynh Bảo Thế LÊ THIỆN PHƯỚC yêu cầu như vậy, ông Luật Sư PHAN ANH chỉ cười thoi, liền khi đó Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA đứng lên đỡ lời hộ : Theo tôi hiểu mấy buổi họp trước Luật Sư PHAN ANH không dám tự mình thừa nhận Chánh Phủ Quốc Gia, vì Luật Sư PHAN ANH chưa phải là Trưởng Phái Đoàn Việt Minh. Lại nữa một câu hỏi bất ngờ chưa kịp hỏi ý Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG là Trưởng Phái Đoàn, thành thủ Luật Sư PHAN ANH chỉ giữ một thái độ úp mở mà thôi , nghĩa là không thừa nhận và cũng không bài bác.

Xét thấy buổi hội kiến có phần xoay chiều cởi mở tốt đẹp, Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA có lời cảm ơn Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG có thiện ý dung hòa, Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA tiếp lời: xin thủ tướng cho biết sở hành của Chánh Phủ lầm khi không đúng với lời nói, bằng cớ là tại Hội Nghị Trung Gia, Phái Đoàn Việt Minh không nhìn nhận cho Phái Đoàn Quốc Gia đi với cây cờ của họ .

Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG xâp qua nói với Đức Hộ Pháp "Đức HỘ PHÁP thử nghĩ coi, bảo tôi phải nhìn nhận ông NGÔ ĐÌNH DIỆM thì làm sao đặng, vì họ không có đại diện cho một thực lực cho một ai hết, chớ như Đạo Cao Đài đây có một thực lực hơn mấy triều tín đồ và một Quân Đội có mấy chục ngàn người thì chúng tôi sẵn sàng tiếp đón và thỏa thuận tất cả mọi vấn đề".

Đức Hộ Pháp hỏi Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG về việc chia đôi cương thổ Nam Bắc VIỆT NAM.

Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG đáp : Giới hạn cốt yếu là để định chiến rồi sẽ tổ chức cuộc Tổng Tuyển Cử, Lập thành Chánh Phủ Thống Nhứt cho toàn lãnh thổ Việt Nam, chớ không phải chia rẽ, và căn cứ nơi tám khoản trong bản Kiến Nghị đã đưa ra Hội nghị GENEVE để lập lại Hòa Bình trong nước.

Nhìn thấy buổi hội thảo trong bầu không khí cởi mở vui vẻ Đại Huynh Bảo ĐẠO HỒ TẤN KHOA có trình với Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG : Trình độ dân tộc Việt Nam chưa dung nạp được thuyết Cộng Sản và một số đông vì sợ Cộng sản, chưa về ở với chế độ ấy được, nhưng không đủ sức chống lại thành ra buộc mình phải nương tựa vào một thế lực nào dù Pháp hay Mỹ cũng vậy. Muốn không cho họ chạy theo người khác thì chẳng nên buộc tội họ Việt gian hay là phản quốc mà chỉ nên làm cách nào cho họ hết sợ mới đặng.

Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG cười và vui vẻ nói rằng : họ đã sợ mà có người hù nua, Thủ Tướng day qua hỏi Đức Hộ Pháp bị ai hù có sợ hay không?

Đức Hộ Pháp tươi cười trả lời : nếu sợ thì tôi không có đến đây, chúng tôi cũng nhắc cho anh em Việt Minh biết rằng cái công kháng chiến của họ, quốc dân không quên, nhưng họ phải làm cách nào cho cuộc giải phóng dân tộc đặng trọn vẹn, chớ đừng gör cái ách này rồi mang cái gông khác, hay đuổi cậu Pháp rồi rước chú Tàu, chú Nga về thì không ăn thua gì, và Quốc Dân sẽ phán đoán việc đó!

Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG vui vẻ đáp rằng: chúng tôi biết rõ điều ấy và không để xảy ra đâu !

Buổi luận đàm thân mật cho đến 11 giờ khuya, Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG mời Đức Hộ Pháp và phái đoàn tùy tùng sang phòng bên cạnh dùng cháo chay và bánh ngọt.

Buổi tiệc vừa xong Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn sắp soạn ra về, Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA có nói với thủ tướng PHẠM VĂN ĐỒNG cuộc gặp gỡ hôm nay có tính cách Chánh trị, nhưng thật ra có phần thân mật rất nhiều vì giữa Đức Hộ Pháp và Thủ Tướng có tình đồng Tông.

Luôn dịp vui và thân mật, Đức Hộ Pháp tiếp nói : dòng họ PHẠM luôn luôn phải trung nghe không ? Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG vui vẻ nhanh nhẹn đáp và cười : Dạ! Đức Hộ Pháp nói thêm : Tôi đã cất rỗi một nhà thờ TÔNG ĐƯỜNG họ PHẠM ở Tòa Thánh Tây Ninh. Vậy chừng yên rồi ông nhớ về đó ! Cụ thủ tướng PHẠM VĂN ĐỒNG cười và nói : Dạ! Chừng đó chúng tôi sẽ về.

Trước khi Đức Hộ Pháp kiều từ ra về, Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG ôm Đức Hộ Pháp mà hun hồn lâu mới buông ra.

Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn trở về đến khách sạn HOTEL – REGINA đúng 12 giờ khuya, và Đức Hộ Pháp rất hài lòng trong cuộc gặp gỡ cùng thảo luận với phái Đoàn Chánh phủ Việt Nam DCCH tại GENEVE đêm 5 rạng 6-7-1954.

Hơn nữa, ngày 11/05/1954 khi nghe tin tức VIỆT NAM sắp bị chia hai Nam – Bắc, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, Lãnh Đạo Tôn Giáo CAO ĐÀI có văn thư số: 843/VP-HP gửi cho Chủ tịch Hồ CHÍ MINH qua báo chí và Đài Phát thanh có đoạn:

“Mục đích duy nhứt của chúng ta là thâu hoạch cho kỳ được Độc Lập và Thống Nhứt hoàng đế VIỆT NAM sau 80 năm bị chia rẽ. Ngày hôm nay, chúng ta đã đạt vọng là trước mặt Quốc Tế làm chứng, nước PHÁP đã trả trọng vận độc lập cho ta rồi, chỉ còn nạn chia rẽ giống nòi và chịu ảnh hưởng của hai khối NGA – MỸ mà giúp thế cho kẻ ngoại nhân toan mưu đồ chia xẻ làm hai hoàng đế của ta dặng gây họa diệt chủng như Chúa NGUYỄN Chúa TRỊNH buồi nọ.

Chẳng lẽ hôm nay đã đạt đến mục đích mà Hồ Chủ Tịch lại để cho kẻ Ngoại nhân đồ mưu phá tan công nghiệp vĩ đại của cuộc tranh đấu toàn quốc và sự hy sinh vô bờ bến của đồng bào Việt Nam.

Cụ đấu tranh, Bần Đạo thương thuyết.

Hai ngọn cờ giải ách lệ thuộc của giống nòi là Cụ và Đức Quốc Trưởng BẢO ĐẠI, cả hai đã thành công và cả toàn quốc đồng bào không chối cãi ơn nặng của hai NGƯỜI đã giải ách nô lệ cho họ. Chỉ còn một nỗi khắc khe lưu lại là tình thế đấu tranh trong nước “Quốc – Cộng”.

25. TG . NGUYỄN KHẢI có ý nghĩa xấu không đúng sự thật, cố ý bôi lợ người quá cố: lúc này Ông HỘ PHÁP đã trốn chạy lên NAM VANG rồi. Vài năm sau Ông chết im lìm ở Thánh Thất Kim Biên?

TG . NGUYỄN KHẢI cần phải thận trọng phê phán, phải nói đúng sự thật.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC sợ ai mà phải trốn chạy sang Nam Vang(Phnom Penh) à!!

TG . NGUYỄN KHẢI cần bỏ giọng nói Thầy đồi láo khoét suy luận và phê phán tâm ruồng vô căn cứ xuyên tạc sự thật.

Đối với Pháp buổi nọ, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã long trọng tuyên bố dứt khoát với vị Thống Sứ Pháp tại Đông Dương và Đại tướng BLAIZOT, Chỉ Huy Trưởng Quận đội Pháp Viễn Đông trong văn thư số: 115/HP – VPTT đề ngày 17 – 01 – 1949 như sau:

.....
sự hiện diện những tổ chức Quân Đội CAO ĐÀI của chúng tôi đã đến giai đoạn không cần thiết nữa.

Chúng tôi xin cho quý Ngài rõ, chúng tôi sẵn sàng giải tán tất cả những Tổ chức Quân Đội của chúng tôi, và giao hồi cho Nhà Bình Pháp tất cả những khi giới đã giao cho chúng tôi.

“ Chúng tôi sẽ đứng Trung Lập và đó là lập trường sau này của chúng tôi”.

“ Chúng tôi để cho Nhà Bình Pháp được tự do định liệu ngày giờ chúng tôi giao hồi khí giới, ước mong được sớm ngày nào càng tốt ngày nấy: Còn đối với Việt Minh thì thuộc về việc nội bộ người VIỆT NAM để tự giải quyết cùng nhau . . .

Vào đầu năm 1949, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã công khai bày tỏ lập trường dứt khoát của Đạo Cao Đài sau này như thế nào rồi, hà huống đến năm 1956 Đức Hộ Pháp còn phải sợ ai mà phải trốn chạy trốn sang Nam Vang: luận điệu hổ đồ của TG . NGUYỄN KHẢI vô cùng phi lý, mưu đồ bôi lợ thanh danh Đức Hộ Pháp đủ mọi mặt.

TG . NGUYỄN KHẢI nên nhớ rằng : Đức Hộ Pháp đã từng phán dạy “ Chủ tịch HỒ CHÍ MINH đánh Bần Đạo đòn, kẻ đánh người đòn nhút định nước VIỆT NAM sẽ độc lập tự do.

Đức Hộ Pháp đã thực hiện đúng lời phán dạy Bổn Đạo vào năm Bính Tuất (1946) mà toàn cả quốc dân Việt Nam và người Tín hữu CAO ĐÀI đã chứng kiến không thể chối cãi được là trong cuộc chuẩn bị công du sang Au Châu Đức Hộ Pháp đã long trọng trình bày cho HỘI THÁNH, Chức Sắc và Bổn Đạo nam nữ tại Đền Thánh vào đêm Rằm tháng 4 năm Giáp Ngọ (DL. 17 – 05 - 1954) với đại ý như sau: Trung lập: Bần Đạo sẽ dẫn Thanh thể Đức CHÍ TÔN đến địa vị Trung Lập. Ngày nay Thanh thể Đức Chí Tôn đến giai đoạn này là một “Giáo Sư Hòa Giải” ... tức là Đức Hộ Pháp đã thổi lộ rõ cho Bổn Đạo và Hội Thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh biết rõ rằng: Một ngày gần đây sẽ có một giải pháp Hòa Giải Dân Tộc xuất hiện trong khi Pháp Việt đang tiến hành đến Hiệp Định GENEVE.

Để thực hiện cho ra thiệt tướng lời dạy Bổn Đạo từ năm Bính Tuất (1946 sau khi bị tù đầy ở MADAGASCAR mới trở về Tổ Đinh Tòa Thánh Tây Ninh) Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và Phái Đoàn tùy tùng gồm có: Bảo Thế LÊ THIỆN PHƯỚC, Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA, Giáo Sư THƯỢNG TUY THANH, Sĩ Tài BÙI QUANG CAO, nữ Giáo sư PHẠM HƯƠNG TRANH và PHẠM THỊ CẨM rời khỏi văn phòng liên lạc Sai Gon 107, Đại lộ Trần Hưng Đạo (nay là 891 Trần Hưng Đạo, Quận 5, TP.HCM) vào lúc 7 giờ 15' ngày 20/05/1954).

Một số đông Chức Sắc nam nữ và thân hào nhận sĩ có mặt tiễn đưa Đức Hộ Pháp và phái đoàn lên phi cơ cất cánh vào lúc 9 giờ ngày 20 tháng 05 năm 1954 tại phi trường Tân Sơn Nhứt, để đến PARIS hội kiến với Tổng Thống Pháp.

Thời gian viếng thăm nước Pháp, Đức Hộ Pháp đã có dịp tiếp kiến phiếu Chánh khách Pháp Việt, nhứt là những nhân vật cao cấp của Chánh Phủ Pháp.

Được nhớ trong ngày 27-05-1954, vào lúc 3 giờ chiều ông Bộ Trưởng MECHERI, thay mặt Tổng Thống RENE COTY đến viếng thăm Đức Hộ Pháp tại HOTEL GEORGE V. Câu chuyện thân mật kéo dài trên một tiếng đồng hồ, và ông Bộ Trưởng MECHERI có trình cho Đức Hộ Pháp biết là Tổng Thống RENE COTY sẽ tiếp rước Đức Ngài đến Điện ÉLYCÉE vào lúc 6 giờ 30 chiều ngày 28 tháng 05 năm 1954.

Đúng 6 giờ 15 ngày 28 tháng 05 năm 1954 Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng lên đường vào Điện ÉLYCÉE kiến diện Tổng Thống Pháp RENE COTY, Phái Đoàn vừa đến điện ÉLYCÉE thì Bộ Trưởng MECHERI đã túc trực sẵn để đón tiếp Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn vào sảnh đường Tổng Thống Phủ.

Đồng hồ treo trên tường vừa báo hiệu 6 giờ 30 thì Tổng Thống RENE COTY bước ra chào mừng Đức Hộ Pháp và rước Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng vào phòng Tổng Thống. Cuộc đàm đạo rất thân mật, nhứt là Tổng Thống RENE COTY hết sức tế nhị, lắng nghe và hứa lời với Đức Hộ Pháp là sẽ hội kiến với Thủ Tướng LANIEL để sớm ký kết trao trả chủ quyền độc lập cho Việt Nam.

Tổng Thống RENE COTY cho mời mấy vị cộng sự của Tổng Thống đến để giới thiệu với Đức Hộ Pháp, giới thiệu từng người một. Trên một tiếng đồng hồ thân mật đàm đạo, Tổng Thống RENE COTY mời Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng bước sang phòng bên cạnh dùng tiệc tiếp tân rất trọng hậu.

Dự buổi tiệc tiếp tân trên nửa tiếng đồng hồ, Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng từ giã Tổng Thống RENE COTY ra về, đầy vẻ luyến tiếc trong cuộc hội kiến thân mật này. Ngày 2-06-1954, Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng được mời đến viếng Lâu Đài Liên Quốc (Union des Etats Associés).

Đúng 10 giờ 30, Đức Hộ Pháp vừa đến Hội Quốc Gia Liên Kết, gọi tắt là Hội Liên Quốc (Union des Etats Associes) thì được ông Tổng Thư Ký vui vẻ tiếp đón và giới thiệu : Đây là nhà Việt Nam của Đức Ngài, vì nơi đây là chỗ xây dựng cái nhà chung của các Quốc Gia Liên Kết, có những người Cộng sự Việt Nam, Miền và Lào.

Ông Tổng Thư Ký còn long trọng hứa rằng: Ông luôn luôn sẵn sàng giúp Đức Hộ Pháp trong công việc xây dựng một nước Việt Nam hùng cường và thanh vượng, ngang hàng với quốc tế và bạn thân với Pháp.

Ngày 03-06-1954 do chuẩn bị cho ngày lễ Sinh Nhật của Đức Hộ Pháp mùng 5 tháng 5 năm Giáp Ngọ, cả nhân viên trong Phái Đoàn tập hợp lại để phân công, viết thiệp Mời 200 thực khách Pháp và Việt tại Paris đến dự lễ tiếp tân tại HOTEL GEORGES V kỷ niệm ngày sinh nhật Đức Hộ Pháp.

Sáng ngày 5 tháng 6 năm 1954, Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn tùy tùng đến Nhà thờ NOTRE DAME DE PARIS cầu nguyện các Đấng thiêng liêng, vận chuyển cho sự ký kết 2 bản Hiệp Ước Pháp – Việt về chủ quyền độc lập Quốc gia Việt Nam sớm được kết quả mau chóng.

Đúng 1 giờ khuya Thời Tý đêm mùng 5 tháng 5 năm Giáp Ngọ (nhằm 4 giờ chiều ngày 4 tháng 6 năm 1954 tại Paris Pháp) cả Chức Sắc trong Phái đoàn tùy tùng dâng Sớ Cầu Thờ cho Đức Hộ Pháp mừng Sinh Nhật, buổi lễ cầu nguyện Đức CHÍ TÔN vô cùng thành khẩn và trọng thể.

Đúng 19 giờ ngày 4 tháng 6 năm 1954, buổi tiếp tân mừng lễ Sinh Nhật Đức Hộ Pháp tại HOTEL GEORGES V (PARIS) được tổ chức rất chu đáo, nhứt là sự khéo léo sắp xếp của Ban Quản Lý HOTEL GEORGES V giúp cho buổi lễ tăng phần long trọng trong việc

tiếp đón Đại Sứ các nước, Việt Kiều, quý Bộ Trưởng trong Nội Các Pháp, cùng các Quan khách Pháp – Việt tại PARIS.

Điều nổi bật trong buổi lễ mừng sinh nhật Đức Hộ Pháp, với sự hiện diện của Thủ tướng Pháp là ông LANIEL và Thủ tướng BỬU LỘC của Chánh Phủ Quốc Gia Miền Nam VIỆT NAM.

Thủ Tướng LANIEL mới thổi lò cho Phái Đoàn tùy tùng của Đức Hộ Pháp biết : sau khi Tổng Thống tiếp kiến Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC Giáo Chủ Đạo CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh, Tổng thống RENE COTY có viết thư cho Thủ tướng LANIEL, xin Thủ Tướng LANIEL sớm ký 2 bản Hiệp Ước PHÁP – VIỆT về chủ quyền độc lập Quốc Gia Việt Nam để làm vừa lòng mong muốn của Đức Hộ Pháp mà Tổng thống RENE COTY đã lòng trọng hứa lời với Đức Hộ Pháp trong buổi tiếp kiến ngày 28 tháng 05 năm 1954 vào lúc 18 giờ 30 tại Điện ELYCÉE vừa qua.

Chánh Phủ Pháp vô cùng tế nhị là chờ cho đến ngày lễ Sinh Nhật Đức Hộ Pháp, Thủ tướng LANIEL mới ký 2 bản Hiệp Ước trao trả chủ quyền độc lập Quốc gia Việt nam ngày 4 tháng 6 năm 1954 để làm món quà tặng Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC.

Như thế, đủ chứng tỏ Đức Hộ Pháp đã hoàn thành sứ mạng đổi mới dân tộc : nhứt là thực hiện đúng với lời phán dạy bốn đạo: Chủ Tịch Hồ Chí Minh đánh, Bắn Đạo trước đòn, Kẻ đánh người đòn nhứt định nước Việt nam sẽ độc lập thống nhất.

Đức Hộ Pháp đã đòi Chánh Phủ Pháp phải trao trả độc lập cho Việt Nam, và đến ngày 20 tháng 07 năm 1954 Cụ Thủ Tướng PHẠM VĂN ĐỒNG và Ông Trưởng Phái Đoàn Pháp mới ký Hiệp định GENEVE.

TG . NGUYỄN KHẢI xuyên tạc Đức Hộ Pháp: Lúc này Ông Hộ Pháp đã trốn chạy sang Nam Vang.

Sợ ai mà phải trốn chạy : TG . NGUYỄN KHẢI, cần nghiêm túc nhận định cho đúng, bởi trước khi rời khỏi Tổ Đình Tòa Thánh Tây Ninh để lưu vong qua nước CAMPUCHIA, Đức Hộ Pháp đã toan tính trước và chỉ định cả mọi việc mà lại gọi là trốn chạy à ???? Đức Hộ Pháp đã chỉ định cho Hiền Huynh Giáo Hữu THÁI CỦA THANH tại Trấn Đạo TẤN QUỐC Phnom penh (Nam Vang) đem xe xuống rước Đức Ngài và Phái đoàn tùy tùng sang lưu vong (lánh nạn) nơi nước CAMPUCHIA.

Đức Hộ Pháp chỉ định tuyển chọn một chức sắc Thời Quân Hiệp Thiên Đài để cùng lưu vong CAMPUCHIA với Đức Ngài.

Thiết nghĩ muốn triệu tập một buổi họp Chức Sắc Thập Nhị Thời quân đâu phải là một chuyện đơn giản, mỗi Chức Sắc Thời Quân có trách nhiệm khác nhau, mỗi người ở một nơi, muốn quy tụ lại mất nhiều thì giờ lăm mốt triệu tập được buổi họp.

TG . NGUYỄN KHẢI nói trốn chạy hoàn toàn không đúng, đã nói trốn chạy mà làm sao hội họp được ! chỉ bao nhiêu việc đủ chứng tỏ TG . NGUYỄN KHẢI cố ý xuyên tạc, bóp méo sự thật để hạ uy thế Đức Hộ Pháp bằng danh từ trốn chạy.

TG : NGUYỄN KHẢI cần nghe cho rõ để biết thêm về buổi họp của Chức Sắc Thời Quân tuyển chọn một Chức Sắc Thời Quân cùng lưu vong CAMPUCHIA với Đức Hộ Pháp. Trong buổi họp đặc biệt của Chức Sắc Thập Nhị Thời Quân, Thời Quân Bảo Thế LÊ THIỆN PHƯỚC được đề cử đi theo Đức Hộ Pháp sang lưu vong qua nước CAMPUCHIA. Đại huynh Bảo Thế từ chối, và đề nghị giới thiệu Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA với lý do trước kia Ngài BẢO ĐẠO.

25: Đã từng di PHÁP và THỤY SĨ với Đức HỘ PHÁP, nên toàn cả Chức Sắc Thời Quân đồng biểu quyết để cử Đại Huynh, BẢO ĐẠO cùng đi với Đức Hộ Pháp sang lưu vong nước CAMPUCHIA.

Được sự tín nhiệm đề cử của các Chức Sắc Thời Quân, Đại Huynh, BẢO ĐẠO HỒ TẤN KHOA vui vẻ nhận lãnh trách nhiệm giao phó của Chức Sắc Thời Quân và tỏ lời cảm ơn, cùng chuẩn bị ngày lên đường sang CAMPUCHIA.

các Quan
Thủ tướng
Nam VIỆT
NAM sau khi
ĐÀI Tòa
, xin Thủ
Quốc Gia
ENE COTY
) 05 năm
Pháp, Thủ
Việt nam
TẮC.
nhứt là
Đạo trước
đến ngày
hái Đoàn
hay sang
cho đúng;
MPUCHIA,
y à????
Trấn Đạo
đoàn tuy
cùng lưu
iải là một
ười ở một
à làm sao
tạc, bôp
Thời Quân
háp.
Thế LÊ
MPUCHIA.
KHOA với
uân đồng
ong nước
HỒ TẤN
i cảm ơn,

Nghé sau buổi họp của Chức Sắc THỜI QUÂN tại Văn Phòng Hiệp Thiên Đài, khi kết thúc ra phòng khách ngồi uống trà Đại Huynh, BẢO ĐẠO có nói chơi với các Chức Sắc Thời Quân trong tình thân mật và vui vẻ. Các ANH để cử tôi đi theo Đức Hộ Pháp, tôi phải vâng lời, chờ tôi phải ở lại mới là đối thủ với Phó Tổng Thống NGUYỄN NGỌC THƠ (lúc bấy giờ TT. NGÔ ĐÌNH DIỆM biệt phái NGUYỄN NGỌC THƠ lên Tây Ninh hoạch họe CAO ĐÀI, nên ĐH, BẢO ĐẠO mới nói như thế, bởi NGUYỄN NGỌC THƠ cũng là Đốc Phủ Sứ như ĐH, BẢO ĐẠO trước kia vậy.

Hơn nữa là trước khi rời khỏi Tổ Đình để lên xe của Hiền Huynh Giáo Hữu THÁI CỦA THANH từ Phnom Penh vượt biên giới về Tổ Đình Tòa Thánh Tây Ninh để rước Đức Hộ Pháp và Phái Đoàn gồm: Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA, Giáo Sư HỒ THÁI BẠCH, TT. LÊ VĂN THOẠI, TG. VÕ VĂN KHUÊ; Hành Thiện NGUYỄN VĂN HIẾU, Giáo thiện NGUYỄN THỊ ĐẠM, trước sự tiễn đưa của một số Chức Việc và bốn đạo nam nữ cùng số Chức Sắc thân tình.

Sự ra đi của Đức Hộ Pháp như thế mà Tác giả NGUYỄN KHẢI không ngại ngùng khoát lát là trốn chạy sang CAMPUCHIA ! Thật là vô lý !

- Tác giả NGUYỄN KHẢI lại phịa ra thêm: Vài năm sau Ông chết im lìm ở Thánh Thất Kim Biên.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã quy thiên vào ngày 17/05/1959, chưa biết thời gian ấy NGUYỄN KHẢI ở mồ nào ? Mà lại phê phán Ông chết im lìm trong đơn độc và nghèo khổ ! Sau này Tác giả NGUYỄN KHẢI nghe lỏm bóm đồi người thuật lại để rồi viết bậy bạ, không đúng sự thật về cuộc lể tang của Đức Hộ Pháp không có im lìm như bộ óc tưởng tượng của Tác giả NGUYỄN KHẢI.

Chánh Phủ Hoàng Gia Cao Miên lúc bấy giờ vô cùng ưu ái giúp đỡ lễ tang Đức Hộ Pháp vô cùng trọng thể, vị Cảnh Sát Trưởng Quận 5, TĐ, Phnom Penh luôn luôn túc trực bên cạnh Liên Đài Đức HỘ PHÁP. Bốn đạo thuộc các Tỉnh PURSAT, BATTAMBANG, KOH PONG THOM, KOMPONG SPEU, KOMPONG CH'HANG-SIEMRIEIP, KOMPONG CHAM KRATIE, SWAY RIENG, KANDAL đều về tham dự tang lễ, trên mấy ngàn tín hữu nam nữ ngày đêm túc trực, tế lễ luân phiên không dứt.

- Ngoại Giao Đoàn có mặt tại Phnom Penh đều đến chào vĩnh biệt Đức Ngài với những vòng hoa cườm đủ màu sắc.
- Đại Diện các Tôn Giáo bạn từ các Tỉnh xa cũng về Thủ đô Phnom Penh để phúng điếu chào vĩnh biệt Đức Hộ Pháp.
- Thủ Tướng PEN NOUT Đại Diện Chánh Phủ Hoàng Gia Cao Miên đến đặt tràng hoa nguyện hương trước Liên Đài Đức Hộ Pháp và dự buổi lễ đưa Đức Hộ Pháp Liên Đài nhập Bửu Tháp.
- Đại diện Hoàng Thượng SHURAMARIHT (Thân phụ Quốc Trưởng Norodom Shianou) đến dự lễ tang Đức Hộ Pháp với lòng tôn kính một Giáo Chủ Tôn Giáo bạn mà trước kia Đức HỘ PHÁP đã đến viếng thăm Đức Vua SẢI vào năm 1952.

Tác giả NGUYỄN KHẢI muốn biết rõ cái chết của Đức Hộ Pháp có im lìm hay không ? Tác giả NGUYỄN KHẢI cần xem lại những tấm ảnh đã chụp được trong buổi lễ an táng thì biết rõ ! Tác giả NGUYỄN KHẢI sẽ sửng sốt nhìn thấy tại Thánh Thất CAO ĐÀI HÀ NỘI còn có Đại Diện Chánh Phủ đến dự lễ, nhứt là Ông NGÔ ĐIỀN (hiện nay là Đại Sứ Việt Nam tại Campuchia) Đại Diện Chánh Phủ VNDCCH đến chào vĩnh biệt Đức Hộ Pháp.

Được thấy tận mắt những tấm ảnh lưu niệm lễ đăng tiên của Đức Hộ Pháp, Tác giả NGUYỄN KHẢI sẽ suy gẫm lại hai tiếng "im lìm" thật vô nghĩa quá !

- Tác giả NGUYỄN KHẢI biếm nhã chết im lìm trong đơn độc và nghèo khó.
- Một vị Lãnh Đạo Tôn Giáo chết trong nghèo khó cũng là việc thường tình mà thôi, đó là quy luật của Tôn Giáo.

Còn Tác giả NGUYỄN KHẢI điều tra "chết trong đơn độc" là hoàn toàn sai sự thật, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC chết nơi đất khách quê người, nhưng không có đơn độc đâu. Ngoài mấy chục ngàn bồn đạo tại Campuchia, lại còn có một số đông thân hữu ngày đêm túc trực trong những ngày tang lễ, tiếng kinh kệ thay nhau trì tụng suốt cả tuần lễ, ngày đêm không dứt.

Ngoài báo chí tại Phnom Penh loan tin sự ra đi của vị Lãnh Đạo tối cao Tôn Giáo CAO ĐÀI trên những trang nhứt với những dòng chữ phân ưu tôn kính. Tác giả NGUYỄN KHẢI hãy đọc những đoạn báo Ngoại Quốc thì biết rõ cái chết trong đơn độc im lìm hay vang dậy khắp cả thế giới.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC quy thiền vào ngày 17/05/1959 tại Campuchia thì qua tháng 6 năm 1959 tờ Báo "LE LIEN" des Cerles d'Etudes bên PHÁP QUỐC của Hội Nghiên Cứu Thần Linh Học có đăng việc Nữ Đồng Tử SARAH BARTEHEL tiếp nhận những tin bên cõi Vô hình về việc Đức Giáo Chủ CAO ĐÀI Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC thoát xác như sau:

Báo LE LIEN số 4 – Juin 1959 (Trang 30)

VỀ VIỆC THOÁT XÁC CỦA VỊ GIÁO CHỦ TOÀN CẦU ĐẠO CAO ĐÀI LÀ ĐỨC HỘ PHÁP CÔNG TẮC.

Để thống nhứt tất cả các Đệ tử Thần Linh trên toàn cầu:

RÊN THANH nhưng vẫn HY VỌNG!

Cùng chư vị Đệ tử Thần Linh ở Phương Tây.

Chúng ta có một bồn phận đối với Anh Chị chúng ta ở Phương Đông và Cực Đông là bồn phận hiệp Tình Thần trong việc hợp tác Huynh đệ để tìm biết về việc Vô hình.

MỘT TIẾNG NÓI TRÊN KHÔNG TRUNG NÓI VỚI CHÚNG TA NHƯ VẬY :

Nếu đạo đức đem lại một đời sống hạnh phúc là vì đạo đức là một tình Thương Yêu cao cả và tình Thương Yêu chỉ là một với tình Thương Yêu cả nhơn loại và cả Hư vô.

Tiếng nói đó là Tiếng nói nào mà người ta càng nghe tỏ rõ khi lỗ tai phàm không thể nghe rõ ? Tiếng Nói đó là nào mà nó ở ngoài vật thể và ở ngàn nơi trên Thế Giới Địa Hồi và những tấm lòng yên lặng và mở rộng dầu ở Phương Đông cũng như ở Phương Tây hoặc ở Phương Bắc như ở Phương Nam để chờ tiếp nhận những lời Thánh Giáo giống nhau để cạn tỏ sự hòa hiệp của Tâm Hồn.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC vừa mới thoát xác ngày 17/05/1959 hồi 13 giờ 30 phút (giờ Cao Miên) tại Thánh Thất TOUL SVAY PREY ở Hộ số 5 Châu Thành KIM BIÊN.

Đúng giờ định thả những Thiên Thần cầm lọng vàng đến đón tiếp NGÀI, còn các Hung Thần thì bị đuổi đi xa tít mù đóng thành một làn đen xa thẩm như đóng khuôn cho một cảnh giới Thiên càng mở rộng thêm mãi.

Nhiều Đấng Vô hình mặc Thiên phục đỏ, tốp khác thì mặc đồ xanh, có tốp khác thì mặc đồ vàng. Và cũng còn nữa, hằng ngàn ngàn những Vị mặc đồ trắng.

Những vị mặc sắc phục trắng nói rằng: "Độ lượng là mối tình Thương Yêu (Bác Ái) làm cho chúng ta được gìn giữ trong sạch tinh khiết những gì mà TA Thương mến".

Những Vị mặc sắc phục xanh nói: "Sự Công Bình là mối tình Thương Yêu đặt mình chúng ta trọn vẹn để phục vụ cho tình Bác Ái".

Sau rốt, những Vị mặc sắc phục đỏ tuyên bố: "Sức lực mới là Tình Thương Yêu giúp chúng ta gánh chịu tất cả mọi khó khăn cho cái gì mà TA yêu mến".

Bốn tốp ấy đã nói rồi thì TIẾNG NÓI của tất cả các Tiếng Nói ở trong Tâm mỗi người đều ở nơi Thiên Giới hay ở Địa Giới hoặc ở Trung Giới, TIẾNG NÓI ấy đã nói: "Trong bốn màu hiệp lại thành MỘT NGƯỜI đã hạ mình xuống ở nơi Địa Giới làm một vị Giáo Chủ tốt", Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC. Hãy trở về lòng của TA và dự trong lời Thánh Huấn của TA là TIẾNG NÓI của tất cả Tiếng Nói.

26

27

ật, Đức
độc đáo.
lù ngày
tuần lễ,

áº» CAO
IGUYỄN
JIM HAY

thì qua
của Hội
Sự nhận
NG TẮC

Ô PHÁP

Đông là
hình.

Yêu cao
đi.
hông thể
Giới Địa
ở Phương
tiánh Giáo

ờ 30 phút
BIÊN.

các Hung
n cho một

o khác thì

ác Ai) làm

i đặt mình

Yêu giúp

mỗi người
tôi: "Trong
nội vị Giáo
lời Thánh

Từ ngày 27/05/1959 hồi 7 giờ thì toàn cả trong mặt thế trong các giới, tất cả những người ở trong "Đại Cơ Quán Đồng Tử" đều được nhận thấy và nghe rõ tất cả những việc mà tôi đã ghi chép y như trên.

Chứng chắc thật.

Bà SARAH BARTHEL, Đồng Tử.

(Nhà số 20, Đường Alibert – PARIS 10È).

- Đồng thời, Tờ PARIS MATCH của Pháp cũng đăng nhiều ảnh cố Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC lúc còn sanh tiền, nhứt là những hình ảnh công du Âu Châu vào năm 1954. Với tư liệu của Đồng Tử SARAH BARTHEL đăng trên Báo LE LIEN đủ chứng minh cho Tác giả NGUYỄN KHẢI thấy rõ Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC chết không đơn độc im lìm tại Thánh Thất Kim Biên, mà cái chết đã vang dội cả thế giới ! Với bao tấm lòng tôn kính !

Người tín hữu Cao Đài muôn người như một, làm sao quên được lời "DI CHÚC" của Đức Hộ Pháp khi còn đang nằm trên giường bệnh tại FONDATION CALMETTE Phnom Penh vô cùng thâm thúy, gợi cho Thái Tử NORODOM STANOUHK Quốc Trưởng CAO MIÊN buổi nọ, nhứt là lời phán dạy Trưởng Huynh Chánh Phối Sư THÁI KHI THANH, Khâm Trấn Đạo Tần Quốc ngày 10/05/1959 (trước một số đông Chức Sắc tập trung đến Bệnh Viện thăm Đức Ngài) tại Bệnh Viện CALMETTE như sau: "Bần Đạo định tạm gởi thể xác lại nơi đất nước CAMPUCHIA một thời gian là để chung chịu cảnh chia đôi của đồng bào hai Miền Nam Bắc VIỆT NAM".

Chẳng lẽ Đức HỘ PHÁP nói thẳng thừng rằng: Ngoại bang còn đang xâm nhập vào Nam – Bắc VIỆT NAM thao túng cả nội quyền thì gấp gì đem Liên Đài Bần Đạo về Tòa Thánh Tây Ninh.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI lại phê phán người tín hữu Cao Đài thờ ngây và ngu dốt lâu quá !

Người tín hữu Cao Đài không bao giờ phủ nhận sự mộc mạc dốt nát của mình, nhưng họ không ngu dại phê phán những gì mà họ chưa biết chắc là đúng, hoặc nghe và căn cứ theo những tư liệu sàm bậy và vu khống người đã chết đáng Cha Chủ.

- Tác giả NGUYỄN KHẢI cố ý dùng dựng lên tên HAI GÁO để thổi phồng vai tuồng quan trọng của HAI GÁO. Thật ra, không có HAI GÁO nào cả, đó là ảo tuồng của Tác giả NGUYỄN KHẢI, bổ nhiệm HAI GÁO giữa những trọng trách quan trọng cùng luôn luôn sống bên cạnh các Chức Sắc cao cấp để câu đọc giả.

Hội Thánh Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh có trên 2 triệu tín đồ, biết bao nhiêu là Chức Sắc học cao hiểu rộng, mà chỉ hưu dụng có một mình Ông HAI GÁO, TG NGUYỄN KHẢI bổ nhiệm HAI GÁO làm hầu cận Ông Thượng Phẩm CAO QUÝNH CƯ, khi Ông Thượng Phẩm chết thì được Tác giả NGUYỄN KHẢI bổ nhiệm qua cầu cận Ông Huyền NGUYỄN NGỌC THƠ (Thái Đầu Sư THÁI THƠ THÀNH). Ông THƠ chết thì Tác giả NGUYỄN KHẢI bổ nhiệm HAI GÁO Quản gia cho Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC. Đến khi Đức Hộ Pháp bị PHÁP bắt đi dày đi hải đảo MADAGASCAR thì HAI GÁO được Tác giả NGUYỄN KHẢI bổ nhiệm làm việc với Ông Chủ mới là Chánh Phối Sư TRẦN QUANG VINH, một Tướng lãnh, một Chánh khách hơn là một Đạo sĩ.

Tác giả NGUYỄN KHẢI nói không đúng sự thật. Làm gì có HAI GÁO giúp việc cho Đức Hộ Pháp ? Một tiểu tốt vô danh được Tác giả NGUYỄN KHẢI mơ mộng bổ nhiệm, lại còn đề cao HAI GÁO là khôn ngoan tháo vát trở thành người giúp việc không thể thiếu được ? Quá khôi hài với luận điệu càng rở của Tác giả NGUYỄN KHẢI.

Hơn nữa, sau khi thực dân bắt Đức Hộ Pháp và một số Chức Sắc ngày 26/07/1941 thì các dinh thự và các cơ sở của Đạo đều bị Pháp đóng cửa, Chức Sắc tản lạc đi khắp nơi, làm gì có việc HAI GÁO qua giúp việc hầu cận Ông Chánh Phối Sư TRẦN QUANG VINH, lúc bấy giờ Ông TRẦN QUANG VINH mới là Giáo Sư mà thôi, chưa lên chức Phối

Sư thì làm gì có Chánh Phối Sư TRẦN QUANG VINH ? Và lúc ấy Ông TRẦN QUANG VINH không có ở Tòa Thánh Tây Ninh ngày nào cả, Ông ở Cao Miên, sau trở về SÀI GÒN hiệp tác với Quân đội Nhật Bản vào cuối năm 1942, để thành lập cơ quan chuyển thể "Hãng đóng tàu NITINAN" tại cầu Rạch Ông (SÀI GÒN).

Tác giả NGUYỄN KHẢI đã vô tình phơi bày những việc không đúng sự thật, vô căn cứ cho người tín hữu Cao Đài nhìn thấy rõ sự bịa đặt của Tác giả NGUYỄN KHẢI quá ư lộ liễu !

Đã nói sai sự thật mà Tác giả NGUYỄN KHẢI còn bốc đồng tôn tặng HAI GÁO là một cố vấn sáng suốt khôn ngoan, luôn luôn có những ý kiến độc lập ! Nói đúng hơn là Tác giả NGUYỄN KHẢI đã hoàn toàn xác nhận ông HAI GÁO là một cố vấn sáng suốt khôn ngoan của Ông Phó Tổng Thơ Ký Hội Nhà Văn Việt Nam, là một cố vấn không thể thiếu được của Nhà văn NGUYỄN KHẢI, Tác giả quyền Tiểu Thuyết Hoang Đường về Một Cái Chết hơn là Điều Tra về Một Cái Chết !

28: - Tác giả NGUYỄN KHẢI cần phải khách quan vô tư trong việc xem xét cũng như đánh giá con người, bảo đảm lời nói cách mạng với việc làm cách mạng của một Đảng viên, một Phó Tổng Thơ Ký Hội Nhà Văn Việt Nam, phải gương mẫu để lãnh đạo quần chúng, phải nghiêm chỉnh nỗi đúng, không thêm bớt, không vu khống, bôi lợ những vị Lãnh Đạo Tôn Giáo đã chết trước đây hơn 30 năm là làm mất đi tình đại đoàn kết dân tộc mà Hồ Chủ Tịch và cố Chủ Tịch TÔN ĐỨC THẮNG đã dày công vun đắp gắn bó với Tôn Giáo Cao Đài.

Tác giả NGUYỄN KHẢI cần chỉ mà phải dùng những lời quá nặng phê phán không đúng sự thật: "Bị đám Quân nhân Cao Đài nổi lên truất quyền Chưởng Quản ? Phải chạy trốn lên Nam Vang (Phnom Penh) ?

- Xin nói rõ lại cho Tác giả NGUYỄN KHẢI một lần nữa là Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC không có sợi sét một ai mà phải trốn chạy qua Nam Vang !

Còn việc Trung Tướng NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG phản THẦY là do Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM xúi giục, mưu đồ TRÒ phản THẦY, mua chuộc TT.PHƯƠNG đem quân lính về bao vây Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh gọi là thanh trừng với mưu đồ thâm độc hi hữu, gây cuộc đổ máu trong Nội Ô Tòa Thánh Tây Ninh để thừa dịp nhúng tay vào Nội bộ của Cao Đài là đem binh sĩ trấn áp tín hữu vùng Thánh Địa Cao Đài, nhưng mọi mưu mô đều bị Đức Hộ PHÁP hóa giải một cách êm thắm, dường như không có việc gì xảy ra hết.

28: Tác giả NGUYỄN KHẢI nói không đúng sự thật, Tổng Thống NGÔ ĐÌNH DIỆM yểm trợ cho Trung Tướng NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG, TRÒ đem quân lính về bao vây Ông THẦY của mình là vào ngày 20 tháng 8 năm 1955, mọi việc đều dàn xếp xong, còn sợ ai mà Tác giả NGUYỄN KHẢI lại bảo trốn chạy ! Hơn nữa là đến ngày 26/02/1956, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và Phái Đoàn Chức Sắc tùy tùng mới rời khỏi Tổ Đinh Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh thì làm sao gọi là Quân nhân Cao Đài nổi lên truất Quyền Chưởng Quản được !

- Tác giả NGUYỄN KHẢI nói hứa hay sao mà phong đại cho HAI GÁO lên chức Truyền Trạng Hiệp Thiên Đài thật là vó vẫn cho Tác giả NGUYỄN KHẢI ! Người tín hữu Cao Đài rất nực cười cho Tác giả NGUYỄN KHẢI bố cục cốt truyện thiếu mạch lạc, vô căn cứ. Hội Thánh Hiệp Thiên Đài làm gì có vị Truyền Trạng HAI GÁO, mà Tác giả NGUYỄN KHẢI đã công cử lên gây ngộ nhận, làm cho thanh thiếu niên non lòng, nhẹ dạ lầm tưởng là sự thật.

Tác giả NGUYỄN KHẢI nên can đảm nhận định sai lầm về việc trốn chạy lên Nam Vang, mà Tác giả NGUYỄN KHẢI phải bình tâm nói đúng sự thật là Ông Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC, Lãnh Đạo Tôn Giáo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh đã nhìn thấy tình thế nguy ngập cho Tổ quốc và giống nòi Việt Nam đã trót chịu trên 10 năm qua, tang

tốc vì nạn cốt nhục tương tàn, nỗi da xáo thịt, do ngoại quyền xúi giục mà dân tộc trở thành nạn nhân của hai ánh hưởng ngoại bang TƯ BẢN và CỘNG SẢN thì nội chiến VIỆT NAM, Nam – Bắc phân tranh sẽ không tránh khỏi.

“ Ngoại bang đã áp đặt dân tộc Việt Nam đưa đến bàn Hội Nghị GENÈVE buổi họ đã sinh sản ra Hiệp định ngày 20/07/1954 là một món độc dược để đầu độc cho quốc dân ta đi đến một sự chết chóc vô phương cứu chữa, là giam hãm dân tộc Việt Nam vào giữa cuộc tranh đấu của hai ánh hưởng quốc tế Cộng Sản và Tư Bản. Họ đã muốn lợi dụng xương máu của giống nòi Ta để định quyển bá chủ của họ. Hiển nhiên giờ phút này đồng bào Ta hai miền Nam – Bắc đã bị lệ thuộc cả hai khối chớ không có độc lập tự do chi cả. Đây rồi nội chiến sẽ vì ngoại bang mà bùng nổ mà Ta không thể đề phòng.

Muốn thoát ly khỏi tai họa áp đặt của ngoại bang, dân tộc Việt Nam phải khôn ngoan sáng suốt tìm một biện pháp bảo thủ nội quyền để định vận mạng tương lai do tay Ta đào tạo, chớ chẳng chịu ngoại quyền nào làm chủ nội bộ chúng ta.

Vì thế mà Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và một số Chức Sắc tùy tùng phải lưu vong nơi nước ngoài là nước CAMPUCHIA Trung Lập với mục đích chánh đáng là bảo thủ trọn vẹn tinh thần “TRUNG LẬP” của Tôn Giáo Cao Đài đối với 2 miền Nam và Bắc VIỆT NAM để Đức Hộ PHÁP để xuống Bản CƯƠNG LĨNH Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống tại Thủ đô Phnom Penh ngày 26/03/1956, cốt để giác ngộ Quốc dân để họ biết thiết dụng quyền hành của họ. Bởi có mới có ba mục phiếu chánh yếu là: Vì Dân, Phục Vụ Dân và Lập Quyền Dân.

Chỉ do nơi DÂN mới cứu vãn được tình thế nguy hại cho tương lai Tổ quốc và giống nòi VIỆT NAM, nên Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC mới có văn thư số: 21/HP-HN để ngày 28/03/1956 gởi cho:

- Cụ HỒ CHÍ MINH, Chủ tịch Chánh Phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (Hà Nội).
- Cụ NGÔ ĐÌNH DIỆM, Tổng Thống Chánh Phủ Cộng Hòa Việt Nam (Sài Gòn).

Với một Chương Trình thống nhất Tổ quốc giang sơn cho hai CỤ để trọn tâm nghiên cứu và tìm thêm phương pháp hay khéo bổ cứu vào mọi mặt khuyết điểm, hầu có thể thi hành đúng ý theo ước vọng Thống Nhất Hòa Bình của dân tộc, nhất là kêu gọi tinh thần ái quốc chân chánh nồng nàn của hai CỤ, gạt bỏ tư hiềm và thành kiến để đủ phương cứu quốc.

Vì nguyện vọng thiết tha và tinh thần yêu nước yêu giống nòi Việt Nam mà Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC chẳng quản tuổi cao sức yếu tự lưu vong qua CAMPUCHIA để để xuống Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống để bảo trọng tinh thần quốc hữu, để gìn giữ Đại nghiệp của Tổ phụ TA để lại về phần vật chất lẵn tinh thần.

Việc rời khỏi Tổ Đinh Tòa Thánh Tây Ninh của Đức Hộ PHÁP sáng tỏ như thế mà Tác giả NGUYỄN KHẢI lại nhẫn tâm xuyên tạc vụ cáo và bôi lợ danh dự Chức Sắc tiền bối đã chết trên 35 năm.

Thiết nghĩ Tác giả NGUYỄN KHẢI không còn danh từ nào tốt đẹp hơn danh từ: Trốn chạy lên Nam Vang gắn cho Đức Hộ PHÁP ? Một Nhà Văn XHCN cần nên cẩn ngôn cẩn hạnh đối với người lớn tuổi, nhứt là phải nói đúng sự thật ? Sở ai mà phải trốn chạy !!!

TG. NGUYỄN KHẢI chưa chắc có dịp đọc những lời tâm huyết của nhà văn TSÊKHÔP “ Mỗi một nhà văn phải là một người nhân đạo đến tận xương tuỷ ”. Và ít ra TG. NGUYỄN KHẢI cũng nên biết qua lời của Nhà Văn PAUTOPXKI: “ Nếu tôi nghĩ xấu về con người, tôi không viết được ” . Tại sao cũng là Nhà Văn, mà TG. NGUYỄN KHẢI là một Nhà Văn ĐCSVN, con cháu Bác Hồ lại đi lừa bịp độc giả, nói sai sự thật, dựng đứng những câu chuyện ác độc để vu khống những Chức Sắc Cao Đài đã chết từ mấy chục năm trước.

- TT. NGÔ ĐÌNH DIỆM, lúc bấy giờ lợi dụng mua chuộc TT. NGUYỄN THÀNH PHƯƠNG đốc xúi và yểm trợ TT. PHƯƠNG đem quân về bao vây Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh, với âm mưu thảm độc là xúi "Trò" phản Thầy gây rối rầm khó khăn cho Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC . Nhưng TT. NGÔ ĐÌNH DIỆM đã thất bại chua cay. TT. DIỆM lầm tưởng rằng TT. PHƯƠNG đem quân lính về khống bối Tòa Thánh Tây Ninh sẽ gây ra cuộc nổ súng, đổ máu giữa Thầy và Trò, hòng nhảy vào can thiệp, xen vào nội bộ Cao Đài, song mưu kế của TT. DIỆM đã bị Đức HỘ PHÁP hóa giải một cách vô cùng tinh vi và cả Thánh Địa Toà Thánh Tây Ninh không có một tiếng súng nổ. Mưu đồ phản loạn của TT. Phương đã bị Chức Sắc và bốn đạo vạch trần, hổ thẹn tự rút quân lính ra khỏi Thánh Địa và Thiếu Tướng LÊ VĂN TẤT cũng bêng lèng với đoàn tuỳ tùng rút êm ra khỏi HỘ PHÁP ĐƯỜNG, để trở về SAI GON trước làn sóng người ô ạt của bốn đạo bảo vệ an ninh Nội ô Thánh Địa.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, TT. DIỆM xúi trò đem quân lính về bao vây Thánh Địa Cao Đài, gây khó khăn cho ông Thầy của mình, nhưng Đức HỘ PHÁP hóa giải, phá hỏng cả kế hoạch của TT. DIỆM chực chờ can thiệp vào Nội bộ HỘI THÀNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh.

TG. NGUYỄN KHẢI làm gì biết được đức tín nhẫn nhục chịu đựng của người tín hữu Cao Đài, nhứt là Chức Sắc đã từng dạy cho thực dân Pháp nhiều bài học cay đắng, rúng động cả Chánh Phủ Pháp Quốc tại Paris, chớ xá gì thực dân Pháp tại Đông Dương.

TG. NGUYỄN KHẢI lừa bịp độc giả, dâng dựng lên tên HAI GÁO, (dù cho Tâm gáo đi nữa cũng không một ai tin được), tiểu tốt vô danh làm sau bốn đạo tin được.

Dù cho TG. NGUYỄN KHẢI có tô son trét phấn cho HAI GÁO, thổi phồng HAI GÁO đến mức độ nào đi nữa, chớ xá gì thân cận với những Chức Sắc cao cấp, luôn luôn có mặt trong những lúc thăng trầm của nền ĐẠI ĐẠO để cầu độc giả. Nhứt là TG. NGUYỄN KHẢI bốc đồng thăng chức tôn vinh HAI GÁO lên phẩm Truyền Trạng Hiệp Thiên Đài làm cho bốn đạo phì cười TG. NGUYỄN KHẢI còn quá vụng về bịa đặt không có bài bản lốp lang hấp dẫn thì làm sao lôi cuốn độc giả được.

Điều oái oăm hơn hết là TG. NGUYỄN KHẢI đề cao HAI GÁO là một tu sĩ Thâm Niên, thân thiết phục vụ bên cạnh những Chức Sắc cao cấp như Thầy với Trò, như Cha với Con, mà lạ lùng nhứt là HAI GÁO không ăn chay?

Nếu HAI GÁO của TG. NGUYỄN KHẢI là một tín đồ ngoan Đạo thì phải giữ gìn đúng qui định của Đạo là mỗi tín hữu Cao Đài phải ăn chay một tháng 6 ngày, rồi lần lần ăn chay 10 ngày trong một tháng. Trái lại HAI GÁO của Tác giả NGUYỄN KHẢI không ăn chay một ngày nào mà lại được sống健全, phục vụ những Chức Sắc cao cấp là điều phi lý, chỉ việc sử dụng HAI GÁO cũng đủ chứng tỏ TG. NGUYỄN KHẢI còn quá non nớt, chưa biết rõ luật định của HỘI THÀNH CAO ĐÀI, là một Chức Sắc Cao Cấp đều được sự lựa chọn bổ nhiệm một vị Bảo Thủ túc trực ngày đêm phục dịch cho vị Chức Sắc cao cấp, thì làm sao HAI GÁO của TG. NGUYỄN KHẢI lại ngang nhiên sống bên cạnh Chức Sắc cao cấp được, nhứt là không một ngày ăn chay ? thì làm gì sống trong Nội ô Tòa Thánh được?

Người tín hữu Cao Đài không tron giữ trai giới trong 10 ngày chay trong một tháng, thì làm gì được để cử vào hầu cận Chức Sắc cao cấp được.

TG. NGUYỄN KHẢI tự đề cao HAI GÁO và phong cho HAI GÁO làm Truyền Trạng Hiệp Thiên Đài gây nhiều thắc mắc cho Chức Sắc Hiệp Thiên Đài làm tổn thương thanh danh cho Chức Sắc Hiệp Thiên Đài lại có một Truyền Trạng HAI GÁO chẳng có ngày chay lạc nào hết, mà là cố vấn cho ông chức sắc này rồi đến ông Chức Sắc cao cấp khác, cố tình đánh lận con đen là trong hàng Chức Sắc chỉ có HAI GÁO là người không thể thiếu được của TG. NGUYỄN KHẢI ?

- PHƯƠNG
linh, với
lộ Pháp
ÊM lâm
i gây ra
bộ Cao
g tinh vi
hỗn loạn
ra khỏi
ít êm ra
đạo bảo
- nhánh địa
iải, phá
CAO ĐÀI
- hữu Cao
ng, rúng
ng.
1 gáo di
- ÁO đến
có mặt
NGUYỄN
niên Đài
) có bài
- m Niên,
Cha với
- Jứng qui
1 lần ăn
hông ăn
diều phi
non nót,
được sự
Sắc cao
nh Chức
đi Ô.Tòa
ng.
- ng Hiệp
nh danh
ày chay
áp khác,
ông thể
- 30: - Chỉ có TƯ TỔN được phong Sĩ Tài Hiệp Thiên Đài vào năm 1970 rồi được bổ về Đạo SỬI.
Thêm một tiểu tốt vô danh được TG. NGUYỄN KHẢI nguy phong là Sĩ Tài Hiệp Thiên Đài để cấu kết với tên HAI GÁO cho cốt lõi quyền tiểu thuyết ĐIỀU TRA về Một cái Chết cho thêm phần hoang đường, dễ dàng bôi bác, và bịa đặt những câu truyện quái oăm kích động sự tin ngưỡng của Bổn Đạo ! Làm gì có tên TƯ TỔN trong hàng ngũ Chức Sắc Hiệp Thiên Đài mà Tác giả NGUYỄN KHẢI không ngần ngại phịa ra là Sĩ Tài Tu Tổn đã lôi cuốn đọc giả! Bóp méo sự thật lịch sử nhằm chụp mũ trù dập những Chức Sắc tiền bối Đạo Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh đã chết trên 35 năm rồi mà vẫn được TG. NGUYỄN KHẢI châm chú lưu ý đến!
- Chẳng rõ TG. NGUYỄN KHẢI còn nhớ bản án tử hình của Ông NGUYỄN HOÀNG VĂN (tự Mười Văn) một Ủy viên Trung ương Đảng Kiêm Giám đốc Công An Tỉnh Biên Hòa đã bị tử hình vào năm 1984 tại Huyện Thủ Đức (Đồng Nai) không ? hà huống chi các tin tức sàm bậy của họ cơ hội muốn lập công với Cách Mạng, căn cứ vào những nguồn tin lệch lạc thất thiệt cố tình tạo dựng lên để nhút thời trù diệt Tôn Giáo Cao Đài mà không ngần ngại vu khống bối lợ những Chức Sắc Cao Đài Tiên bối .
- TG. NGUYỄN KHẢI quá xúc động viết: tội nghiệp ông Huyện THƠ công quá lớn lao là thế mà lúc chết không được vẹn toàn?
- Khéo lo và quá bi quan cho TG. NGUYỄN KHẢI Đại huynh Đầu Sư THÁI THƠ THANH (NGUYỄN NGỌC THƠ) qua vị lúc 21 giờ đêm 02-09-1950 nhằm 20 tháng 07 năm Canh Dần tại Bạch Vân Am (Phú lâm Sai Gon) hưởng thọ 71 tuổi.
- Để tưởng niệm một Chức Sắc Thiên Phong đã dài công với nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ trong buổi sanh tiền Ban Liên Giao Chi Phái đã thân hành đến Bạch Vân Am chia buồn với tang quyến và xin rước Liên Đài Đại Huynh THÁI THƠ THANH về quàn tại THÁNH THẤT CAO ĐÀI NAM THÀNH (hiện giờ tọa lạc tại đường NGUYỄN CƯ TRINH SAI GON) trong 3 ngày liên tiếp để tế lễ cầu siêu rất trọng thể.
- Đến ngày 30 tháng 07 năm Canh Dần, HỘI THÁNH Cao Đài Tòa Thánh Tây Ninh mới rước Liên Đài Đại Huynh THÁI THƠ THANH từ Thánh Thất Nam Thành SAI GON về Tòa Thánh Tây Ninh thiết lễ cầu siêu vô cùng trọng thể.. Có hàng trăm ngàn bồn đạo ngày đêm túc trực trong những ngày tang lễ, nhút là bồn đạo từ bốn phương qui tụ về Tòa Thánh Tây Ninh chung lo lễ an táng Đại Huynh Đầu Sư THÁI THƠ THANH cho đến ngày đưa Liên Đài nhập Bửu Tháp mới trở về địa phương.
- TG. NGUYỄN KHẢI lại còn mỉa mai : HỘI THÁNH ngày ấy làm gì đã có tiền để mua hai sô đất với giá 25 ngàn đồng ? Tất nhiên là tiền riêng của Ông THƠ!
- TG. NGUYỄN KHẢI căn cứ vào đâu mà đi phê phán tiền riêng của Ông THƠ hay tiền của HỘI THÁNH để làm gì những việc lặt vặt như thế? Tiền của ai cũng được hai sô đất của chung tài sản của bồn đạo Cao Đài là tốt rồi.
- TG. NGUYỄN KHẢI còn trắng trợn xuyên tạc : vĩ số tiền của bà LÂM HƯƠNG THANH tung ra nên Đức CHÍ TÔN phong cho Bà làm Nữ Chánh Phối Sư ? Thủ hỏi TG. Nguyễn Khải vây chở Bà HƯƠNG LỤ, Bà HƯƠNG HIẾU, Bà HƯƠNG NHIỀU có tung tiền ra hay không mà vẫn được Đức CHÍ TÔN phong chức như bà LÂM HƯƠNG THANH như vậy.
- TG. NGUYỄN KHẢI quá ư nhỏ nhặt, móc moi chi những chuyện lặt vặt của mấy bà, mất đi nhuệ khí của một Nhà Văn XHCN! Mà dân MIỀN NAM thường bảo chuyện vặt vãnh của dân bà.
- TG. NGUYỄN KHẢI có ý xuyên tạc bà Nữ Chánh Phối Sư LÂM HƯƠNG THANH có lòng sùng đạo , lại có cả tiền nên chương trình xây dựng đền Thánh Cao Đài Tòa Thánh hết sức to tát.
- Thảm thương thay cho TG. NGUYỄN KHẢI từ ngoài Bắc mới vào Miền Nam VIỆT NAM đầu hôm sớm mai biết gì về lịch sử kiến tạo ĐỀN THÁNH ra thế nào mà lại phê phán

BÀ LÂM HƯƠNG THANH lại có cả tiền nên chương trình xây dựng Tòa Thánh của họ hết sức to tát.

Đây ! TG. NGUYỄN KHẢI cần viết lại cho rõ ràng kẻo người tín hữu Cao Đài cười chết cho sức ngụy biện của nhà văn NGUYỄN KHẢI hết sức mơ hồ vô căn cứ : Nếu nói về sự giàu sang phú quý thì dân Miền nam lúc bấy giờ không một ai chối cãi về sự giàu có tột bực của Đại Tỷ Nữ Chánh Phối Sư LÂM HƯƠNG THANH, có thể nói trong kiếp sanh của Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH rất giàu sang, nào ruộng đất lầu đài nhà cửa thênh thang, ngọc ngà châu báu, vàng bạc không có món chi mà Đại Tỷ lại không có.

Đại Tỷ Nữ Chánh Phối Sư LÂM HƯƠNG THANH lúc bấy giờ chẳng những giàu sang về tiền bạc quyền thế, mà tinh thần đạo đức rất cao thâm, biết thương người tận tình giúp đỡ người khó khăn từ nan một việc làm từ thiện nào, dù lớn hay nhỏ đều có sự góp phần của Đại Tỷ.

TG. NGUYỄN KHẢI viết trật lết về việc có tiền nên chương trình xây dựng Tòa Thánh của họ hết sức to tát !

Việc kiến tạo ngôi đền Thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh được trang nghiêm lộng lẫy như thế là công và của nhơn sanh ở tứ phương trên lãnh thổ Việt nam, kẻ ít người nhiều chung góp lại để kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH hoàn thành tốt đẹp chứ chẳng riêng của cá nhân nào.

TG. NGUYỄN KHẢI cần viết lại như thế này: vào năm 1933 Nữ Chánh Phối Sư LÂM HƯƠNG THANH cùng Đức Quyền Giáo Tông THƯỢNG TRUNG NHỰT kêu gọi bốn đạo tiếp nối xây dựng ngôi ĐỀN THÁNH lần thứ hai, nhưng công tác xây cất tiếp nối được ít tháng cũng bị dừng lại, gián đoạn.

Mãi đến ngày mùng 1 tháng 11 năm Bính Tý (1936) sau 3 lần xây cất Đền Thánh không nối, liên tiếp bị thất bại vì bên ngoài thực dân Pháp áp đảo gây khó khăn đủ mọi mặt phá rối nội bộ của HỘI THÁNH, gây mất tình đoàn kết của Chức Sắc lẫn nhau rất trầm trọng.

Trước những sự phê phán phi b谩n như thế, Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC vẫn thận nhiên, cương quyết thực hiện đúng theo lời phán dạy của Đức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ, là phải bắt đầu kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH Cao Đài.

TG. NGUYỄN KHẢI biết đâu, trước khi khởi công tác xây cất, Đức HỘ PHÁP cho lệnh Họ Viện mở tủ ra để kiểm soát lại thì vốn vẹn có Một Đồng Bốn Cắt Sáu Xu (1^đ, 46) mà thôi, thử hỏi muốn xây cất một ngôi ĐỀN THÁNH mà không có tiền ? không có vật liệu, không có sơ đồ thiết kế, không có kỹ sư, không có Kiến trúc Sư mà Đức HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC không ngần ngại kêu gọi 500 công thợ lập tờ tình nguyện chung lo công cuộc kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH.

Khối đức tin mãnh liệt vững chắc của bốn đạo lúc bấy giờ quá cao độ, đáp ứng lời kêu gọi của Đức HỘ PHÁP 500 công thợ đã lập tờ tình nguyện dâng lên HỘI THÁNH, được gọi là tờ " Hồng Thệ Thủ Trinh" Nhơn lực đã sẵn có, vật liệu còn thiếu kém phải lo nghĩ thế nào đây? HỘI THÁNH đã 3 lần kêu gọi bốn đạo kẻ ít người nhiều chung tâm lo việc xây cất ngôi ĐỀN THÁNH đều thất bại, đây là đợt thứ 4 do Đức HỘ PHÁP đứng ra đảm đương lo việc kiến tạo nên chẳng còn phương cách nào hơn là Đức HỘ PHÁP phải thân chính rời khỏi Thánh Địa Tòa Thánh Tây Ninh để xuống tận nhà Đại Tỷ Chánh Phối Sư LÂM HƯƠNG THANH tại Vũng Liêm (TỈNH Vĩnh Long cũ) để nhờ sự giúp đỡ tài chính tiếp nối việc kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH.

Tới nhà ĐẠI TỶ LÂM HƯƠNG THANH, được niềm nở vui mừng tiếp đón rất nồng hậu, Đức HỘ PHÁP liền trình bày cuộc viếng thăm Đại Tỷ quá ư đột ngột này, cốt yếu là nhờ Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH cho mượn tạm một số tiền để kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH, nào ngờ Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH đang gặp hối tung thiếu vì nạn khẩn bách kinh tế từ Á sang Âu, nên lúa vừa đầy cả mấy cǎn nhà mà không bán lúa được.

Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH liền hướng đưa Đức HỘ PHÁP xuống nhà sau xem mấy vựa lúa đầy nhóc hết mà trong nhà thì không có tiền. Một giạ lúa lúc bấy giờ chỉ còn hai cắt một giạ (0\$20) lúa bị sụt giá từ 2\$, 20 một giạ, bây giờ chỉ còn 0\$, 20 một giạ thì làm sao bán được nên dành phải để đầy kho lúa như thế

Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH nói: lúa chỉ có 0\$, 20 một giạ, có chết được không? Chẳng mấy khi em xuống đến đây, quả nói thiệt với em trong mình qua không còn gì hết, ngồi suy nghĩ một hồi, Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH liền đứng dậy, vào phòng mở tủ sắt lấy ra một cái hòm sắt lớn, đựng đầy vàng từ Bà cụ, dĩ chí cả gia đình đều để đồ quý báu kỵ niệm trong hòm sắt này hết. Hộ xoàn nhiều hơn hết, Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH đưa hòm sắt tận tay Đức HỘ PHÁP bảo đem về cầm đồ đi, để lấy tiền xây cất Đền Thánh. Đức HỘ PHÁP suy nghĩ nếu tạm mượn số vàng và nữ trang đem cầm thì chắc trên 90 ngàn hoặc 100 ngàn để xây cất ngôi ĐỀN THÁNH thì được rồi! Nhưng một ngày kia đến chứng trả thì phải làm sao: Lấy đồ để đem đi cầm thì được tới chứng đi chuộc lại thì tiền đâu? Biết có đủ tiền để chuộc hay không?

Nói như vậy rồi cười với nhau mà thôi, Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH còn thúc giục thêm: Chị nói trên có Huyền Linh của Đức CHÍ TÔN dưới có cả đức tin con cái của Ngài, Nam cũng thế, Nữ cũng thế, đâu em về cất bường coi, không cần lấy đồ này (số đồ nữ trang) cứ tin Đức CHÍ TÔN, Em làm lúng cál coi được hay không?

Đức HỘ PHÁP từ giã ra về, với hai bàn tay trắng để tiếp tục chăm lo việc kiến tạo Ngôi ĐỀN THÁNH.

TG. NGUYỄN KHẢI cần ghi nhận khối đức tín mạnh mẽ của bốn đạo Cao Đài là như thế, bất chấp mọi thế lực của bạo quyền thực dân áp chế. Bàn tay gần guốc sắt đá của bốn đạo, Cao Đài đã từng sang băng 2, 355 mẫu đất rừng hoang vu đầy hùm beo ác thú, lâm sơn chướng khi còn bị san bằng hà huống những sự thử thách khó khăn lẻ tẻ tạm thời này có hể hăng; gì đến đức tin sắt đá của người tín hữu Cao đài, dù hoàn cảnh biến thiên cách nào đi nữa thì Cao Đài vẫn là Cao Đài mà thôi, nhứt định là như thế.

Thực dân Pháp lúc bấy giờ đã nhìn thấy rõ Đức tín mãnh liệt của người tín hữu Cao Đài trên toàn Quốc. Ngôi ĐỀN THÁNH CAO ĐÀI từ từ hình thành kiên cố với lối kiến trúc tân kỳ gây nhiều ngạc nhiên hốt hoảng cho thực dân Pháp, nhứt là 500 công thợ ngày đêm quyết tâm hoàn thành ngôi ĐỀN THÁNH với mấy ngàn tín hữu công quả nam nữ, chẳng ngại nắng mưa sương gió cháo rau hàng bữa đoàn kết chặt chẽ với 500 công thợ để kiến tạo ngôi ĐỀN THÁNH nguy nga đồ sộ như thế, vô tình làm chóa mắt thực dân Pháp.

34.

Với hai bàn tay trắng, không phải Nhà Thiết Kế đại tài, song với Thiên mạng là HỘ PHÁP, được ĐỨC LÝ THÁI BẠCH giáng bút hướng dẫn làm theo thiết kế thiêng liêng, nên Đức HỘ PHÁP, do theo đó mà chỉ bảo công thợ xây dựng từng bộ phận đúng theo qui hoạch của ĐỨC LÝ THÁI BẠCH. Bộ phận này vừa xây dựng xong thì tiếp nối bộ phận khác trong thời gian kỷ lục, gây nhiều lo ngại cho thực dân Pháp, nên mưu đồ triệt hạ Tôn Giáo CAO ĐÀI đang phát triển quá nhanh từ thành thị đến thôn quê. Mưu đồ thâm độc của thực dân Pháp là dùng mưu kế ly gián Chức Sắc Cao Đài từ trong nội bộ Hội Thánh, luôn cả đốc xui những Lãnh Đạo Tôn Giáo khác nổi lên bôi bác bài xích Cao Đài rất sỗ sàng nồng nỗi. Thực dân Pháp không ngần ngại tạo dựng ông ĐẶNG THÚC LIÊNG là bậc túc Nho xứ Nam Kỳ liên hiệp với Hòa Thượng THÁI ĐIỀN của Phật Giáo cùng với 3 Nhà Văn khác để viết ra quyển sách : " CAO ĐÀI Đàm Quái Giáo Nghị" với nội dung xuyên tạc bôi bác Đạo Cao Đài rất gắt gao! Nhưng sự thật vẫn là sự thật dù tuyên truyền xuyên tạc vu khống đến mức độ nào đi nữa thì sự thật vẫn là sự thật không thể nào phỉnh gạt đồng bào dân tộc Việt Nam chơn chánh được. Thực dân Pháp lúc bấy giờ còn yểm trợ cho những con chiên lạc lõng của Công Giáo tung ra những bài vè trong dân gian có tánh cách nhạo báng Đạo CAO ĐÀI.

- Theo đạo Thiên Chúa có lúa cho vay.
- Theo đạo Cao Đài có ngày hết gạo.

34:

Với chính sách chia rẽ để dễ trị, thực dân Pháp không từ bỏ một thủ đoạn nào nhằm triệt hạ tôn giáo Cao Đài cho kỳ được.

- Thiên chúa có lúa ăn hoài
- Cao Đài ăn hoài hết gạo.

Những câu vè bâng quơ như thế mà cũng được phổ biến cùng khắp thành thị thôn quê để biếm nhả Cao Đài, nhưng đồng bào Việt nam vô cùng khôn ngoan và tinh nhí, xét đoán một cách tường tận là thực dân Pháp quá lo sợ về sự phát triển nhanh chóng của Tôn Giáo Cao Đài có hàng triệu tín đồ có hàng khối đức tín vững chắc nơi đức THƯỢNG ĐẾ Chúa Tể Càn khôn Vũ Trụ nên thực dân Pháp không ngần ngại nâng Đạo Thiên Chúa lên, để dễ dàng yểm trợ, cố tình chỉ đầu trỏ đồng bào Việt nam bỏ dần các Tôn Giáo Cổ Truyền mà nhứt là Tôn Giáo Cao Đài mới được khai sáng trên đất nước Việt Nam đang bị trù dập, bắt bớ. Đồng bào muốn yên thân bình an thì nên theo Đạo Công Giáo, Đó là mưu đồ của bọn thực dân Pháp buồi nọ, và quyển "Cao Đài Đàm Quái Giáo Nghị" của một ít Nhà Văn bán rẻ lương tâm uốn cong ngòi bút liên kết với ít con chiên của các Tôn Giáo" thai nghén" để ra quyển sách " Cao Đài Đàm Quái Giáo Nghị." để xuyên tạc khuấy động Tôn giáo Cao Đài do Đức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ sáng lập cho dân tộc VIỆT NAM dù phải gấp muôn cay ngàn đắng, khó khăn áp đảo như thế nào đi nữa thì Đạo Cao Đài vẫn là Đạo Cao Đài mà thôi.

Hôm nay, người tín hữu Cao Đài được đọc qua quyển tiểu thuyết Điều Tra về Một Cái Chết của TG. NGUYỄN KHÁI, người tín hữu Cao Đài lại yểm lặng phi cười cho tấn tuồng bỉ ổi của thực dân Pháp buồi nọ đã tái diễn trò hề xuyên tạc và vu khống càng trắng trợn hơn trước thập bội. Sự thật sẽ trả lời bằng sự thật của lịch sử, và Đạo Cao Đài vẫn tồn tại là Đạo Cao Đài của dân tộc Việt nam mà ĐỨC THƯỢNG ĐẾ đã qui định như thế vào năm 1926, không một ai chối cãi được!

Trước mọi áp lực đe dọa của thực dân Pháp mà Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC vẫn diêm nhiên chăm lo hướng dẫn số cộng thợ và mấy ngàn công quả nam nữ miệt mài lo xây dựng ĐỀN THÁNH CAO ĐÀI nên thực dân Pháp dùng thủ đoạn bứng gốc cho tân rể" Toàn quyền Pháp ở Đông Dương xuống lệnh cho Công An Cảnh Sát từ Sài Gòn lên thẳng công trường xây cất ĐỀN THÁNH tại Nội ô Tòa Thánh Tây Ninh vào lúc 8 giờ sáng ngày 4 tháng 06 năm 1941 bắt Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC chở về SAI GÒN và ngày 11-7-1941, Sở Mật Thám SAI GÒN trói lên Tòa Thánh Cao Đài bắt thêm 5 vị

34.

ng là Hộ
ng, liêng,
lưng theo
phố nối bộ
t i mưu đồ
lê:
i từ trong
i bắc bài
đựng ông
HÁI ĐIỀN
Đàm Quái
l i thật vẫn
n iật vẫn là
Công Giáo

nào nhằm

i thôn quê
ế n nhị, xét
chóng của
c THƯỢNG
Đạo Thiên
n các Tôn
nước Việt
Đạo Công
Quái Giáo
con chiên
Nghị." để
sáng lập
ảo như thế

✓ Về Một Cái
c tần tuồng
càng tráng
lao Đài vẫn
nh như thế

G TẮC vẫn
miệt mài lo
jốc cho tân
Saigon lên
o lúc 8 giờ
✓ Về SAI GON
t thêm 5 vị

Chức Sắc Cao Đài cao cấp Hiệp Thiên và Cửu Trùng Đài gồm quý vị: KHAI PHÁP TRẦN DUY NGHĨA, Sĩ Tài ĐỖ QUANG HIẾN, Phối Sư THÁI PHẨN THANH, Phối Sư NGỌC TRỌNG THANH VÀ GIÁO SƯ THÁI GẤM THANH đưa về Saigon.

Mãi đến ngày 27 tháng 7 năm 1941 thực dân Pháp mới đưa Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC và 5 vị Chức Sắc cùng 12 Chánh trị phạm Việt Nam xuống chiếc tàu COMPIÈGE tại bến cảng Nhà Rồng SAIGON đưa đi dàye qua Phi Châu MADAGASCAR hầu diệt trừ mối hận hoan là cho chết dần mòn, bỏ xác nơi Hải đảo xa xôi.

Nhưng mạng sống do Thiên định, thực dân Pháp tại SAI GON lại bị Nội Ứng Nghĩa Bình Cao Đài hiệp với Nhựt Bổn đảo chánh Pháp tại SAI GON đêm mùng 9-3-1945, thực dân Pháp trốn chạy xuống Cà Mau (khu rừng Cán Gáo ở Năm Căng). Khi nước MADAGACAR (PHI CHÂU) được Quân Đội Hoàng Gia Anh trao trả chủ quyền độc lập, nên 27 nhân vật Chánh trị phạm Việt nam (bị thực dân Pháp đưa sang vào năm 1941) được chánh phủ MADAGASCAR phóng thích ra khỏi trại giam VOUDROUZOU (miền nam nước MADAGASCAR) tự do sanh sống chờ ngày trở về cố quốc.

Mãi đến khi Pháp bang giao với chánh phủ MADAGASCAR, Ông Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao Madagascar, mới can thiệp với Đại sứ Pháp tại Madagascar bắt buộc Đại sứ Pháp phải đệ trình về chánh phủ Pháp quốc lo liệu giao trả 27 chánh trị phạm Việt nam còn kẹt lại nước MADAGASCAR sớm được đưa trở về Việt Nam đúng theo công pháp Quốc tế.

Vào hạ tuần tháng 7 năm 1946, một chiếc tàu buôn của Pháp mang tên ILE DE FRANCE cập bến cảng quân sự DIECO – SASUREZ (nước MADAGASCAR) do Đại sứ Pháp tại MADAGASCAR lo việc chuyển vận 23 nhân vật Việt nam xuống tận tàu buôn ILE DE FRANCE tại cảng DIEGO-SASUREZ để trở về Việt Nam.

Tàu buôn ILE DE FRANCE vừa về tới hải phận CAP-SAINT-JACQUES thì Chánh quyền PHÁP buổi nọ liền xuống tận tàu buôn rước Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC lên khỏi tàu ILE DE FRANCE để đưa vào đất liền tỉnh Cap-Saint-Jacques, còn lại 22 nhân vật Chánh trị phạm thị được di chuyển qua một chiếc tàu nhỏ, đưa thẳng về bến cảng Nhà Rồng vào 2 ngày sau:

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC được lưu giữ tại CAP SAINT – JACQUES trong 2 hôm, đến ngày sau thì Pháp đưa Đức Hộ Pháp lên phi cơ tại CAP SAINT – JACQUES (nay là Vũng tàu) đưa thẳng về SAIGON, Một cuộc đưa đón vô cùng bí mật là tới SAIGON, Đức HỘ PHÁP đưa lên một chiếc xe hơi hiệu Traction CITROEN chạy thẳng đến tận cổng nhà Ông Sĩ Tài NGUYỄN VĂN HƠI ở tại chợ Thủ Khoa Huân, đường Colonel Grimaud (nay là đường Cộng Quỳnh) trước sự ngạc nhiên của một số Chức Sắc được Hội Thánh chỉ định xuống SAIGON tiếp đón Đức Ngài hồi hương.

Sau 3 ngày tạm trú tại nhà Ông Sĩ Tài NGUYỄN VĂN HƠI để làm thủ tục giấy tờ, Đức Hộ Pháp được Ông Sĩ Tài HƠI và Ông TRẦN QUANG VINH cùng số Chức Sắc đưa về Tổ Đinh Tòa Thánh Tây Ninh (đi trên 2 chiếc xe của Ông Sĩ Tài HƠI và xe của Ông TRẦN QUANG VINH, 2 xe chạy tháp tùng theo đoàn xe CONVOI của Pháp (xe quân đội Pháp chạy mở đường cho xe vận tải và hành khách tháp tùng chạy theo sau đoàn xe CONVOI, mỗi tuần lễ có 2 chuyến xe CONVOI chạy mở đường).

Sau 5 năm 2 tháng bị đỗ lưu nơi hải ngoại, Đức Hộ Pháp về tới Tổ Đinh Tòa Thánh CAO ĐÀI Tây Ninh ngày 22 tháng 08 năm 1945 trước sự hân hoan niềm nở xúc động của hàng mấy vạn tín hữu nam nữ túc trực nghênh tiếp vô cùng trọng-hậu, tình Thầy Trò bao năm xa vắng vô cùng xúc động buồn vui lẫn lộn.

Được trở về quê hương đất tổ trước cảnh đau thương tang tóc của đồng bào chủng tộc giữa lòng đạn của Pháp và Việt Minh đã an bày cả mọi việc, gọi là Hòa ước Sơ Bộ của SAINTENY và cụ HỒ CHÍ MINH đã ký kết ngày 6-3-1946.

Trước tình thế nguy ngập của nước nhà, mạng sống của đồng bào vô cùng bấp bênh giữa 2 lần tên mũi đạn của Pháp và Việt Minh đầy may rủi giáng vào gia đình nhà đồng bào nạn nhân chiến cuộc không có lối thoát, bắt buộc Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC phải có biện pháp thích nghi với tình hình sôi bỗng lúc bấy giờ đang gây cảnh ruộng vườn hoang vắng nhà cửa tiêu tan, lưu thông trở ngại, việc mua bán hoàn toàn bế tắc, cuộc sinh sống của đồng bào vô cùng vất vả chạy từng bữa ăn chưa no bụng, trăm đắng ngàn cay đồng bào đều gánh chịu.

Khổ nỗi là từ khi đặt chân lên đất tổ, trở về tới quê hương Tòa Thánh CAO ĐÀI Tây Ninh, lại sẵn có Quân đội CAO ĐÀI. Chẳng biết phương cách nào hơn là Đức Hộ Pháp phải tạm nhận Quân Đội CAO ĐÀI, tạm dùng "giải pháp" Trái độn để bảo vệ sinh mạng đồng bào và tài sản của bốn đạo từ bốn phương kéo về Tòa Thánh Tây Ninh, mong nhờ sự che chở, dùm bọc trước cuộc chiến khốc liệt.

Trước cảnh huống đau thương của dân tộc Việt Nam và nỗi lầm than khổn khổ của người tín hữu CAO ĐÀI phải được bảo vệ cho an toàn. Ngoại ô Thánh Địa CAO ĐÀI được hình thành để định cư hàng vạn tín đồ, đất vợ cõng con qui tụ về định cư dưới sự chăm sóc bảo vệ của Hội Thánh CAO ĐÀI, và hàng vạn đồng bào không nơi nương tựa cũng tự kéo về khu định cư của bốn đạo CAO ĐÀI cùng nhau chung sống.

Với trách nhiệm cao cả mà Đức CHÍ TÔN đã giao phó, Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã gánh nặng đại nghiệp của Đạo, cứu mang nặng cứu khổ và giải nạn cho đồng bào chủng tộc Đức Hộ Pháp đã quên mình để thể hiện cái Thiên chức của Đức CHÍ TÔN đã giao phó là ổn định sự an sinh của đồng bào và môn đệ của Đức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ có nơi ăn chốn ở xong, thì Đức Hộ Pháp liền kêu gọi số 500 công thợ tinh nguyện trước kia thi công vào năm 1936 và số công quả nam nữ đồng tâm hiệp sức đoàn kết lại để tiếp tục tái thiết ngôi Đền Thành Cao Đài còn dang dở.

Cả Chức Sắc và bốn đạo đều ý thức được ngôi Đền Thành nhứt định phải sớm hoàn thành vì đó là "Thể Pháp" của nền Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ tượng trưng BẠCH NGỌC KINH trên Thiên Giới, chẳng phải sự sáng tạo của Đức Hộ Pháp!

Do đó mà toàn cả Chức Sắc và bốn đạo cùng số công thợ "tình nguyện thủ trinh" trước kia đã tiếp nối công tác kiến tạo Đền Thánh trong vòng 3 tháng thì hoàn thành. Ngôi Đền Thánh trang nghiêm tân kỳ lộng lẫy hài hòa kết hợp với triết lý Đông Tây kim cổ đá kiến tạo xong cho nhơn sanh có nơi thờ phượng lễ bái, và lễ bàn giao của công thợ chuyển giao ngôi ĐỀN THÁNH cho HỘI THÁNH đảm nhận gìn giữ vô cùng trọng thể vào ngày 24-01-1947.

Tạm sơ lược việc Xây Cất Đền Thánh CAO ĐÀI vừa kể trên, để cho TG . NGUYỄN KHẢI dẹp bỏ ý đồ méo mó nghề nghiệp lời cuốn độc giả và số thanh niên của Đạo lầm hiểu trong công tác xây cất Đền Thành được toát là do tiền bạc của Đại Tỷ LÂM HƯƠNG THANH, một sai lầm mà TG . NGUYỄN KHẢI cần phải ghi nhớ.

Hơn nữa là TG . NGUYỄN KHẢI nên biết rõ câu "bắt gió mà nắn nén hình" câu ca dao truyền tụng của người tín hữu CAO ĐÀI tôn kính tinh thần cao đẹp, vững chắc của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC với hai bàn tay trắng, không tiền bạc, không có kỹ sư, kiến trúc sư, không vật liệu mà đủ can đảm đứng lên kêu gọi bốn đạo kẻ của, người công chung sức một lòng góp phần xây dựng xong ngôi Đền Thánh, đó là ý nghĩa: "Bắt gió nặn nén hình".

- TG . NGUYỄN KHẢI lại bôi bác, si vâ ông Chánh Phối Sư THÁI THƠ THANH, một anh diều chủ nhiều tiền lầm bạc rứng mồ chơi ngông?

Với tư cách một Nhà Văn Xã Hội Chủ Nghĩa bắt buộc và không cho phép TG . NGUYỄN KHẢI nặng lời phê phán sai lầm một người Trưởng Thượng lớn tuổi đáng bậc Cha, Chủ của Tác Giả. Tại sao lại bảo nhiều tiền lầm bạc rứng mồ chơi ngông? Ông THÁI THƠ THANH không có rứng mồ chơi ngông đâu ???

- bắp bônh
đinh nhà
AM CÔNG
gây cảnh
n tèap bế
ung, trãm
- ĐÀI Tây
Hộ Pháp
o vệ sinh
Tây Ninh,
khổ của
ĐÀI được
sự chăm
tua cung
- ÔNG TẮC
đồng bào
II TÔN dã
HOÀNG
g thợ tình
hiệp sức
- sớm hoàn
CH NGỌC
- inh" trước
ành. Ngôi
ky kim cổ
công thợ
trọng thể
- EN KHẢI
lầm hiểu
VI HƯƠNG
- âu ca dao
của Đức
ý sư, kiến
gười công
: "Bắt gió
một anh
- NGUYỄN
Cha, Chú
THÁI THƠ
- Chính ông THÁI THƠ THANH đã xem thường công danh phú quý là giả cuộc nên mới nhập môn cầu Đạo được thọ phong là Chánh Phối Sư để rộng đường lập công quá, giúp đỡ kẻ có thể tật nguyền, trợ giúp đồng bào chung tộc lúc nguy nan, khốn khổ tức là làm lành lánh giữ nên đến khi chết mới được đồng bào mến tiếc, kính trọng, lễ bái tế tự cầu siêu, hằng mấy vạn người ngày đêm túc trực đưa dón đến nơi an nghỉ cuối cùng đồng đảo như thế mà gọi là chơi ngông sao được:
- TG . NGUYỄN KHẢI dã vội vàng phê phán chơi ngông: TG . NGUYỄN KHẢI tự nghĩ có kẻ chơi ngông nào khi quý Thiên mà được đồng bào mến tiếc, bạn hữu đưa dón hàng trăm ngàn người như thế! Giả sử TG . NGUYỄN KHẢI là một Phó tổng Thư ký của Hội Nhà Văn Việt Nam mà không nói đúng sự thật lịch sử đã viết ra quyển tiểu thuyết hoang đường như thế, khi nhắm mắt lìa đời có được một số bạn hữu đưa dón như cái chết của ông THÁI THƠ THANH không?
- Xin chờ vội vàng phê phán rằng lời người lớn tuổi đã chết trước đây 30 mươi năm : Vì tình nhân loại đồng bào với nhau cũng không nên nhắc lại để vãng của người quá cố, nếu họ chưa có tội tình với đồng bào chung tộc thì cũng nên để cho họ yên mồ, khơi động lên cũng chẳng có lợi ích gì mà thêm đau lòng xót dạ đến đàn con của họ, mất đi tính đại đoàn kết dân tộc và tình người.
- TG . NGUYỄN KHẢI muốn tăng bốc HAI GÁO có trách nhiệm cao cả chăm nom sức khỏe của những Chức Sắc Cao cấp, như Cha chăm sóc bệnh cho con, như Anh chăm sóc bệnh cho em. Những lời vị von như thế là quá đáng : Dù sao Hai Gáo cũng chỉ là một đệ tử tay chân sai vặt của những Chức Sắc cao cấp mà TG . NGUYỄN KHẢI lại quan trọng HAI GÁO. Tại sao TG . NGUYỄN KHẢI không nhẹ nhàng viết: "HAI GÁO tận tình chăm sóc Bệnh cho những chức Sắc cao cấp như một đứa Con trọn hiếu thảo lo phụng dưỡng cho Cha ruột của mình. Như thế có phải đúng Đạo nghĩa tình Thầy Trò hơn không! Hơn là TG . NGUYỄN KHẢI lại dùng danh từ Cha chăm sóc bệnh cho Con, mất đi vẻ đẹp của tình Thầy Trò, mới đúng với nếp sống văn hóa mới.
- TG . NGUYỄN KHẢI dụng ý, xuyên tạc Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC không chỉ là Anh cả, mà còn là người Thầy của Đạo, là Lãnh Tụ "độc tôn của HỘI THÁNH, có quyền ra lệnh sống hay chết tất cả".
- TG . NGUYỄN KHẢI chưa thông hiểu về Luật pháp Chơn truyền đã quy định của Tôn Giáo CAO ĐÀI, nhứt là trách nhiệm của mỗi Chức Sắc Cửu Trùng Đài và Hiệp Thiên Đài nên TG . NGUYỄN KHẢI nhận định không đúng đắn vấn đề về trách nhiệm của Đức HỘ PHÁP đã được HỘI NHƠN SANH và HỘI THÁNH đồng yêu cầu nắm quyền Chuồng Quản Nhị Hữu Hình Đài, Hiệp Thiên và Cửu Trùng nên cố tình xuyên tạc là Lãnh Tụ độc tôn.
- TG . NGUYỄN KHẢI có thâm ý xuyên tạc sự thật để gây hoang mang dư luận là Đức HỘ PHÁP thâu tóm quyền hành nên mới dùng câu Lãnh tụ độc tôn là cố tình bóp méo sự thật.
- Đức HỘ PHÁP có quyền độc tôn tức là quyền thống nhứt Chánh trị Đạo hay là quyền CHÍ TÔN tại thế (Chuồng Quản Nhị Hữu Hình Đài Hiệp Thiên và Cửu Trùng do quyền Vạn Linh của Nhơn Sanh bầu cử lên).
- Đạo CAO ĐÀI đã lừa mij ai mà TG . NGUYỄN KHẢI lại vu khống như thế ? Sáu chục năm qua đã có trên 2 triệu tín đồ góp mặt cùng các Tôn Giáo trên thế giới trong những buổi họp quan trọng. Tác giả NGUYỄN KHẢI cố tình đầu độc số thanh thiếu niên hậu tấn chưa nhận định đâu là sự thật nên mới bị TG . NGUYỄN KHẢI dễ dàng lừa mij ! Sự bôi bác bóp méo sự thật lịch sử của TG . NGUYỄN KHẢI chỉ làm tổn thương cho Nhà văn XHCN, chớ uy danh của Đạo CAO ĐÀI đã được nhắc nhở truyền tụng hoan nghênh với chủ đề Đại đồng Nhơn loại trong các kỳ HỘI NGHỊ TÔN GIÁO QUỐC TẾ.

Trên 60 năm qua, phái đoàn Chức Sắc HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh đã tham dự các Hội Nghị quốc tế Tôn Giáo khắp cả Châu Á như:

- Dự đại hội : Thần học tại Tây Ban Nha (BARCELONE) : 1934
- Dự đại hội : Tôn giáo tại Anh Quốc (LONDRE) : 1936
- Dự đại hội : Thần bí triết học Đức Quốc (EGLISE GNOSTIQUE D' ALLEMAGNE) : 1937
- Dự đại hội : Tại Anh quốc (GLASGOW) : 1937
- Dự đại hội : Tôn Giáo quốc tế Pháp quốc (PARIS) : 1939
- Dự đại hội : Tôn giáo Quốc tế tại (LAUSANE) : 1948
- Dự đại hội : Thần học HAYWARDS HEATH : 1950
- Dự đại hội : Tôn Giáo Quốc tế Thụy Điển (STOCKHOLM) : 1951
- Dự đại hội : Tôn Giáo Quốc tế tại Bỉ (BRUXELLES) : 1951
- Dự đại hội : Tôn Giáo Quốc tế Maroc (CASABLANCA) : 1952
- Dự đại hội : Tôn Giáo Quốc tế Thụy Sĩ (MONTREUX) : 1954
- Dự đại hội : Tôn Giáo Quốc tế Nhật Bản (TOKYO) : 1955
- Dự đại hội : Đức giáo chủ ISAO DEGHICHI (OOMOTO) : 1956
- Dự đại hội : LE LIEU DES CERCLES D' ETUDES : 1959
- Dự đại hội : Bác sĩ H. B CYRAN (- BOLLANT) : 1962
- Dự đại hội : ARTHUR - MOOR : 1963
- Dự đại hội : Tôn giáo Quốc tế lần thứ 16 tại Ấn Độ (NEW DELHI) : 1975
- TG . NGUYỄN KHẢI tự suy xét thấy, nếu Tôn Giáo CAO ĐÀI đã lừa mị như TG . NGUYỄN KHẢI đã khẳng định như thế, thì làm gì các nước trên Thế Giới liên tục mời HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh để cử Phái Đoàn thường xuyên có mặt trong những buổi Đại Hội Tôn Giáo Quốc tế, nhứt là những bài Tham Luận của Phái Đoàn CAO ĐÀI rất thích hợp với tâm tư nguyện vọng thiết tha của các Tôn Giáo rất lưu ý đón nhận, chủ trương đại đồng nhơn loại trong tình Thương yêu và Công bình.
Tại Quốc Nội, dưới thời Chế độ cũ, trước ngày 30-4-1975 Phái Đoàn CAO ĐÀI đã làm sáng tỏ đường lối Hòa Bình Chung Sống Việt Nam tại Hội Đồng Tôn Giáo Việt Nam (104, đường Hai Bà Trưng là trụ sở HĐTGVN từ năm 1964 cho đến ngày 30-4-1975 thì phải chuyển giao lại cho Giáo Sư NGUYỄN VĂN CHI, Chủ tịch UBND Giải Phóng Khu SaiGon Gia Định và cô MUỐI HAI tiếp nhận vào ngày 05-09-1975 trước sự hiện diện của Đại Diện các Phái Đoàn Tôn Giáo tại HĐTGVN.
- TG . NGUYỄN KHẢI cẩn cứ vào lời nói vô trách nhiệm của tên HAI GÁO để vu khống Tôn Giáo CAO ĐÀI máu me từ chân tới đầu ngay từ những năm Khai Đạo. Sống nổi được 50 năm kể cũng là thọ lăm? Máu của quyền GIÁO TÔNG bên Cửu Trùng Đài, máu của THƯỢNG PHẨM bên Hiệp Thiên Đài, đưa mắt nhìn vào đâu cũng đều có vết máu? Thủ hồi TG . NGUYỄN KHẢI cẩn cứ vào đâu mà dám lớn tiếng: Đối với nhau lại theo luật cường đạo lục lâm?
Người tín hữu CAO ĐÀI luôn luôn biết tương kính lẫn nhau biết nhìn nhau là anh em một nhà, biết tương trợ lẫn nhau! TG . NGUYỄN KHẢI không nên dùng từ ngữ côn đồ lục lâm thảo khấu để gán ép cho người tín đồ đối với nhau như thế ! là một Nhà văn của XHCN phải nói đúng sự thật, chẳng nên dùng danh từ dao to búa lớn, danh từ thô lỗ ấy nên dành cho những hạng người kém giáo dục chưa thấm nhuần nếp sống văn hóa mới.
- TG . NGUYỄN KHẢI còn thủ thuật bút pháp nào bí hiểm để phỏng đại nguồn tin thất thiệt gây hoang mang cho độc giả và số thanh niên của Đạo là " máu của quyền GIÁO TÔNG bên Cửu Trùng Đài, máu của THƯỢNG PHẨM bên Hiệp Thiên Đài, đưa mắt nhìn vào đâu cũng có vết máu.

TG . NGUYỄN KHẢI lợi dụng cơ quan ngôn luận của Chánh quyền Cách mạng đặt điều vu khống đả kích xuyên tạc Tôn Giáo CAO ĐÀI, nhứt là cố tình triệt hạ uy tín thanh danh của Đức HỘ PHÁP dù mọi mặt nào là độc tài, rồi phóng đại lên cảnh đổ máu trong nền Tôn Giáo CAO ĐÀI.

Thử hỏi máu của Đức Q. QUYỀN GIÁO TÔNG và máu của Đức CAO THƯỢNG PHẨM đổ hồi nào? Đổ tại đâu? Luật pháp lúc bấy giờ có quy định việc đổ máu này hay không? Tác giả NGUYỄN KHẢI tưởng tượng để viết ra cảnh đổ máu!

Chắc chắn trong nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ chưa một ai được nghe nguồn tin thất thiệt xuyên tạc máu Đức QUYỀN GIÁO TÔNG và Đức CAO THƯỢNG PHẨM dã đổ cả! Một câu chuyện bịa đặt hết sức hãi hùng mà TG . NGUYỄN KHẢI cố tính thổi phồng lên vì TG . NGUYỄN KHẢI thừa biết rằng người tín hữu CAO ĐÀI làm gì có phương tiện để đánh chính! Nói lên sự thật được, nên mới tha hồ phóng đại những câu chuyện giục g谩n làm giảm niềm tin của người tín hữu CAO ĐÀI nhẹ dạ non lòng. Nhưng Tác giả NGUYỄN KHẢI càng ngụy biện càng mất niềm tin đối với người tín hữu Cao Đài.

Có thể có đổ máu, mà máu ấy từ trong cửa miệng của TG . NGUYỄN KHẢI phun ra !!! chờ làm gì có máu của Đức Quyền GIÁO TÔNG và máu của Đức CAO THƯỢNG PHẨM.

TG . NGUYỄN KHẢI đã quên đi câu ngạn ngữ của Tổ phụ để lại : "Ngậm máu phun người trước dơ miệng mình". Thảm thương thay miệng của Tác giả NGUYỄN KHẢI đã ngậm đầy máu rồi kia mà!

TG . NGUYỄN KHẢI đã vô tình quên đi lòng thương dân mến nước vô bờ bến của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC với quyết tâm sắt đá lo cho đồng bào hai Miền Nam - Bắc VIỆT NAM đang bị Ngoại bang áp đặt chia đôi lãnh thổ, gây cảnh nỗi da xáo thịt tái diễn như đời NGUYỄN TRINH phân tranh trước kia vậy, nên phải lặng lẽ rời khỏi Tổ Đinh Tòa Thánh Tây Ninh để lưu vong Miền Quốc, đưa Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống để cứu nguy cho dân tộc Việt Nam đã bị Cộng Sản và Tư Bản lấn áp thâm nhập vào nội quyền Nam và Bắc VIỆT NAM.

Riêng người tín hữu CAO ĐÀI không bao giờ quên được lời Di Ngôn của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đang nằm trên giường bệnh (Bệnh Viện CALMETTE tại Phnom Penh) mà vẫn hoài vọng, cưu mang lo cho đồng bào 2 miền Nam - Bắc, còn bị thúc phược của hai khối Cộng Sản và Tư Bản tranh dành làm bá chủ, nên Đức HỘ PHÁP mới có Di Ngôn gởi đến Quốc Trưởng NORODOM SIHANOUK khẳng định lập trường và chủ trương của một bậc vĩ nhân lãnh đạo Tôn Giáo CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh.

TG . NGUYỄN KHẢI cần phải đọc qua lời Di Ngôn của bậc vĩ nhân Việt Nam, mà là thượng khách của HỒ CHỦ TỊCH và Cụ Chủ tịch TÔN ĐỨC THẮNG trong những năm 1956 và năm 1958 mà TG . NGUYỄN KHẢI lại vội vàng hép hòi phê phán quá ư nặng lời, sỉ vả người quý khách của vị Lãnh Đạo Tối Cao của mình đã nhiệt tình tôn kính Đức HỘ PHÁP bao nhiêu năm qua.

Trước khi phê phán hoặc đả kích một nhân vật nào ? là một Đảng viên Cộng sản có tâm vóc như TG . NGUYỄN KHẢI, là một Phó Tổng Thư Ký của Hội Nhà văn Việt nam cần phải thận trọng khiêm tốn nói đúng sự thật, không nên thêm bớt. Huống chi lại phóng đại lên những chuyện đẫm máu me từ chân tới đầu ngay từ những năm khai Đạo ? Để TG . NGUYỄN KHẢI tự suy ngẫm những sai trái của mình, đã in thành sách phổ biến những nguồn tin thất thiệt nguy hại trên toàn quốc gây nhiều phẫn nộ trong giới tín hữu CAO ĐÀI.

Xem qua lời Di Ngôn của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC đã gởi cho Thái Tử MORODOM SIHANOUK ngày 14 -5-1959 để chứng tỏ khí phách của một bậc vĩ nhân trước khi lìa xa cõi đời mà vẫn kỳ vọng ngày vinh quang thanh bình của Tổ quốc Việt Nam quý mến.

Bản Di Ngôn viết bằng Pháp Văn được tạm dịch bằng Việt Văn.

HỘ PHÁP ĐƯỜNG
CABINET DE SA SAINTETÉ
HỘ PHÁP

ĐẠI ĐẠO TAM KÝ PHỔ ĐỞ
ZÈME AMNISTIE DE DIEU EN ORIENT
TÒA THÁNH TÂY NINH
SAINT SIEGE DE TÂY NINH
SA SAINTETÉ HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC
KÍNH GỎI HOÀN THÂN NORODON BINANUOK

Thưa Điện Hạ,

Bần Đạo gởi những dòng chữ này đến Điện Hạ trên giường bệnh của Bần Đạo (bệnh viện Calmette). Sức khỏe của Bần Đạo càng ngày càng suy giảm và Bần Đạo nghỉ không còn sống bao lâu nữa.

Vậy Bần Đạo gởi những dòng chữ này đến Điện Hạ và Chánh Phủ Hoàng Gia dành cho Bần Đạo với đoàn tuỳ tùng, và cho tất cả tín đồ của Bần Đạo.

Bần Đạo thành tâm cầu nguyện THƯỢNG ĐẾ CAO ĐÀI và PHẬT TỔ ban hồng ân che chở cho Vương Quốc CAO MIÊN và Điện Hạ chóng thực hiện và nhứt là thành công vê vang Chánh Sách Hòa Bình Trung Lập và Chung Sống Hòa Bình, Chánh Sách đặc biệt ưu ái của Bần Đạo mà chưa thể thực hiện được.

Bần Đạo thành tâm ước mong rằng Tổ Quốc thân yêu của chúng tôi, nước VIỆT NAM có thể deo đuổi Chánh Sách ấy trong một ngày gần đây, tay bắt tay cùng đi với nước CAO MIÊN trong đường lối thương yêu và cộng đồng giữa các sắc dân mà nhứt là giữa hai dân tộc MIÊN-VIỆT.

Bần Đạo sẽ hoàn toàn sung sướng được yết kiến lần cuối cùng với Điện Hạ để tỏ bày tất cả những lời cảm ơn của Bần Đạo, Nhưng Bần Đạo không biết sức khỏe của Bần Đạo còn chờ được hay không ngày về của Điện Hạ.

Dù sao tình thâm niên thân hữu của chúng ta, nhân danh lòng thương yêu và tình huynh đệ giữa hai dân tộc MIÊN-VIỆT, và nhứt là tương lai bất khả phân ly của hai nước chúng ta CAO MIÊN và VIỆT NAM.

Bần Đạo cung kính xin Điện Hạ như một ân huệ cuối cùng đặc biệt cho Thánh Thất CAO ĐÀI chúng tôi khỏi phải chịu dưới lệnh phá hủy, để giữ kỷ niệm độc lập nhứt của Bần Đạo trên đất CAO MIÊN.

Để giúp cho Điện hạ có một ý tưởng đúng đắn về tình hình qua, Bần Đạo trân trọng gởi đến Điện Hạ bản sao đơn thỉnh nguyện của Bần Đạo vừa chuyển đến HOÀNG THƯỢNG. Bần Đạo phải thoát kiếp nơi đây, Bần Đạo xin thỉnh cầu Điện Hạ cho phép Bần Đạo tạm gởi thi hài ở nơi đất CAO MIÊN dưới sự bảo vệ tối cao của Chính Phủ Hoàng Gia Cao Miên. Ngày nào Tổ Quốc thân yêu của chúng tôi là nước VIỆT NAM đã thống nhứt sẽ theo Chánh Sách Hòa Bình Trung Lập, mục tiêu đời sống của Bần Đạo, tín đồ của chúng tôi sẽ đi thi hài về Tòa Thánh Tây Ninh.

Bần Đạo thỉnh cầu Điện Hạ và Chánh Phủ Hoàng Gia, sau khi Bần Đạo thoát xác, dành cho đoàn tuỳ tùng và cả thảy tín hữu CAO ĐÀI của Bần Đạo sự khoan đãi rộng rãi và sự dẽ dãi như trước để tu hành theo Tôn Giáo của chúng tôi.

Biết rằng Điện Hạ sẽ chiếu cố đến đơn thỉnh cầu này, Bần Đạo sẽ thanh thản nhắm mắt đem theo kỷ niệm dịu dàng nhứt trong đời của Bần Đạo.

Cung kính xin Điện Hạ chấp thuận lòng tri ân nồng hậu vĩnh viễn của Bần Đạo.

Phnom Penh, ngày 14 tháng 5 năm 1959

HỘ PHÁP

(ấn ký)

- TG . NGUYỄN KHẢI làm sao hình dung được trong 10 ngày lễ tang của Đức HỘ PHÁP tại Thánh Thất CAO ĐÀI Trần Đạo Tân Quốc (Toul Sway – Prey, thuộc Quận 5, Thủ đô Phnom Penh) mấy vạn tín đồ CAO ĐÀI từ các tỉnh : KANDAI, SWAY - RIENG, KOMPONG – SOM, KONPONG CHENANG, PURSAT, KONPONG CHAM, KRATIÉ, SIEMRIÉP, BATTANBANG, KONPONG THUM, NATAKIRI, KOMPONG THOM đồng qui tụ về Thánh thất CAO ĐÀI tại thủ đô Phnom Penh túc trực trong 10 ngày đêm chung lo cuộc tang lễ của Đức HỘ PHÁP, nhứt là Chánh phủ Hoàng Gia Cao Miên, các Nhân sĩ Cao Miên và các Phái đoàn Ngoại Giao Quốc tế, Đại Diện các Tôn Giáo lần lượt đến tỏ lời phân ưu với HỘI THÁNH và bái lễ chào vĩnh biệt Đức HỘ PHÁP, một bậc vĩ nhân của thế kỷ 20 đã vì mục đích cứu Đời, cứu vớt chúng sanh mà phải bỏ mình nơi đất khách quê người, trọn hiến cả một kiếp sanh để làm con tế vật phụng sự cho nhơn loại. Cao quý thay! Sau một tháng đi công du 2 nước Pháp và Trung Quốc trở về nước, Đức Quốc Trưởng NORODOM SIHANOUK Chủ Tọa một cuộc họp báo tại Thủ đô Phnom Penh, trước sự hiện diện của các Phóng Viên Quốc Tế và ông Tổng Trưởng Bộ Thông Tin. Đức Quốc Trưởng NORODOM SIHANOUK có trả lời một câu phỏng vấn của ông GIANG KIM, Chủ nhiệm Nhật báo HỮU NGHỊ tại Phnom Penh.

“ Tôi rất tiếc ngày trở về nước, không được gặp Đức HỘ PHÁP lần chót khi trở về Nước thì Đức Ngài đã mất. Tôi sẽ hoàn toàn chấp thuận những đề nghị của Đức Ngài, và xin nhờ Nhà Báo chuyển tới Bổn Đạo, là tôi đã ra lệnh cho Chánh Phú thi hành. Đồng thời Đức Quốc TRƯỞNG NORODOM SIHANOUK còn thân tình nhắc lại 2 cuộc hội kiến với Đức HỘ PHÁP hết sức thân mật vào năm 1950 và năm 1953 mà Quốc Trưởng NORODOM SIHANOUK không quên được chủ thuyết Đại Đồng Nhân Loại của Đức HỘ PHÁP đã đề xướng vào ngày 26/03/1956.

Tạm sơ lược một đoạn sống động có tính cách lịch sử về cuộc đời hành Đạo của Đức HỘ PHÁP trong những ngày sau cùng trên đất nước CAMPUCHIA hầu giúp cho TG . NGUYỄN KHẢI rộng đường xét lại.

Đã gọi là đỗ đệ trung thành của cố Chủ tịch HỒ CHÍ MINH, nhứt dì:h TG . NGUYỄN KHẢI phải còn chút lương tâm để nhận định sự lầm lẫn sai trái của mình đã phát họa không đúng sở hành của Đức HỘ PHÁP từ hình trạng lẩn tinh thần gây nhiều phẫn uất trong giới tín hữu CAO ĐÀI.

Thiết nghĩ một Đảng viên Cộng Sản như TG . NGUYỄN KHẢI chắc chắn phải nambi lòng lời phân dạy của HỒ CHỦ TỊCH: phải đủ can đảm nhìn nhận sự sai lầm, khắc phục và chấm dứt mọi định kiến sai lầm. Nhứt định TG . NGUYỄN KHẢI được rèn luyện trong kỷ luật Xã Hội Chủ Nghĩa mấy mươi năm qua phải hơn hẳn một Nghị Sĩ Nam Kỳ thời thực dân Pháp là Ông ERNEST OUTREY (một người Pháp chính cống kiêm nhiệm NGHỊ VIÊN xứ Nam Kỳ) mà còn biết tự trọng nhìn nhận sự lầm lạc sai trái của mình về việc nhận định Tôn Giáo CAO ĐÀI.

Trong tờ báo MIDI COLONIAL của Pháp phát hành ngày 1-7-1931 có nêu trên trang nhứt: UN VÉRITABLE DANGER POUR LA SÉCURITÉ DE L'INDOCHINE (xin được tạm dịch) Một mối nguy cơ thật sự cho nền trị an ở cõi Đông Dương) phán đoán một cách sai lạc về Tôn giáo CAO ĐÀI, chống đối Đạo CAO ĐÀI.

Ngày 18 tháng 7 năm 1931, ông ERNEST OUTREY, một Nghị Viện Nam kỳ lúc bấy giờ có bài viết: “ Không ưa thích gì Tôn Giáo CAO ĐÀI tôi đã nghi ngờ đó kí thật sự. Thật sự tôi đã xin Chánh phủ kiểm soát họ săt sao băng đủ mọi cách, nhưng đến hôm nay thì tôi có thể nói rằng những tài liệu buộc tội Đạo CAO ĐÀI mà tôi đã nhận được đều không đúng, nếu không sai lạc thì cũng là nói quá đáng cho họ ... Đó là điều khiến cho tôi có thái độ khoan hồng để Tôn Giáo CAO ĐÀI được tự do tín ngưỡng (C'est ce qui m'a déterminé à leur déclarer que j'étais décidé à réclamer en leur faveur un régime de liberté pour la Religion qu'ils pratiquent).

Một người Pháp chánh cống của thời kỳ thực dân Pháp trước kia, với Chức vụ Nghị Viên Nam kỳ là ERNEST OUTREY mà đủ can đảm nói lên sự thật, nhứt là tự khắc phục những sai lầm nghi ngờ đố kỵ trong sự nhận định về Tôn Giáo Cao Đài và cũng tự nhận sự khuyết điểm của mình đối với Tôn Giáo Cao Đài.

Còn TG . NGUYỄN KHẢI đã ấn tổng phát hành quyển tiểu thuyết Điều Tra về Một Cái Chết kể từ ngày 5 tháng 11 năm 1984 cho đến nay, người tín hữu CAO ĐÀI xin hỏi TG . NGUYỄN KHẢI có nhận định sự sai lầm sơ sót thổi phồng lên những chuyện phi lý, không bằng cớ, cố tình phủ báng những Chức Sắc tiền bối của nền Tôn Giáo CAO ĐÀI quá ư thậm tệ như thế không ?

Mãi đến giờ phút nào TG . NGUYỄN KHẢI mới đủ can đảm nói lên sự thật, và tự khắc phục sai lầm đã thống má Tôn giáo CAO ĐÀI như Nghị viện ERNEST OUSTREY đã thể hiện lòng tự giác của con người đủ can đảm nhìn nhận sự thật.
Người tín hữu CAO ĐÀI đang chờ xem sự tự giác khắc phục của TG . NGUYỄN KHẢI đã căn cứ vào những tài liệu sàm bậy mà không tiếc lời khuấy động triệt hạ Tôn giáo CAO ĐÀI.

41:

- TG . NGUYỄN KHẢI còn dừng đứng thêm câu chuyện : Ông THUONG PHAM tát vào mặt ông HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC một bạt tai trong lúc đang phò cơ tại (Chùa gò kéo) Thánh Thất CAO ĐÀI GÒ KÉN, đêm Khai Đàn trước sự hiện diện của Chức Sắc và hàng vạn bồn đạo từ các tỉnh qui tụ về Thánh Thất để tham dự buổi Đại Lễ là một câu truyện hết sức hoang đường mà từ khi bước chân vào cửa ĐẠI ĐẠO đến giờ tôi chưa từng nghe một ai nói đến. TG . NGUYỄN KHẢI có dụng ý xấu bịa đặt ra việc tát tai để làm giảm niềm tin bồn đạo trong việc Cầu Cơ chấp bút bởi nền ĐẠI ĐẠO TÂM KỲ PHỐ ĐỘ được khai sáng trên đất nước VIỆT NAM vào năm 1926, do Cơ bút lập thành, nên TG . NGUYỄN KHẢI cố tình xuyên tạc việc chấp bút Cầu Cơ gây hoang mang trong bồn đạo là một mưu đồ vô cùng nguy hại.

Với 50 tuổi Đạo, tôi vô cùng ngạc nhiên nghe đến đoạn TG . NGUYỄN KHẢI mô tả buổi Cầu Cơ tại lễ Khai Đàn Thánh Thất CAO ĐÀI Gò Kén (Tây Ninh) trong quyển tiểu thuyết "Điều Tra" câu chuyện khôi hài để làm cốt lõi cho tấn tuồng thù hận về sau là một thủ đoạn bỉ ổi vô cùng nham hiểm đầu độc số thanh niên của Đạo và số đọc giả tưởng là sự có thật, nhằm đả phá đức tin của Bổn Đạo.

TẮC trong khi đang phò loan Cầu Cơ. Một sự bịa đặt rất trắng trợn: " Tay phải tát thẳng vào má trái ông Hộ Pháp" TG . NGUYỄN KHẢI phịa ra cốt chuyện gây cấn để dấn dắc đọc giả đi lần đến sự thù hận về sau:

Lòng hiềm độc của TG . NGUYỄN KHẢI không từ bỏ một hành động xấu xa để gán ép cho Tôn Giáo CAO ĐÀI mà TG . NGUYỄN KHẢI cần phải bình tĩnh nhớ lại câu châm ngôn : Muốn xét đoán một việc gì, cần phải đến tận nơi và nghe mọi người chung quanh nơi đó",

" Ai chỉ nghe một tiếng chuông thì chỉ nghe được một thứ tiếng".

Lại thêm một việc không tưởng nữa của TG . NGUYỄN KHẢI, tự thêm mắm muối vào cốt truyện cho thêm phần hấp dẫn để đầu độc dư luận là : Ba ông TRUNG, ĐỨC, HẬU - Vội vàng đứng bật lên một lượt vây quanh lấy Bàn Cơ dùng lưng che cái xấu xa kia khỏi lọt vào mắt quan khách và giáo đồ".

Người tín hữu CAO ĐÀI mạnh dạn quả quyết rằng TG . NGUYỄN KHẢI chỉ biết viết những cốt chuyện tầm bậy không đúng sự thật để thống má Tôn Giáo CAO ĐÀI chớ bẩn thân của TG . NGUYỄN KHẢI chưa một lần vinh hạnh được đến dự một buổi Cầu Cơ tại Cung Đạo của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh, nên TG . NGUYỄN KHẢI phê phán một cách máy móc với mưu đồ triệt hạ Tôn giáo CAO ĐÀI có đầy dụng ý . . . !!! Một kẻ hậu sanh mà lớn tiếng phê phán vụ khống nhụng bậc Chức Sắc CAO

Nghị Viện
khắc phục
và cung tự

Một Cái
xin hỏi TG
iyen phi lý,
o CAO ĐÀI

và tự khắc
REY đã thè

N KHẢI đã
n giáo CAO

AM tát vào
i (Chùa gò
hức Sắc và
là một câu
iờ tôi chưa
tát tai để
M KỲ PHỐ
thành, nên
trong bốn

mô tả buổi
tiểu thuyết
là một thủ
tả tưởng là

IAM CÔNG
i tát thẳng
để dẫn dắt

để gán ép
câu châm
jười chung

muối vào
ĐỨC, HẬU
ca kia khỏi

i biết viết
) ĐÀI chớ
buổi Cầu
NGUYỄN
đầy dụng
Sắc CAO

Giáo Cao Đài đã từng chung chịu trong mọi hoàn cảnh khổ đau với người tin hữu CAO ĐÀI suốt mấy mươi năm qua để bảo vệ tự do tín ngưỡng và tự do dân chủ thật sự của đồng bào Việt nam.

Nhứt định không có dấu ốc địa phương, TG. NGUYỄN KHẢI là một Nhà Văn Cách Mạng, mặc dù mới chân ướt chân ráo đặt chân lên phần đất Miền Nam VIỆT NAM, TG. NGUYỄN KHẢI có trọn quyền sử dụng ngòi bút bất luận nơi nào ? nhưng bản chất của người Đảng viên Cộng Sản bắt buộc Nhà văn NGUYỄN KHẢI phải viết một cách trung thực, hơn nữa Nhà văn NGUYỄN KHẢI là một Phó Tổng Thư Ký của Hội Nhà Văn VIỆT NAM, bắt buộc TG. NGUYỄN KHẢI cần phải trân trọng phê phán cho đúng sự thật, không bóp méo sự thật, phải đủ can đảm nhìn nhận sự thật và đầy đủ can đảm nhìn nhận sự sai trái của mình.

Thiết nghĩ quyển Tiểu thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI CHẾT của TG. NGUYỄN KHẢI đã xuất bản; những con "cáo già" của thực dân Pháp buồi nọ còn được sống sót, được đọc đến quyển tiểu thuyết của TG. NGUYỄN KHẢI nó sẽ phi cười cho Nhà Văn NGUYỄN KHẢI còn quá non trẻ.

Với tầm vóc Quốc Tế, một Phó Tổng Thư Ký của Hội NNVN, TG. NGUYỄN KHẢI cần giữ đúng phẩm chất của một Nhà văn VIỆT NAM, một Đảng viên Cộng sản, không được bẻ cong ngòi bút, đó là điều tối kỵ của những Nhà Văn Cách Mạng Miền Nam VIỆT NAM.

Những xảo thuật của TG. NGUYỄN KHẢI trong quyển tiểu thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI CHẾT chỉ mới là "Tiểu xảo" của các "Cáo già" thực dân Pháp trước kia mà thôi Thực dân Pháp đã dùng nhiều thủ đoạn vô cùng bí hiểm ác độc cǎng thẳng, có lúc Đức Quyền Giáo Tông phải tạm lui về LÊ PHỦ TÙ.

Đức Thượng Phẩm CAO QUỲNH CƯ phải lui về Thảo Xá.

Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC cũng bị "Quỷ kế" xui giục học Trò phản Thầy, thực dân Pháp thúc đẩy Phạm Môn, chống đối Đức Hộ Pháp là người sáng lập ra Phạm Môn.

- Những mưu đồ khuấy phá HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh luôn luôn tiếp diễn đủ mọi hình thức, tung tin tuyên truyền là Chi Phái CAO ĐÀI hiệp nhau để về chiếm đoạt Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh, hâm dọa gây hoang mang bất ổn cho Chức Sắc và bốn đạo đang sanh sống tại vùng Thánh Địa CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh, kích động sự chống đối các Chi Phái CAO ĐÀI.

Thực dân Pháp đâu có khờ khạo gì ủng hộ yểm trợ như thế được, hơn nữa là các CHI PHÁI rất thận trọng bao giờ lại bị "lầm quý kế" của thực dân Pháp được.

Thật ra, thực dân Pháp lúc bấy giờ có ý đồ thăm dò xác xíu một số người thai nghén nặn ra gọi là CHI PHÁI THÔNG THIÊN ĐÀI tại tỉnh GÒ CÔNG gồm những vị: NGUYỄN TRUNG THẮNG, HỘ, NGHĨA, NHÃ với ý đồ đưa về Tòa Thánh Tây Ninh để chiếm đoạt ngôi Đền Thánh để gây tiếng vang trong dư luận đồng bào là Tòa Thánh Cao Đài , Tòa Thánh Tây Ninh đã bị CHI PHÁI về chiếm đoạt, nhằm thay thế những Chức Sắc Hiệp Thiên Đài của HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh, để làm sỉ uy tín của Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC. Nhưng mọi âm mưu đều bất thành, bởi những Chức Sắc CHI PHÁI THÔNG THIÊN ĐÀI tự biết phận, không để rơi vào quỹ kế của thực dân Pháp gây xáo trộn nội bộ Tòa Thánh Tây Ninh được.

Hơn nữa các CHI PHÁI CAO ĐÀI đều nhớ rõ bài Thánh Giáo của Đức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ đã phán dạy vào đêm 20-2-1926.

Bửu tỏa thơ thới trổ thêm hoa,
Mấy nhánh rồi sau cũng một nhà
Chung hiệp rán vun nền đạo đức
Bền lòng son sắt đến cùng ta.

Bài Thánh Ngôn của Đức THƯỢNG ĐẾ đã chỉ dạy rõ ràng như thế thì làm gì thúc giục xúi đốc CHI PHÁI CAO ĐÀI về chiếm đoạt Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh được! Đó chẳng qua là mưu đồ ngu xuẩn của thực dân, muốn gây rối loạn cho HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh phải thất công chuẩn bị lo việc đối phó mọi bất trắc cùng gây mầm mống chia rẽ Tôn giáo CAO ĐÀI, với Chánh sách duy nhứt là "Chia rẽ để dễ trị" đó là thủ đoạn muôn đời của kẻ cầm quyền cai trị.

Mỗi người tín hữu CAO ĐÀI còn nhớ rõ lời phán dạy của Đức THƯỢNG ĐẾ: Cái nhánh các con là nhánh chính Thầy làm chủ, sau các con sẽ hiếu, Thầy vui muốn các con thuận hòa nhau hoài ấy là lẽ hiến cho Thầy rất trang trọng.

Phải chung lo cho danh đạo Thầy, đạo Thầy tức là các con, các con tức là Thầy.

Phải làm cho nhau tăng thế lực, đừng ganh ghen nghe: Các con giữ phận làm tùy ý Thầy muốn.

Ngày kia sẽ rõ ý muốn của Thầy.

Người tín hữu CAO ĐÀI đã rõ thông lời phán dạy như thế thì làm gì có việc tranh chấp tham vọng để rơi vào cạm bẫy xúi giục về chiếm đoạt Tòa Thánh Tây Ninh được! Âm mưu mờ trăng đáy nước của kẻ Cai trị không bao giờ thực hiện được, bởi người tín hữu đã ý thức được và trưởng thành trong mọi mưu đồ đen tối của kẻ Cai trị trong buổi Đạo còn phôi thai, nền Đạo mới khai sáng, còn nền ĐẠI ĐẠO hôm nay đã trải qua 64 năm rồi, người tín hữu CAO ĐÀI đã từng vượt qua bao thử thách khổng chế áp bức của bạo quyền, để góp mặt cùng các bạn bè trên Thế Giới thì không một ai có thể gat gãm người tín hữu CAO ĐÀI được nữa.

Việc thống nhứt của Chi Phái CAO ĐÀI không phải là việc làm mới mẻ gì? Bởi HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh hằng chủ trương việc Thống Nhứt các Chi Phái Cao Đài từ lâu rồi, đã có nhiều buổi họp.

Ngày 9-5-1954 (nhằm ngày 23-3- Giáp Thìn) Hiền Huynh Giáo Sư THƯƠNG QUẾ THANH (TRẦN VĂN QUẾ) đã hướng đưa một Phái Đoàn THIÊN LÂM LIÊN HIỆP CHI PHÁI về Tòa Thánh Tây Ninh (gồm 28 vị) để hội thảo với Hội Thánh CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh trong tình Huynh đệ thân mật trong việc Thống Nhứt các Chi Phái.

Ngày 8 tháng riêng năm Kỷ dậu (DL.1969) Đạo Trưởng PHAN KHẮC SỬU hướng đưa Phái Đoàn gồm 72 vị Đại Diện các CHI PHÁI CAO ĐÀI hội thảo với HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh tại Văn phòng Hiệp Thiên Đài đi đến kết luận như sau:

- 1/ Làm sáng tỏ danh ĐẠI ĐẠO của Đức CHÍ TÔN trong và ngoài nước y theo chon truyền Luật pháp Đạo : TÂN LUẬT, PHÁP CHÁNH TRUYỀN, THÀNH NGÔN HIỆP TUYỂN.
- 2/Tương thân; tương trợ, tương ái, tương liên trong phạm vi đạo đức.
- 3/ Không làm Chánh trị, không lập Quân Đội.
- 4/ Phổ truyền sâu rộng việc truyền giáo trong và ngoài nước.
- 5/ Tạm thời tôn trọng các tổ chức nội bộ của mỗi CHI PHÁI cho tới ngày Đức CHÍ TÔN phân đoán.

Ngày 17 tháng 10 năm Nhâm Tý (22-11-1972) Đạo trưởng KIẾN MINH, Trưởng Phái Đoàn các CHI PHÁI CAO ĐÀI (gồm 10 Chi Phái) về tham dự Hội Nghị Thống Nhứt CAO ĐÀI tại Tòa Thánh Tây Ninh trong 2 ngày 21 và 22 -11-1972 (cả Phái Đoàn là 96 vị),

Đại Hội Thống Nhứt CAO ĐÀI được khai diễn vào lúc 8 giờ sáng ngày 22-11-1972 (trên lầu Ban Thế Đạo) gồm 124 vị Chức Sắc có mặt dự Đại Hội.

Buổi Đại Hội Thống Nhứt Cao Đài tại Tòa Thánh Tây Ninh được đặt dưới quyền Chủ Tọa danh dự của Đại Huynh Hiến pháp, TRƯỜNG HỮU ĐỨC, quyền Chưởng Quản Hội Thánh Hiệp - Thiên Đài.

Đại Huynh Bảo Đạo HỒ TẤN KHOA, thay mặt HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh đọc diễn văn khai mạc buổi họp.

thúc giục
được! Đô
IÁNH CAO
cùng gây
dể-dỄ tri”

Cái nhánh
n các con
ầy.
tuý ý Thầy

tranh chấp
được! Âm
ười tín hữu
g buổi Đạo
ua 64 năm
ức của bạo
é gạt gãm

!? Bởi HỘI
c Chi Phái

JONG QUẾ
I HIỆP CHI
O ĐÀI Tòa
ni Phái.

hướng đưa
HÁNH CAO
sau:
theo chon
IGÔN HIỆP

42:

ức CHÍ TÔN

Trưởng Phái
g Nhứt CAO
n là 96 ví).
-1972 (trên

/chủ Tòa
Quản Hội

nh Tây Ninh

Đạo Trưởng KIẾN MINH, Trưởng Phái Đoàn các CHI PHÁI phát biểu cảm tưởng buổi họp.
Đại Huynh Hiển Pháp TRƯƠNG HỮU ĐỨC ngỏ lời cảm ơn các CHI PHÁI CAO ĐÀI đã quy tụ về Tòa Thánh Tây Ninh để tìm một giải pháp tốt đẹp Thống Nhứt nền ĐAI ĐẠO, đáp ứng đúng sự mong đợi của Đức CHÍ TÔN từ bấy lâu nay.
Đại Hội bế mạc trong tinh thần đại đoàn kết vô cùng thân mật và hiểu biết lẫn nhau với sự đồng tâm nhứt trí.
Mỗi CHI PHÁI để cử một Phái Đoàn gồm 2 Chức Sắc Đại Diện có đủ thẩm quyền về ở thường trực tại Tòa Thánh Cao Đài Tây Ninh.
Đề nghị phiên họp đầu tiên của các Phái Đoàn ĐẠI DIỆN mỗi CHI PHÁI ấn định vào ngày 26 tháng 11 năm Nhâm Ty (31-12-1972).
Phái đoàn ĐẠI DIỆN CHI PHÁI sẽ lần lượt di viếng thăm hết các Thánh Thất và Điện Thờ Phật Mẫu trên toàn quốc.
Một sự trùng hợp “hay đe dọa cảnh cáo” sự Thống Nhứt CAO ĐÀI mà Trung Tướng NGUYỄN VĂN THÀNH, Thánh Vệ Trưởng Tòa Thánh Tây Ninh bị ám sát chết trong đêm 21 rạng 22-11-1972 vào lúc 1 giờ khuya tại Nội Ô Tòa Thánh.
Mặc dù trước cái chết bi thảm của Cựu TT. NGUYỄN VĂN THÀNH HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh vẫn điểm nhiên khai mạc buổi họp Thống Nhứt CAO ĐÀI đúng theo Chương Trình đã ấn định.
Chỉ có một HỘI THÁNH CAO ĐÀI Tòa Thánh Tây Ninh mà Nhà Cai Trị nào cũng nắm nớp lo sợ nghi ngại Tôn giáo CAO ĐÀI hà huống chi là để cho họp Thống Nhứt lại làm một: Đa nghi là quyền sở hữu của Tào Tháo, Việc gì đến nhứt định nó phải đến, Tôn Giáo Cao Đài nhứt định phải Thống Nhứt làm một, không một ai có thẩm quyền cản trở ngăn cấm được, chỉ chờ thời gian sớm hay muộn mà thôi. Đó là nguyện vọng thiết tha ấp ú từ lâu của người tín hữu CAO ĐÀI. Nếu khôn ngoan giúp đỡ cho Tôn Giáo tự do Thống Nhứt lại là một sức mạnh vạn năng phục vụ cho đồng bào Tổ quốc một cách hữu hiệu vô cùng tận và nếu ĐẠI ĐẠO CAO ĐÀI được tôn vinh là QUỐC ĐẠO là một vinh hạnh vô tận vô biên cho dân tộc VIỆT NAM đó vậy.
TG . NGUYỄN KHẢI vô tình moi móc bịa đặt vu khống Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC làm mất đi tinh thần đại đoàn kết dân tộc nhứt là người đã chết trên 55 năm qua, mà lúc còn sanh tiền vào những năm 1956 – 1958 còn là thượng khách ưu ái của Hồ CHỦ TỊCH và Cố Chủ tịch TÔN ĐỨC THẮNG chánh thức mời Đức Hộ Pháp ra viếng thăm đồng bào và Bổn Đạo CAO ĐÀI tại Miền Bắc (HÀ NỘI) vào dịp Tết, Xuân Mậu Tuất (ngày 4-01-1958) và đến ngày 17-5-1959 Đức Hộ Pháp qui thiên tại Phnom Penh, mà TG . NGUYỄN KHẢI lại nhẫn tâm xuyên tạc thống mạ đủ mọi cách.
TG . NGUYỄN KHẢI có tính nguy biện xuyên tạc Đức Hộ Pháp bằng luận điệu: Lập tức ông Hộ Pháp giơ tay xuống đòn đầu tiên trừng phạt là xúi giục ông Tư Mắc hăm dọa Đức Thượng Phẩm.
TG . NGUYỄN KHẢI vận dụng lời TƯ MẮC: Anh biết thằng TƯ này rồi đó chớ: Biết thì nên lui đi, bằng không tôi sẽ tự tay cho anh một nhát dao rồi quăng xác ra rừng cho cọp nó xài : Thủ đoạn bịa đặt vu khống của TG . NGUYỄN KHẢI đến thế là cùng song cũng không lôi cuốn được số thanh niên của Đạo mặc dù là đoàn hậu tấn nhưng họ biết rõ Đức Hộ Pháp vô cùng kính trọng Đức THƯỢNG PHẨM thì sự bịa đặt của TG . NGUYỄN KHẢI tinh vi đến mức độ nào cũng không lay chuyển lòng tin tưởng của họ được, bởi Bổn Đạo biết rõ là Đức HỘ PHÁP rất tôn kính Đức THƯỢNG PHẨM.
TG . NGUYỄN KHẢI còn dàn dựng thêm tên HAI GÁO để cố chuyện bịa đặt y như sự thiệt trăm phần trăm: Riêng HAI GÁO vẫn nghi oặc, lúc HAI GÁO bỗng Đức THƯỢNG PHẨM trên tay, mỗi lần đau đều rết rãi ra, tanh hôi lấm, đen đen, đỏ đỏ. TG . NGUYỄN

45:

KHẢI có ý mô tả y như mắt của TG . NGUYỄN KHẢI đã nhìn thấy cảnh đau đớn của Đức CAO THƯỢNG PHẨM vậy.

TG . NGUYỄN KHẢI còn muốn thêm dết thêm cái chết của Đức THƯỢNG PHẨM rất bi ai thảm đạm thêm! Một cái chết não ruột ghê rợn đến dựng đứng chân tóc;

TG . NGUYỄN KHẢI có biết đâu lẽ qui thiên của Đức THƯỢNG PHẨM vô cùng trọng thể, Bổn Đạo từ bốn phương ở khắp tỉnh Miền Tây và Miền Đông và trên CAO MIỀN và LÀO, Bổn Đạo lũ lượt qui tụ về Tòa Thánh Tây Ninh thọ tang lễ báu suốt ngày đêm không dứt tiếng kinh kệ. TG . NGUYỄN KHẢI vận dụng danh từ: Ghê rợn đến dựng đứng tóc gáy!!! Danh từ này có phần đúng bởi số bổn đạo qui tụ về thọ tang quá đông đảo khiến cho thực dân Pháp lúc bấy giờ phải lo ngại nghi ngờ không ít. Đó, chẳng qua vì tình người một Chức Sắc bậc đàn anh đã cống hiến cả kiếp sanh để phục vụ cho nền ĐẠI ĐẠO hôm nay đã quy thiên để lại bao sự mến tiếc kính thương của toàn cả Chức Sắc và Bổn Đạo nên TG . NGUYỄN KHẢI mô tả tinh thần đoàn kết của người tín hữu CAO ĐÀI đã tập hợp về Tòa Thánh Tây Ninh thọ tang đông đảo cả một biển người như thế mà TG . NGUYỄN KHẢI không ghê sợ đến dựng đứng chân tóc sao được! Đức tin của người tín hữu CAO ĐÀI là thế.

TG . NGUYỄN KHẢI điều tra trật lết rồi, trong Đạo CAO ĐÀI không người phái nữ nào được thọ phẩm Đầu Sư cả ?

TG . NGUYỄN KHẢI đoán mò tên NUƠNG này là Nữ Phái, không đúng như thế đâu : Đây là Ông NUƠNG được thọ Thiền ân vào Phẩm Đầu Sư Phái Thái. TG . NGUYỄN KHẢI nên viết lại cho đúng. Một việc quá ư nhỏ nhặt như thế mà TG . NGUYỄN KHẢI điều tra mà không đúng thì hà huống gì những câu chuyện thật to tát hơn TG . NGUYỄN KHẢI còn viết trật nhiều hơn nữa! Như thế đã tổn thương trầm trọng cho Nhà Văn Xã Hội Chủ Nghĩa đã bị TG . NGUYỄN KHẢI làm mất đi niềm tin với đọc giả và gây nhiều phẫn uất cho giới tín hữu CAO ĐÀI.

Điều thô bạo nhất của Nhà Văn NGUYỄN KHẢI một Đảng Viên Cộng Sản VIỆT NAM (con cháu Bác Hồ mà không nghiêm túc nghe theo lời phân dạy của Bác Hồ) đã hám hổ dùng những danh từ bất nhã đối với Đức Quyền Giáo Tông đáng tuổi Cha , Chú của TG . NGUYỄN KHẢI mà NGUYỄN KHẢI lại quá nặng lời : vả lại ông GIÁO TÔNG này tuổi đã lớn, lại mộ Đạo, lại yêu nước một cách ngu muội và lầm cầm.

TG . NGUYỄN KHẢI đã biết rõ ông Quyền Giáo Tông này tuổi đã lớn mà tại sao TG . NGUYỄN KHẢI lại dám hỗn láo thống mạ người lớn tuổi đáng Cha Chú của mình? Nếp sống Văn Hóa mới của XHCN-Đảng Cộng Sản VIỆT NAM TG . NGUYỄN KHẢI vứt đi đâu ? mà không áp dụng để đem lại tính đại đoàn kết dân tộc.

TG . NGUYỄN KHẢI phải nhớ rõ rằng ông QUYỀN GIÁO TÔNG LÊ VĂN TRUNG này là một nhà yêu nước thật sự chứ không có yêu nước ngu muội như lời xuyên tạc bậy bạ của TG . NGUYỄN KHẢI đâu.

Trước kia, Ông LÊ VĂN TRUNG là một ĐỐC PHỦ SỨ, một Nghị Viện THƯỢNG HỘI ĐỒNG, hưởng thọ Bắc Đầu Bội Tinh, uy quyền và thế lực lúc bấy giờ quá cao, nhưng Ông LÊ VĂN TRUNG liền bỏ ghế quan trưởng để đảm nhận trách nhiệm trong nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ mà gọi là ngu muội sao?

TG . NGUYỄN KHẢI là kẻ hậu bối, thời thế đã tạo cho Nhà Văn NGUYỄN KHẢI có chút chức phận là Phó Tổng Thư Ký HỘI NHÀ VĂN VIỆT NAM để viết lên quyển tiểu thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI CHẾT nhằm triệt hạ TÔN GIÁO CAO ĐÀI chớ người tín hữu CAO ĐÀI chưa hề nghe biết tên tuổi TG . NGUYỄN KHẢI, tục danh là gì? Có ác cảm gì đối với Tôn Giáo CAO ĐÀI mà bịa đặt ra những câu chuyện hoang đường, bóp méo sự thật, không nói đúng sự thật : và với khối óc nhỏ nhen nồng cạn của TG . NGUYỄN KHẢI không thể che lấp bao trùm được đâu ? Thực dân Pháp đã tung tung ra chiến thuật tiêu diệt tôn giáo CAO ĐÀI khi còn trong trứng nước mà chưa làm gì được hà huống gì

47:

47

I đón của
A rất bi ai
trọng thể,
N và LÀO,
không dứt
dừng tóc
đông đảo
lắng qua vì
ү cho nền
n cả Chức
ười tín hữu
người như
c! Đức tín
hái nữ nào
thể đâu :
JYỄN KHẢI
ĐÀI điều tra
JYỄN KHẢI
Xã Hội Chủ
đu phẫn uất
VIỆT NAM
tô) đã hàm
a , Chú của
TÔNG này
lại sao TG .
mình? Nếp
KHẢI vứt đi
RUNG này là
i tạo bậy bạ
HƯƠNG HỘI
i cao, nhưng
ong nền ĐẠI
HẢI có chút
in tiểu thuyết
tín hữu CAO
c cảm gi đồi
méo sự thật,
GUYỄN KHẢI
iến thuật tiêu
hà huống gi

quyển Tiểu Thuyết Điều Tra hoang đường của TG . NGUYỄN KHẢI mà có nhầm nhòa gì khi Đạo CAO ĐÀI đã tròn 64 tuổi.
TG . NGUYỄN KHẢI chở vội vàng phê phán quyển GIÁO TÔNG LÊ VĂN TRUNG mờ Đạo yêu nước một cách ngu muội và lầm cẩm là phạm thượng, mất đi phẩm chất một Đảng Viên Cộng sản và tổn thương đến chức Phó Tổng Thư ký HNVVN?
TG . NGUYỄN KHẢI nghe đây cũng là Nhà Văn (một Nhà văn của chế độ cũ) Tác giả NAM ĐÌNH của Nhật báo THẦN CHUNG đã sử dụng đúng ngòi bút để phê phán về hành động của ông LÊ VĂN TRUNG từ năm 1875 cho đến năm 1934) như sau:
Nhân nói về Đạo CAO ĐÀI chúng tôi xin đưa tên ông LÊ VĂN TRUNG để nói lên một phần nào về uy tín của ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ được gọi tắt là Đạo CAO ĐÀI một chánh khách" tự xưng là tín đồ "cao cấp" của Đạo CAO ĐÀI.
Thì ra mấy năm sau này, lầm người nhập môn vào Đạo để lấy "căn cước" chớ không phải tín đồ chánh danh nên không biết gì về Đạo CAO ĐÀI, nhứt là những ngày đầu nêu Đạo mới phôi thai, Đạo gấp nhiều khó khăn.
Ông LÊ VĂN TRUNG làm được những gì mà nhơn sanh thương tiếc! Tôn kính như thế ? Giữa thời kỳ thực dân Pháp đang mạnh, ai "làm được việc gì" nếu không . . . sống lâu ra lão làng.
Đối với câu nói xấp nhắp như kia tất phải có câu trả lời, tiêu cực như thế, chớ xét ra ở giữa thời kỳ "nước nhà nhiều nạn". Nói đã khó tư tưởng lại còn khó thay, huống chi việc làm ? cho nên hễ ai đã làm được điều chi dầu cho sự lợi ích của nó nhỏ nhẹ thế nào mà mình có thể nhắc lại . không phải biểu dương , mà là để các bạn trẻ nhớ người xưa ! có thể thôi.
Ai đã nghĩ rằng ông LÊ VĂN TRUNG chẳng làm được điều gì đáng chú ý, thì hãy tìm những người có mặt ở đám tang của ông LÊ VĂN TRUNG mới thấy ông là người có công lớn của Đạo CAO ĐÀI.
Đạo CAO ĐÀI được phát triển mạnh là nhờ uy tín của ông ! sự thật là thế!
Khi ông qua Thiên, ngả xuống rồi, hàng vạn người ở khắp nơi về Tòa Thánh Tây Ninh chịu tang, ngày một đông. Già trẻ bé lớn, đàn ông, đàn bà ở Lục Tỉnh, ở NAM VANG, ở LÀO . . . thảy thảy đều thương tiếc khóc than, chẳng khác nào con mất cha mẹ.
Nếu như có thể lấy những khăn trắng để tang bịt trên đầu để làm thước đo sự nghiệp công đức của ông LÊ VĂN TRUNG thì chúng ta có thể nói rằng: sự nghiệp công đức của ông LÊ VĂN TRUNG là lớn nhứt trong Đạo cũng như ngoài Đời.
Trái lại dầu cho ai, có khó tánh bảo rằng: sự ngưỡng mộ ấy đều do ở điều mê tín tẩm vỡ mà sanh ra, thì cũng phải nhận định rằng: Đó là một cái tâm lý quẩn chúng cần phải nghiên cứu, là một việc xã hội cần phải điều tra.
Muốn nghiên cứu tâm lý ấy, muốn điều tra "việc" xã hội ấy, tôi tưởng chẳng chí hay hơn là xét cho rõ lai lịch người đã đào tạo ra tâm lý ấy và "việc" xã hội ấy.
Nhưng tôi : tôi xin phép nhắc lại nguyên văn chương trình buổi lễ tổng chung ông QUYỀN GIÁO TÔNG Đạo CAO ĐÀI sau đây để những người chưa chịu tin rằng : ông LÊ VĂN TRUNG là người Lãnh Đạo Đạo CAO ĐÀI, và Đạo CAO ĐÀI phát triển mạnh mẽ là nhờ ông LÊ VĂN TRUNG . . . để những người có được một vài phút suy nghĩ và tưởng niệm người quá cố.
Từ ngày 28 đến 29 tháng 11 năm 1934, Liên Đài ông LÊ VĂN TRUNG được quàng tại Giáo Tông Đường để tế lễ, có cả Chức Sắc nam nữ thay phiên nhau lo hương khói hầu hạ.
Ngày 29 tháng 11 năm 1934 đúng 2 giờ sáng, hầu Liên Đài Đức QUYỀN GIÁO TÔNG ra Đại Đồng Xã để trên Đài kỷ niệm, có các Chức Sắc mặc Thiên Phục đứng hầu chung quanh.
Bắt đầu từ 8 giờ tối, Chức Sắc và tín đồ thay phiên nhau tế lễ suốt cả đêm.

Ngày 02 tháng 12 năm 1934, từ 1 giờ cho đến 6 giờ 30 sáng, thiết lễ phúng tế theo thứ tự chia ra từng địa phương: Biên Hòa, Bà Rịa, Tân An, Gò Công, Vĩnh Long, Bến Tre, Trà Vinh, Hà Tiên, Châu dốc, Cần Thơ, Rạch Giá, Sóc Trăng, Bạc Liêu, Mỹ Tho, Long Xuyên, Gia Định, Chợ Lớn, Tây Ninh.

7 giờ Phạm Môn và Hạnh Đường.

7 giờ 30 Hội Thánh Ngoại Giao (Cao Miền, Lào, Trung Việt và Bắc Việt).

8 giờ Nữ Phái khắp cả Lục Tỉnh.

8 giờ 30 cử hành lễ tổng chung.

Điếu văn của ông HỘ PHÁP, Chuồng Quản Hội THÁNH – Hiệp Thiên Đài.

Điếu văn của Bà Nữ Chánh Phối Sư Chuồng Quản Chức Sắc nữ phái.

Điếu văn ông NGỌC CHÁNH PHỐI SƯ, Chuồng Quản Chức Sắc Nam phái.

Điếu văn của ông Chủ Trưởng Chức Sắc Hội Thánh Ngoại Giao.

10 giờ cả Chức Sắc và bốn đạo hầu Liên Đài đưa nhập Bửu Tháp.

Chương trình lễ tổng chung ông quyền GIÁO TỔNG LÊ VĂN TRUNG Đạo CAO ĐÀI vô cùng trọng thể đủ nói lên sự nghiệp và công đức của người quá vãng.

Năm 1933 sau khi Giáo Sư NGUYỄN PHAN LONG lấy tư cách Giáo Sư CAO ĐÀI lên Tòa Thánh Tây Ninh Chủ Tọa "HỘI VẠN LINH" để buộc tội ông Giáo Tông mà không hiệu quả.

Ông LÊ VĂN TRUNG tâm sự: Cái kết quả của Hội Vạn Linh này không phải là để rửa sạch sẽ điều họ đã vu cáo cho tôi, mà chính là để cho Đạo CAO ĐÀI được thêm một tín đồ trí thức. Ông NGUYỄN PHAN LONG.

Nhân một hôm bàn về vấn đề Tôn Giáo chúng tôi nhớ ông DIỆP VĂN KỲ có lần nói với ông LÊ VĂN TRUNG:

Một nhà Văn Sĩ Anh đã nói: Tôn Giáo này là khác với Tôn Giáo kia cũng giống như những người "Đăng cao" khi mới trèo lên, thì người ở bên chân núi này, kẻ ở bên chân kia, chờ chừng lên tới chót núi rồi, cũng gặp nhau một chỗ.

Ông LÊ VĂN TRUNG trả lời: Đạo CAO ĐÀI chúng tôi cũng vậy, song chỉ có một điều khác là muôn sao từ khi đương ở dưới chân núi tất cả các nhà "Đăng cao" đã biết nhau và thương nhau.

Có lần nọ ông ROBIN Toàn Quyền Đông Dương mời ông TRUNG vào để nói chuyện về Đạo CAO ĐÀI.

Chúng tôi nhận dịp hỏi: ông Toàn Quyền ROBIN có hỏi chi về việc ông trả Bắc Đầu Bội Tình lại cho Chánh phủ Pháp không?

Có ông ROBIN có khuyên tôi lấy lại, song tôi đã trả lời: Trả hay không trả Bắc Đầu Bội Tình là một việc nhỏ mọn và để tính.

g tể theo
Bến tre,
thỗ, Long

XO ĐÀI vō

Ài lên Tòa
chồng hiệu

i là để rửa
đm một tín

lần nói với

giếng như
đ bén chân

ó một điều
o "đã biết

chuyện về
rả Bắc Đầu

Bắc Đầu Bội

47

Ông LÊ-VĂN-TRUNG bình sanh, bất kỳ đối với việc gì, cảnh ngộ nào, Ông cũng bình tĩnh ứng ứng hòa nhã, nói chậm rãi. Mới nghe qua tưởng như thờ ơ, mà xét kỹ lại thì thật thâm trầm ý nhị.

Năm 1906, Ông LÊ-VĂN-TRUNG ra tranh cử Hội Đồng Quản Hạt. Lời tự thuật của Ông LÊ-VĂN-TRUNG: Cái ma lực buộc người có khát vọng về chính trị nó mạnh lạ thường. Tranh cử lúc đó phải tốn tiền. Vậy mà tiền không, thế lực cũng không mà ra tranh cử làm chi, thế mà tôi cũng xin thôi việc Quan để ra tranh cử?

Người ta là con vật chính trị, Ông LÊ-VĂN-TRUNG dắc cử làm Nghị Viện Hội Đồng Quản Hạt lần thứ nhứt vào năm 1906. Thời kỳ đó làm Hội Đồng Quản Hạt có nhiều quyền lợi, thế mà sau khi dắc cử Hội Đồng mới nhiệm kỳ đầu tiên đã gặp ngay bản Dự Thảo về "LỤC HẠNG ĐIỀN" của Ông ERNEY OUTREY, lúc ấy là Thống Đốc Nam Kỳ, trình xin Hội Đồng thảo luận và chấp thuận.

Ông LÊ-VĂN-TRUNG và Ông DIỆP VĂN CƯƠNG cũng là Hội Đồng Quản Hạt, đứng ra cầm đầu cho 6 vị Hội Đồng Việt Nam phản kháng lại bản Dự Thảo của Chánh Phủ Pháp.

Trong số Nghị Viện Hội Đồng người Pháp đông hơn, dầu có phản đối quyết liệt thế nào, cứu cánh cũng chẳng có kết quả. Tình thế chính trị lúc bấy giờ rất khó khăn.

Khi Hội Đồng Quản Hạt thừa nhận khoản thuế "Lục hạ điền" tức thi toàn thể 6 Nghị Viện Hội Đồng Quản Hạt Việt Nam đồng đứng dậy xô ghế bỏ họp ra về, và sau đó đưa đơn từ chức.

Đối với thái độ đó, ngày nay chẳng ai lấy chi làm lạ, song nếu như thử tưởng tượng lại hoàn cảnh chính trị lúc bấy giờ ai mà dám "lầm" như thế! dám phản đối Chánh Phủ Pháp một cách công nhiên như họ đã làm, thật là một việc không phải không nguy hiểm cho Người xướng xuất như Ông LÊ-VĂN-TRUNG.

Từ chức xong để phản đối Chánh sách của thực dân Pháp, sau đó tất cả 6 Ông đều ra ứng cử lại và đã được tái cử trở lại, chỉ trừ có Ông Hội Đồng HOÀI bị Ông BÙI-QUANG-CHIỀU theo phe ERNEST-OUTREY, Thống Đốc Nam Kỳ xui người bà con là Ông BÙI-QUANG-KHÂM ra phá nên Ông HOÀI bị thất cử.

Hội Đồng Quản Hạt trở thành nghị trường có ít nhiều thanh thế về chính trị là nhờ vụ "Lục hạ điền" này là nước bước đầu tiên.

Và chờ mãi cho đến năm 1938 có ê kíp TẠ-THU-THÂU, TRẦN-VĂN-THẠCH, PHAN-VĂN-HÙM dắc cử vào Hội Đồng làm cho Nghị-Trường càng sôi động cho tới ngày bị Pháp đưa đi Côn Đảo.

Thế lực chính trị của Ông LÊ-VĂN-TRUNG từ đây ngày một mạnh, uy tín ngày một lớn. Thực dân Pháp làm sao không sợ?

Năm 1911 Ông LÊ-VĂN-TRUNG hiệp với nhiều nhà trí thức SAIGON – CHỢ-LỚN khởi xướng việc lập NỮ-HỌC-ĐƯỜNG, được gọi là Trường Áo Tím, kế tiếp được gọi là Trường Gia Long và hiện giờ là Trường NGUYỄN THỊ MINH KHAI.

Đương lúc việc giáo dục bên Trai còn phôi thai, đương buổi phụ huynh học sinh không chịu cho con Gái có ít nhiều học thức, coi như một mối hại lớn cho gia đình.

Việc xin lập NỮ-HỌC-ĐƯỜNG là một việc can đảm chẳng? Những người để xướng có phải là những bực tiên kiến chẳng?

Pháp phải cho phép nhưng không chịu xuất công nho! Ông LÊ-VĂN-TRUNG phải đi góp tiền của công chúng.

Lịch sử Trường NỮ-HỌC-ĐƯỜNG có ghi tên Ông LÊ-VĂN-TRUNG, đứng kế phương danh bà Tổng Đốc PHƯƠNG.

Trong phạm vi chính trị eo hẹp, dưới chế độ thực dân, Ông LÊ-VĂN-TRUNG dám can đảm đứng ra đề xướng cất NỮ-HỌC-ĐƯỜNG, làm được những việc vừa kể trên,

tuy không phải sự nghiệp của anh hùng vĩ nhân, nhưng có còn hơn mang danh Hộ Động quỳ!

Nhưng nếu gọi đó là sự nghiệp đối với người lấy lòng tín ngưỡng làm phương châm, lấy đức bác ái phổ độ làm mục đích cho đời sống, thì sự nghiệp công danh cũng không nên nói làm chi.

Và trước khi đem thân phàm tục để nhờ sự huyền diệu của THẦY, của Đấng CHÍ TÔN, thì Ông LÊ-VĂN-TRUNG cũng đã lãnh đậm với công danh sự nghiệp ấy.

Và trước khi đem thân phàm tục để nhờ sự huyền diệu, tức là bốn tháng trước khi nhập môn vào Đạo CAO-ĐÀI, ngày 06/10/1925 Ông LÊ-VĂN-TRUNG đã đệ đơn từ chức Nghị Viện Thượng Hội Động.

- Ngày mồng 5 tháng 12 năm Ất Sửu (28/01/1926) Đức THƯỢNG ĐẾ giáng cơ nôi gì?

Lúc bấy giờ, anh em trí thức, công tư chức các Sở đã tụ họp cầu cơ mỗi đêm, Đức THƯỢNG ĐẾ thường giáng Cơ dạy ĐẠO. Rồi đêm ấy THẦY (tức NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐỀ) chỉ dạy 2 ông CAO QUỲNH CƯ và PHẠM-CÔNG-TẮC đem Đàn cơ vào nhà Ông LÊ-VĂN-TRUNG ở Quai Testard Chợ Lớn cho THẦY dạy việc.

Hai Ông CƯ và TẮC vâng lời, nhưng rất bỡ ngỡ vì từ thuở nay chưa hề quen biết Ông LÊ-VĂN-TRUNG,

Thế là ngày 28 tháng Giêng năm 1926, tức là ngày Ông LÊ-VĂN-TRUNG nhập Đạo CAO-ĐÀI.

Như vậy đời Ông LÊ-VĂN-TRUNG chia ra làm hai giai đoạn. Đoạn trước ở thế gian từ ngày 14/7/1893 cho đến ngày 6/10/1925 là ngày Ông từ chức Nghị Viện Thượng Hội Động, còn đoạn sau thuộc về đời hành Đạo.

Đời tu niệm của Ông LÊ-VĂN-TRUNG, từ ngày 28/01/1926 cho đến 19/11/1934 là ngày ông qua Thiên, liều Đạo.

Bước đường ở ngoài thế gian trong khoảng 30 năm được hanh thông chừng nào, thì những năm trong Đạo lại càng mắc phải nhiều khổ hạnh hơn chừng này.

Sau khi nhập Đạo chưa đầy một năm, Ông LÊ-VĂN-TRUNG hiệp cùng một số bạn hữu đi thuyết Đạo khắp cùng Lục Tỉnh, và chỉ nội trong mấy tháng mà số người nhập môn theo Đạo CAO-ĐÀI tính hơn một triệu, thì Ông cùng với 247 Đạo hữu khác chung đứng tên trong một Đơn trình với Chánh Phủ Pháp xin Khai Đạo.

Lúc bấy giờ Cơ bút giáng yết phán dạy rằng: Đây là đơn xin Khai Đạo mà thôi, chớ không phải theo thường tình làm Đơn xin phép.

Lá đơn lịch sử ấy đề ngày 29/9/1926, là tấm Khai Sanh của ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ, tức Đạo CAO-ĐÀI vậy!

Thế rồi, Đàn Cầu Cơ đã có khắp cả mọi nơi: Thánh Thất Cầu Kho, Chợ Lớn, Tân Kim, Lộc Giang, Vĩnh Nguyên Tự, Thủ Đức... v.v... mỗi nơi đều có Chức-Sắc Cao-Đài Cai Quản.

Đạo CAO-ĐÀI là do Cơ bút phát sanh, điều đó ai cũng biết! Tuy nhiên chỉ kinh dinh kiến tạo... của Ông ở ngoài đời, Ông LÊ-VĂN-TRUNG vẫn đem nó theo áp dụng trong việc phổ độ chúng sanh để đạt mục đích.

Vì lo cho nên ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ sớm thống nhứt, nên nội trong năm đó 19/11/1926, nhằm đêm 14 rạng 15 tháng 10 năm Bính Dần thì thiết Đại lễ Khánh Thành Thánh Thất Cao-Đài Gò Kén (Từ Lâm Tự, một ngôi Chùa mới tại Gò Kén Tây-Ninh). Điều đó là lễ chính thức khai Đạo CAO-ĐÀI.

Tính từ ngày một, thì từ ngày 19/11/1926 ngày Khai Đạo cho đến ngày 19/11/1934 ngày Ông LÊ-VĂN-TRUNG liều Đạo. Cộng là 8 năm, không thiếu không dư một ngày!

danh Hội
m phuong
danh cung
cua Dang
o ay.
hang trước
đệ đơn từ
iảng cơ nói

47

mỗi đêm,
OC HOÀNG
cơ vào nhà

đ quen biết

RUNG nhập

trước ở thế
iên Thượng

19/11/1934

chứng nào,

ing một số
à số người
o hữu khác

io mà thôi,

O TÂM KỲ

iợ Lớn, Tân
iắc Cao-Đài

ên chỉ kinh
eo áp dụng

trong năm
gi i lễ Khánh
ò Kén Tây-

đến ngày
u không đư

Trong điều đó, có chi huyền diệu chăng?

Huyền diệu hay không, tưởng ai là tín đồ Đạo Cao-Đài, ai cũng phải lấy đó làm một ngày kỷ niệm rất quý hóa, kỷ niệm lễ chánh thức Khai Đạo, kỷ niệm húy nhựt của Ông Quyền GIÁO TÔNG, và kỷ niệm cho nhớ rằng: Hành ĐẠO là một việc khó, Cơ Bút thường hay có những điều hư tệ. Vì chính đêm Khai Đạo đó có 2 tín đồ nam và nữ xung là Tê Thiện Đại Thánh và Quan Âm Bồ Tát, nhảy ra giữa Thánh Đường làm hàng vạn tín đồ thắt vọng.

Phương chi, giữa lúc đang hành lễ, lại xảy ra việc: một nam và một nữ phá rối trước mắt mọi người, làm cho những người có thiện chí với ĐẠO lại không ngả lòng? Thế rồi, những người vì thiêni kiến..... lại nổi lên công kích..

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy!

Sau đêm lễ Khai Đạo đó, ai có thiện chí mà không thất vọng.

- Té ra có một việc lạ chẳng ai ngờ: Do đó mà “quảng cáo” ngày một mạnh, số tín đồ nhập môn hằng triệu rất đông rất mau.....

Tạm sơ lược một đoạn hồi ký (viết lại y nguyên văn) của Tác Giả NAM ĐÌNH dâng trên Nhật Báo THÂN CHUNG buổi nọ để TG NGUYỄN-KHẢI tự suy gẫm của mình đã lệch lạc cùng vu cáo cho Chức-Sắc CAO-ĐÀI tiền bối quá lẽ!

Cũng là Nhà Văn của chế độ Cộng Sản và Tu Bản có 2 cái nhìn (của Tác Giả NAM ĐÌNH và NGUYỄN KHẢI) khác nhau một trời một vực! đâu là sự thật! đọc giả và tín-hữu Cao-Đài đều thấy rõ thiệt hư, những lời vu cáo của TG NGUYỄN-KHẢI đã bị phơi trần trước công luận TG NGUYỄN-KHẢI thống mạ Ông LÊ-VĂN-TRUNG yêu nước một cách ngu muội và lầm cẩm. Nhưng thực ra Ông LÊ-VĂN-TRUNG vô cùng khôn ngoan đáo để, là cương quyết chống thực dân Pháp bằng đủ mọi hình thức từ khi chưa biết Đạo cho đến ngày cầm quyền nền ĐẠI ĐẠO, vẫn bảo thủ nội quyền Việt Nam không cho ngoại bang xen vào nội bộ chủ quyền của Việt Nam nên mới bị bọn xấu thiểu lưỡng tâm vu cáo với Chánh quyền Pháp buổi nọ rằng: Ông LÊ-VĂN-TRUNG cầm quyền Đạo CAO-ĐÀI là dung dưỡng cho một tổ chức Cách Mạng, nên Pháp mới mưu đồ hạ uy thế Ông LÊ-VĂN-TRUNG bằng hai cái án “vi cảnh” hết sức máy móc, và khôi hài mà thực dân Pháp không ngần ngại đem ra áp dụng để triệt hạ uy tín về hai tội của kẻ khác làm, mà Ông LÊ-VĂN-TRUNG là “Chủ nhân” tinh thần phải chịu trách nhiệm:

1- Tội, xe bò di ban đêm mà không thắp đèn.

2- Tội, thiếu giây buộc ách cho con bò kéo xe.

Còn hai Anh đánh xe bò thị Tòa Án không nói tới, thực dân cố tình áp đặt bắt đưa Ông LÊ-VĂN-TRUNG vào khám đường tỉnh Tây-Ninh ngày mồng 7 tháng Giêng năm Giáp Tuất (1934) trước lề Vía Đức CHÍ TÔN. 2 ngày là một thủ đoạn vô cùng thâm độc là để gây áp lực và làm hoang mang đến đức tin của Bổn Đạo từ các địa phương qui tụ về Tòa-Thánh Tây-Ninh dự đại lễ.

Một sự thất bại vô cùng chua cay và nhục nhã cho thực dân Pháp, sau 2 ngày giam cầm Ông LÊ-VĂN-TRUNG tại khám đường Tây-Ninh là bổn đạo CAO-ĐÀI tại Tòa-Thánh Tây-Ninh đều tuyệt thực phản đối hành động phi pháp của Chánh Quyền Pháp tỉnh Tây-Ninh, nhứt là sự tuyệt thực của Đức Quyền GIÁO TÔNG THƯỢNG-TRUNG-NHỰT tại khám đường Tây-Ninh đã làm vang dội với Chánh Quyền Pháp tại PARIS, chấn động về việc “có Bắc Đầu Bội Tinh” mà phải ngồi tù về 2 tội phạt “vi cảnh” của kẻ khác làm.

Việc giao trả Bắc Đầu Bội Tinh cho Chánh Phủ Pháp Quốc, Đức Quyền GIÁO TÔNG viết hết sức thâm thúy và nhã nhặn: Đánh giá thể thống của Viện Bắc Đầu Bội Tinh buộc tôi phải làm như vậy!

Đứng tưởng tôi trả Bắc Đầu Bội Tinh mà còn có ý phiến Chánh Phủ Pháp, haj trách nhà đương quyền tỉnh Tây-Ninh lúc bấy giờ mà chỉ ước ao ai nấy đều hiểu rằng Tôn chỉ mục đích Đạo CAO-ĐÀI của chúng tôi là Hòa Bình thân ái khắp cả chúng sanh “nhứt thị đồng nhẫn” thì chúng tôi đâu được phép phiến trách hờn giận!

Huống chi theo thiểu kiến chúng tôi với vấn đề thực hiện thì dầu cho lúc ban sơ nó là việc làm của cường quyền, song dần dần bên cai trị và bên bị trị cùng nhau tiếp xúc, rồi biết rõ nhau. Một lời nói dịu dàng thâm thúy sâu sắc đã được thực dân Pháp kính nể.

Chúng ta lại có thể hy vọng rằng: Cái việc làm do ở cường quyền kia sẽ thành ra một mối dây đoàn thể thân thiện của dân tộc này đối với dân tộc khác.

Người tín-hữu Cao-Đài có quyền nghĩ: Đạo CAO-ĐÀI từ ngày 19/11/1926 là ngày khai sáng nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ trên đất nước Việt Nam cho tới nay, đứng về phương diện tinh thần mà nói không phải mỗi mỗi đều tận thiện tận mỹ, song nếu xét ra cho thật công bình thì Đạo CAO-ĐÀI chưa hề làm điều gì có hại đến nhân quan xã hội. Trái lại Đạo CAO-ĐÀI nhờ thực hiện đúng theo luật thương yêu và quyền công chánh của Đức CHÍ TÔN đã phán dạy nên đã gây được tình thân ái hằng mấy triệu tin đồ là điều nên khuyến khích và giúp đỡ.

Thiết nghĩ TG NGUYỄN-KHẢI cần nên bình tĩnh suy nghĩ lại cho cẩn thận, hơn là vội vàng căn cứ theo những tài liệu sàm bậy của bọn xấu cơ hội, nói sai sự thật lịch sử, mất đi niềm tin của bốn đạo.

- Thủ đoạn của TG NGUYỄN-KHẢI là dựng đứng lời nói của Ông NGÔ MINH CHIỀU: Thắng TÂM (ám chỉ Đức HỘ-PHÁP) có tướng bất nhơn ở lâu với nó có ngày mang họa!

Thử hỏi TG NGUYỄN-KHẢI, Ông NGÔ MINH CHIỀU nói hồi nào? nói tại đâu? ai là người được nghe Ông NGÔ MINH CHIỀU thốt ra câu này? Hay là do TG NGUYỄN-KHẢI súy diễn rồi viết ra, mượn tiếng nói của NGÔ MINH CHIỀU để đả kích xuyên tạc hòng bôi lợ thanh danh Đức HỘ-PHÁP.

Ông NGÔ MINH CHIỀU nói hồi nào không một ai nghe, mà hôm nay TG NGUYỄN-KHẢI phổ biến nguồn tin thất thiệt vô căn cứ dụng chạm đến thanh danh một vị Lãnh Đạo Tôn Giáo số e một ngày nào đây TG NGUYỄN-KHẢI sẽ có dịp ồm chiểu ra hầu Tòa về tội vu khống mạ lỵ người đã quá cố.

Tự xưng danh là một Nhà văn XHCN, một PHÓ TỔNG THƠ KÝ của HNVVN mà TG NGUYỄN-KHẢI đã viết lên quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI CHẾT từ đầu cho đến cuối quyển Tiểu Thuyết không có lời lẽ nào gọi là văn chương, toàn là những bịa đặt vô cùng thô lỗ: “Dám anh em CHIỀU, TRUNG, TẮC”.

Thiết nghĩ TG NGUYỄN-KHẢI là một Nhà văn XHCN mà không biết tôn kính người lớn tuổi, đáng CHA, Ông NỘI của TG NGUYỄN-KHẢI mà lại dám lồng ngôn gọi là Dám anh em CHIỀU, TRUNG, TẮC, thật vô cùng xắc láo không còn phẩm chất gì là một Đảng viên Cộng Sản cả.

Nói theo luận điệu của TG NGUYỄN-KHẢI: HỘI NHÀ VĂN VIỆT-NAM đã đến hồi bì vận hên mới chọn Nhà văn NGUYỄN KHẢI làm Phó Tổng Thơ Ký HNVVN như thế! Trong khóa bầu cử tới Hội Nhà Văn Việt Nam có nên lưu nhiệm Nhà văn NGUYỄN KHẢI làm Phó Tổng Thơ Ký HNVVN thêm một khóa nữa không?

Thật quá ư chua chát cho dân tộc VIỆT-NAM lại có những Nhà văn bất hảo như Nhà Văn NGUYỄN KHẢI, mà lại được bầu làm Phó Tổng Thơ Ký HNVVN là một nỗi đau lòng xót xa. Chả lẽ HNVVN hết nhơn tài hay sao mà lại bầu Nhà Văn làm Phó Tổng Thơ Ký như thế!

TG NGUYỄN-KHẢI lại còn mưu đồ chua thêm câu mất dạy: "Chuyển sau Ba anh em nhà kia lại xuống lần nữa, quà cáp hậu hĩnh như anh em LUU BÌ cầu KHỔNG MINH, thỉnh Đại Huynh về để anh em tôi được núp bóng".

Chắc TG NGUYỄN-KHẢI đã quen thói tiếp nhận quà cáp đút lót nên mới bụng ta suy ra bụng người như thế! TG NGUYỄN-KHẢI đã tự nói lên bản chất nương tựa ô dù đã quen rồi nên lầm tưởng ai cũng như mình vậy hết! nên mới viết ra những ý nghĩ hèn như thế! TG NGUYỄN-KHẢI cần nói lên tinh thần cao thượng của dân tộc VIỆT-NAM, đã sẵn có trên bốn ngàn năm văn hiến, đâu có quá tệ, thấp hèn, chỉ chầu chực núp bóng kẻ khác! TG NGUYỄN-KHẢI chẳng cần bịa đặt yểu cáo mạ lý thanh danh 3 Ông CHIỀU, TRUNG, TẮC bởi đồng bào Miền Nam quá ám tường công đức của quý Ông NGÔ MINH CHIỀU, LÊ-VĂN-TRUNG và PHẠM-CÔNG-TẮC hết sức rành rẽ, với lòng tôn kính tuyệt đối của người tin hữu trên toàn quốc.

Xin nhắc khéo TG NGUYỄN-KHẢI không nên va chạm đến tín ngưỡng của người khác, đó là lịch sự tối thiểu của con người Việt Nam.

- TG NGUYỄN-KHẢI vẫn tái diễn thủ đoạn dàn dựng lời nói của Ông NGÔ MINH CHIỀU: Trong số mấy anh em, cái người tôi ngán nhất là CHÚ đó! Nay Chú TÁM, tôi sợ sau này chồn thỏ hết, chó săn vô chảo, điểu tận thì cũng tàn.

TG NGUYỄN-KHẢI làm gì hiểu được nguyên lý xuất hiện Đạo CAO-ĐÀI trên đất nước VIỆT-NAM vào năm 1926, mà lại mưu đồ khuấy phá trù dập Đạo CAO-ĐÀI để cho các Tôn Giáo du nhập vào VIỆT-NAM được ưu đãi và tôn kính hơn.

Ngày giờ nào TG NGUYỄN-KHẢI phản tinh và khôn ngoan hiểu rằng: Vì từ thử dân tộc VIỆT-NAM vẫn còn giữ được tánh đức lương thiện và phong tục tập quán cổ truyền của Tổ phụ còn lưu lại không mất gốc, nên vì luật công bình thiêng liêng Đức CHÍ TÔN mới đến hoằng khai ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ, định đem tánh đức hiền lương của nòi giống VIỆT-NAM gieo truyền vào tánh đức của thiên hạ.

Đức CHÍ TÔN lập Đạo CAO-ĐÀI là ĐỀN-THỜ cao trọng, đức tin to lớn, ngự trước thiên lương loài người, mới có thể thắng cơ quan Thiên triều định trước? Vì Đức CHÍ TÔN muốn VIỆT-NAM là Thánh Địa cho nhơn loại biết rằng: Nhờ đây mà giải quyết cứu thế bảo tồn nhơn loại là do con cái của NGÀI, do noi chúng ta.

Vì quá tin tưởng nơi Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ và hai chữ QUỐC ĐẠO mà Ông PHẠM-CÔNG-TẮC đã chết năm 35 tuổi? Về phần đời thì thân theo đuổi làm cho ra thiệt tướng.

Hai chữ QUỐC ĐẠO là một báu vật vô giá mà Ông PHẠM-CÔNG-TẮC đã trọn hiến mảnh thân phàm để làm con tế vật phụng sự cho nhơn loại, quyết tâm tìm tàng rồi mới hiểu, khởi điểm biết thương nòi giống, biết thương Tổ quốc, đeo đuổi mắt còn với cái điều khao khát từ buổi thanh xuân đó vậy.

Ngày Đức CHÍ TÔN dùng huyền diệu Cơ bút giáng trần, quý Ông CAO QUỲNH CƯ, PHẠM-CÔNG-TẮC, CAO HOÀI SANG buổi nọ vì ham thi văn diệu bút, nên ban sô Đức DIỆU-TRÌ-CUNG đến dự bằng Thi văn tuyệt bút độ rồi, làm cho quý Ông mê mẩn tinh thần, trọn vâng theo lời phán dạy của các Đấng thiêng liêng để rồi từ bỏ ghế quan trường, tự nguyện phế Đời hành Đạo không một chút do dự.

Đất nước VIỆT-NAM sở dĩ được Đức CHÍ TÔN chọn làm Thánh Địa để phổ độ chúng sanh kỳ thứ BA này chỉ vì VIỆT-NAM là chỗ kết hợp tinh hoa tất cả các nguồn văn minh trên thế giới.

VIỆT-NAM là địa điểm tổng hợp tinh hoa đạo đức: NHỒ, THÍCH, ĐÀO là nơi gặp gỡ của hai nền văn minh Đông – Tây, là nơi hội ngộ của hai ý thức hệ Duy Tâm và Duy Vật.

Dân tộc VIỆT-NAM với sức nhẫn nhục cần cù đã chịu đựng nỗi mắng năm ngoại thuộc mà vẫn quật cường đấu tranh để tồn tại, để đồng hóa tất cả mọi tảng tích ngoại lai mà xây dựng nỗi cho mình một văn minh riêng, một ngôn ngữ riêng, một quan niệm sống riêng.

Một dân tộc như thế, lẽ dĩ nhiên phải có đủ đạo hạnh, đủ năng lực để đảm nhiệm việc hướng dẫn văn minh nhơn loại sau này.

Vì trọng trách cao cả và sứ mạng thiêng liêng của Đức CHÍ TÔN giao phó, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC phải Đông xông Tây đột cương quyết bảo vệ trọn vẹn chủ quyền dân tộc Việt Nam, bảo vệ tự do tín ngưỡng, mà không ngần ngại chống lại bọn ma Vương, bọn Sa Tăng của thời đại đang cố tiêu diệt dân tộc Việt Nam, để phá hoại nền ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ.

Với quyết tâm sắt đá ấy, đang nằm trên giường bệnh (tại Bệnh Viện CALMETTE Thủ đô Phnom Penh) mà Đức HỘ-PHÁP còn cho lệnh gọi một số Chức-Sắc (thuộc Trần Đạo Tân Quốc, Phnom Penh) do Trưởng Huynh Chánh Phối Sư THÁI-KHI-THANH, Khâm-Trấn-Đạo hướng dẫn đến Bệnh Viện CALMETTE vào lúc 19 giờ ngày 12/5/1959 để nghe lời phán của Đức HỘ-PHÁP: Nếu Bần Đạo qui thiên trở về với THẦY MẸ, Hội Thánh nên tạm gởi thi hài của Bần Đạo nơi đất nước Cao Miên một thời gian, chừng nào nước VIỆT-NAM được độc lập thống nhứt thực hiện theo Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống Trung Lập của Bần Đạo, thì Hội Thánh sẽ di chuyển về Tòa-Thánh Tây-Ninh cũng chẳng muộn.

Chánh Phối Sư THÁNH-KHI-THANH liền bạch: Độ Tử xin tuân lệnh, nhưng Chức-Sắc ở Trần Đạo Tân Quốc ít ỏi quá sợ e lo không được chu đáo bằng HỘI THÁNH ở Tòa-Thánh Tây-Ninh, kính mong Đức HỘ-PHÁP chỉ dạy thêm.

Đức HỘ-PHÁP phán dạy: Bần Đạo tạm gởi thi hài nơi đất nước Cao Miên là Bần Đạo muốn cùng chung chịu cảnh chia đôi của đồng bào hai Miền NAM – BẮC.

"Bần Đạo nhất quyết ngày trở về đất nước VIỆT-NAM, là ngày thấy rõ ràng bằng cớ là Chánh Phủ Quốc Gia Việt Nam khỏi bị khôi Mỹ, và Chánh Phủ Miền Bắc khỏi khôi Nga lệ thuộc, bất cứ với phương pháp nào một cách trực tiếp hay gián tiếp cũng vậy".

Thiết nghĩ trước giờ phút lâm chung rời khỏi thể xác mà Đức HỘ-PHÁP vẫn còn nghĩ đến đồng bào hai Miền Nam – Bắc còn bị áp lực của ngoại bang chia đôi gây cảnh tang tóc nỗi da xáo thịt và kỳ vọng đến ngày Tổ quốc độc lập thống nhứt và Trung Lập mới cho đem thể xác về Tòa-Thánh Tây-Ninh an táng.

Cao quý thay cho vị Lãnh Đạo Tôn-Giáo Cao-Đài đã 5 năm 2 tháng bị tù dày ở Phi Châu MADAGASCAR vào năm 1941 được trở về quê hương xứ sở năm 1946. Không thể khoanh tay ngồi nhìn đồng bào VIỆT-NAM do Ngoại Bang áp đặt đưa đến cảnh tang tóc diêu linh.

Trước bao khổ đau của đồng bào 2 Miền ruột thịt, Đức HỘ-PHÁP phải lặng lẽ rời khỏi Tổ-định Tòa-Thánh Tây-Ninh tự lưu đày Thánh thể qua CAO MIÊN, để tìm giải pháp Hòa Giải Dân Tộc và dung hòa 2 khối Cộng Sản và Tư Bản thể không đội trời chung, nguyện thề kẻ mất người còn.

Bản CUỘNG LĨNH Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống được đề xuất vào ngày 26/3/1956, tại Thủ đô Phnom Penh đã mang đến cho nhơn loại trên quả địa cầu này sự dịu mát trong lành của Đất cứu tinh, là toàn thể nhơn loại trên thế giới đang thọ hưởng ân huệ một thành quả lịch sử của bản Hiệp Ước LIÊN XÔ và MỸ do Tổng Bí Tho MIKHAIL GOOSBATROP và Tổng Thống RONALD REAGAN lần đầu tiên gặp nhau để thảo luận hạn chế tiến tới thủ tiêu hoàn toàn vũ khí hạt nhân vào tháng 11 năm 1985 tại GÉNÈVE để tránh cho con người khỏi thảm họa diệt vong.

ngàn năm
l i tàng tích
iêng, một
c để đảm
o phó, Đức
m vẹn chủ
ing lại bọn
e phá hoại

CALMETTE
thuộc Trấn
HJ-TANH,
12/5/1959
Y MẸ, Hội
jian, chừng
n Hòa-Bình
Thánh Tây-
hung Chức-
I THÁNH ở

Cao Miên là
- BẮC.
ấy- rõ ràng
ủ Miền Bắc
ay gián tiếp

ÁP vẫn còn
chia đôi gây
Sing nhứt và

bị tù đày ở
1946. Không
in cảnh tang

phải lặng lẽ
l, để tìm giải
ông đội Trời

ng vào ngày
a cầu này sự
iới đang thọ
Tổng Bí Tho
gặp nhau để
1 năm 1985

51

Cao quý thay! trước giờ phút qui Thiên, Đức HỘ-PHÁP còn DÌ ngôn: Xin tạm gởi
thể xác nơi đất nước Cao Miên để cùng chung chịu cảnh chia đôi của đồng bào 2 Miền
Nam – Bắc VIỆT-NAM, đã thể hiện Thiên chức của một bậc vĩ nhân thế giới, sau khi
đã hy sinh cống hiến cả cuộc đời cho nhân loại.

- TG NGUYỄN-KHẢI hết sức hồn láo nặng lời: Ông Hội Đồng TRUNG dại dột quá! mà
cũng đáng thương quá! Một Nhà Văn XHCN mà TG NGUYỄN-KHẢI quên phút đi sự
khiêm tốn tối thiểu của Một Đảng Viên Cộng Sản Việt Nam mà Hồ Chủ Tịch thường
huấn giáo nhắc nhở.

- Đại dột đặt chuyện vu cáo người trưởng thượng đáng CHA, Ông NỘI mình mới
thật là dại dột, TG NGUYỄN-KHẢI là kẻ dại dột nên mới buông lời thổi mạ Ông Hội
Đồng TRUNG như thế!

Ông Hội Đồng TRUNG không có dại dột đâu? Ông rất khôn ngoan sáng suốt
xem thường công danh phú quý, từ bỏ ghế quan trường để xả thân hành ĐẠO rất dễ
dàng, không mấy may tuyế tiếc! Chỉ có những kẻ tần tận lương tâm, bẻ cong ngòi bút
như TG NGUYỄN-KHẢI mới bisa đặt những chuyện phi lý, không bằng cớ mà vu cáo
bằng thủ đoạn bút pháp: "Tốt nhứt là ÔNG ta nên chết, chết một cách tự nhiên là tốt
nhất". Bằng không cũng giúp cho ÔNG chết được nhanh chóng hơn!

TG NGUYỄN-KHẢI ngụy biện ra câu chuyện đầu độc Đức Quyền Giáo Tông, để
thổi phồng dư luận gây hoang mang cho đọc giả và số thanh thiếu niên của Đạo lầm
hiểu là Đức Quyền Giáo Tông bị ám hại bằng thuốc độc, mà TG NGUYỄN-KHẢI đã phơi
bày kế hoạch thảm độc giết người của mình hết sức tinh vi là: Tốt nhất là Ông ta nên
chết, chết một cách tự nhiên là tốt nhất. Bằng không cũng phải giúp Ông chết được
nhanh hơn!

Mưu đồ giết hại người được TG NGUYỄN-KHẢI hướng dẫn diễn tả hết sức mạch
lạc còn hơn những tên đồ tể chuyên môn đi chém thuê giết muôn bằng cách cho uống
thuốc độc, chết một cách tự nhiên, chết được nhanh hơn! TG NGUYỄN-KHẢI lợi dụng
quyển Tiểu Thuyết của mình để quảng bá bí quyết gia truyền của Tác Giả vô cùng độc
đáo hữu hiệu giết người bằng thuốc độc, mà pháp luật không hề phát giác và truy tố
được.

Người tín-hữu Cao-Đài rất kính tợm mưu đồ đen tối của TG NGUYỄN-KHẢI phổ
biến tuyên truyền phương cách giết người, một bí truyền vô cùng hữu hiệu giúp cho
thiếu nhi phạm pháp rút kinh nghiệm? nên quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA về MỘT CÁI
CHẾT của TG NGUYỄN-KHẢI mới được tự do phát hành như thế!

Thảm thương thay! cho ai đã vô tình đọc phải quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA về
MỘT CÁI CHẾT của TG NGUYỄN-KHẢI không tôn trọng sự thật lịch sử, bóp méo sự
thật, mưu đồ dàn dựng lên 2 tên TÙ TỐN và HAI GÁO để thổi phồng cốt truyện nhằm
đả phá Tôn-Giáo Cao-Đài cố tình bôi lợ thanh danh những Chức-Sắc tiền bối đã dày
công với nền ĐẠI-ĐẠO.

TG NGUYỄN-KHẢI cố tình bịa đặt ra câu chuyện để mô tả Đức Quyền Giáo Tông vì sợ
chết trong lúc thất thời, phải hạ mình quỳ lạy ngó lời cầu xin cứu mạng: Xin Đức Ngài
mở lòng cho tôi liều thuốc giải. Tôi quá đau, quặn ruột quặn gan!

Sự lừa bịa dối trá của TG NGUYỄN-KHẢI không thoát qua được sự nhận xét tinh
vi của bốn đạo, bởi họ thừa biết cùng am hiểu chí khí của Đức QUYỀN GIÁO TÔNG đã
từng chịu đựng muôn ngàn gian truân thử thách khủng khiếp trước mọi cảnh ngang trái.
Đức QUYỀN GIÁO TÔNG đầy đủ tinh thần chịu đựng mọi hiểm nguy không bao giờ
nhân nhượng để van xin sự sống còn cho bản thân. Đó là đầu óc của TG NGUYỄN-
KHẢI quá hẹp hòi nghĩ ngợi để viết ra như thế, bởi chí khí của dân Miền Nam một khi
đã chấp nhận phụng thờ một lý tưởng, đầu phải vạn lần thử thách khó khăn cũng xem

thường mạng sống. Huống gì đối với Đức HỘ-PHÁP là một người em trong đại gia đình của ĐẠO từng sống chết bên nhau mà lại dùng danh từ cầu xin Đức Ngài:

Làm gì có việc sợ chết như thế mà phải hạ mình cầu khẩn như vậy, được? Nhứt định không bao giờ Đức QUYỀN GIÁO TÔNG gọi Đức HỘ-PHÁP bằng danh từ cầu xin Đức Ngài? Khẳng định rằng: với tư cách một vị Lãnh Đạo như Đức QUYỀN GIÁO TÔNG, không khi nào sử dụng danh từ Đức Ngài với đàn em trong già đình.

Câu chuyện bịa đặt xấu xa vô lý của TG NGUYỄN-KHẢI tạo nặn ra để bôi lợ Đức QUYỀN GIÁO TÔNG, đã vô tình nhắc lại cho bốn đạo nhớ lại khí phách cương trực của Đức Quyền Giáo Tông THƯỢNG-TRUNG-NHỰT (LÊ-VĂN-TRUNG) khi bị áp lực của Thực dân Pháp ngầm ngầm yểm trợ cho các Chi Phái kéo về Tòa-Thánh Cao-Dài Tây-Ninh, móc nối với một ft Chức-Sắc có thẩm quyền để triệu tập HỘI VẬN LINH do Giáo Sư NGUYỄN-PHAN-LONG làm Chủ Tọa buổi họp đặng chất vấn buộc tội Đức QUYỀN GIÁO TÔNG và Đức HỘ-PHÁP mà không hiệu quả. Trái lại còn được nghe Đức Quyền Giáo Tông chậm rãi nói rất thâm trầm tếu nhị. Cái kẹt của HỘI VẬN LINH này không phải để rửa sạch sê điêu họ vu cáo cho tôi, mà chính là để Đạo Cao-Dài được thêm một tín đồ trí thức là Giáo Sư NGUYỄN-PHAN-LONG.

TG NGUYỄN-KHẢI đã suy bụng ta ra bụng người, đã quen thói hèn mọn sợ chết, rồi lầm tưởng ai cũng sợ chết như mình, nên cố tình hình dung Đức QUYỀN GIÁO TÔNG vì lẽ sợ chết mà không ngại dùng danh từ Đức HỘ-PHÁP là Đức Ngài, để cầu xin một liều thuốc giải, thật là quá sức cho óc tưởng tượng của TG NGUYỄN-KHẢI.

TG NGUYỄN-KHẢI vu cáo Đức HỘ-PHÁP dùng độc dược sát hại Đức Quyền Giáo Tông LÊ-VĂN-TRUNG là một hành động xâm phạm trầm trọng gây hoang mang trong bốn Đạo Cao-Dài, một vết nhơ đối với lịch sử Đạo trong khi pháp luật Tòa Án chưa động đến!

Thân nhân gia đình Ông LÊ-VĂN-TRUNG không một ai có ý nghĩ ngông cuồng như TG NGUYỄN-KHẢI. Hơn nữa là Ông LÊ-VĂN-TRUNG đã chết từ năm 1934, tức là đã 54 năm về trước rồi? Tại sao hôm nay với ý đồ gì mà TG NGUYỄN-KHẢI lại bơi móc vu cáo một cái chết của vị Lãnh Đạo tối cao của Tôn-Giáo Cao-Dài, để hả bệ đã phá uy danh Đức HỘ-PHÁP là kẻ đội lốt người tu dùng độc dược giết hại người Anh cả của mình? Ai xúi bảo TG NGUYỄN-KHẢI vu cáo như thế! Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã chết ngày 17/5/1959 tại Phnom Penh, thể xác còn tạm gởi trên đất Campuchia mà TG NGUYỄN-KHẢI còn sợ ảnh hưởng gì mà vu cáo Đức HỘ-PHÁP như thế, gây sự phẫn nộ trong Bốn Đạo làm mất tình đoàn kết? Ai cho phép ấn tống quyền Tiểu Thuyết Điều Tra về một cái chết này? Với mưu đồ gì?

Nhà Xuất Bản HỘI NHÀ VĂN sao lại cho in lần thứ hai ngày 15/02/1998 Quyển Tiểu Thuyết Điều Tra về Một Cái Chết của TG NGUYỄN-KHẢI? Vì lợi nhuận hay bảo thủ cho còn được tồn tại mà Nhà Xuất Bản HỘI NHÀ VĂN bất chấp dư luận? bất chấp sự thật lịch sử? hay đồng lõa với TG NGUYỄN-KHẢI để tráng trộn vu khống để diệt trừ Tôn-Giáo Cao-Dài được khai sáng trên đất nước Việt Nam vào năm 1926. Hay Nhà Xuất Bản HỘI NHÀ VĂN muốn đề cao các Tôn Giáo du nhập vào VIỆT-NAM để kiếm nhiều lợi tức? Hơn là để cho Tôn-Giáo CAO-DÀI phát triển mạnh, dân tộc VIỆT-NAM làm chủ mồi Đạo CAO-DÀI; rồi các Tôn Giáo khác khó du nhập vào VIỆT-NAM làm mất đi lợi nhuận của Nhà Xuất Bản HỘI NHÀ VĂN?

Ngày giờ nào Pháp Luật Nhà Nước CHXHCNVN được tôn nghiêm triệt để, nhứt định dân tộc VIỆT-NAM sẽ có dịp phán định? Nhà Xuất Bản HỘI NHÀ VĂN có a tung với Tác Giả NGUYỄN KHẢI không?

Nhờ đến công đức cao cả của Đức Quyền Giáo Tông THƯỢNG-TRUNG-NHỰT, người linh thiêng Cao-Dài làm sao quên được lời xác nhận long trọng của Đức HỘ-PHÁP:

"Tháng sau này, Tôn-Giáo Cao-Đài sẽ làm môi giới chuẩn thẳng cho một nền Văn minh tối đại, thì Bần Đạo quả quyết rằng nền Văn minh ấy sản xuất ra do tâm lý của THƯỢNG-TRUNG-NHỰT (LÊ-VĂN-TRUNG) mà chớ! Bao nhiêu công nghiệp toàn cản bốn đạo đều nhớ rõ, buổi ban sơ đương lúc tâm lý hoang mang tranh đấu sự sống còn, nhứt là tâm lý nòi giống VIỆT-NAM đang mưu đồ giải thoát ách nô lệ, ai còn tin khi ta nói ra những điều mà ai cũng cho là mơ hồ, bởi cả tâm lý còn hoang mang.

Thậm chí đến các bạn đồng thuyền, đồng chung tâm lý với NGƯỜI có đủ tri thức hiểu biết chí hướng cao thượng của NGƯỜI mới theo NGƯỜI, mà trong cảnh ngộ hoang mang còn phản phúc thay huống chi Quốc Dân VIỆT-NAM.

Đức Quyền Giáo Tông THƯỢNG-TRUNG-NHỰT đã để trọn đức tin quyết tạo nên hình thể QUỐC ĐẠO cho Quốc Dân Việt Nam, thì chính Quốc Dân Việt Nam trở lại nghịch thù, làm cho trọn một kiếp sanh của NGƯỜI phải đau thảm, dỗ lụy bao phen trước khi thoát xác.

Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC thường nhắc nhở bốn đạo: Bần Đạo quả quyết rằng, trót một đời người, tìm chưa ra một mặt biết thương nòi giống, với một tâm lý nồng nàn như THƯỢNG-TRUNG-NHỰT.

Bần Đạo chưa thấy được hai người như vậy, nếu chẳng vì tình yêu ái vô hạn thì NGƯỜI chẳng hề hủy thân danh tạo nên hình thể ĐẠO để lại cho Quốc Dân.

Cái đại nghiệp tinh thần này sâu xa chừng nào, Quốc Dân hưởng lâu chừng này, sâu xa chừng nào lại càng quý hóa hơn nữa, càng ngày càng tăng giá trị, và thiên hạ sẽ biết tấm lòng yêu ái cao thượng của THƯỢNG-TRUNG-NHỰT hiện ra một quốc hồn kiên cố.

Cả thấy ai là Quốc Dân VIỆT-NAM đều phải cúi đầu và vâng theo ý chí cao thượng ấy. Không có một luối gươm nào, một quyền lực nào tiêu diệt được sự nghiệp cao cả của THƯỢNG-TRUNG-NHỰT đã để lại cho nòi giống VIỆT-NAM đó vậy.

Thiết nghĩ Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC hết sức tôn kính công đức của Đức Quyền Giáo Tông THƯỢNG-TRUNG-NHỰT như thế, mà TG NGUYỄN-KHẢI đã bị đầu độc" Tôn Giáo là thuốc phiện", nên TG NGUYỄN-KHẢI mới có cái nhìn bì quan méo mó nghề nghiệp, khi bước chân vào Miền Nam VIỆT-NAM mà TG NGUYỄN-KHẢI không ngần ngại viết lên Quyển Tiểu Thuyết độc hại chôn vùi tên tuổi một Nhà Văn gốc nhà Bình, lăm nhăm quyền thế để cho ra Quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRÁ về MỘT CÁI CHẾT, nhằm triệt hạ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI.

Một sai sót vô cùng quan trọng mà TG NGUYỄN-KHẢI một Nhà Văn Cách Mạng, đã có nhiều tuổi Đảng và đã lớn tuổi rồi mà trước khi viết về Tôn-Giáo Cao-Đài HỘI THÀNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh, TG NGUYỄN-KHẢI lại cố tình dẹp đi sự hiểu biết sơ đẳng của một Nhà Văn luống tuổi, phải rút kinh nghiệm từng trải vượt Trường Sơn để đặt chân lên Miền Nam VIỆT-NAM mà trước, khi viết đến Tôn-Giáo Cao-Đài, một nền Tôn Giáo được khai sáng trên đất nước VIỆT-NAM vào năm 1926, của dân tộc VIỆT-NAM, và có thể lúc ấy Nhà Văn NGUYỄN KHẢI chưa được sinh ra, hoặc miệng còn hôi sữa?

Muốn phê phán Tôn-Giáo Cao-Đài, TG NGUYỄN-KHẢI muốn viết về CAO-ĐÀI, nhứt định phải đem hết sự hiểu biết cùng kinh nghiệm để đổi thoại lại cho kỹ luồng rồi mới viết? Nghe chi những chủ trương giả, nhân vật giả tạo, để bố trí cốt truyện hoang đường không tưởng, xuyên tạc sự thật, làm mất tinh đoàn kết Tôn Giáo, trở thành một Nhà Văn nói dối, lừa bịp đọc giả? mà TG NGUYỄN-KHẢI cần gắn bó với đồng bào Miền Nam, lấy sự nghiệp chung làm chính hơn là đả phá Tôn-Giáo Cao-Đài, bởi thực dân Pháp đã làm và đã gánh lấy nhiều thất bại chua cay khi đã vu cáo Đạo CAO-ĐÀI khi còn trong trứng nước, huống chi đã trên 64 tuổi Đạo TG NGUYỄN-KHẢI dùng thủ thuật bút pháp nói dối đến mức độ nào dĩ nữa cũng không ai tin được!

- TG. NGUYỄN-KHẢI còn trăng trộn vu-cáo, xác nhận mồ hôi Ông LÊ-VĂN-TRUNG chảy đầm đìa hôi tanh y như nước rải của Ông CAO-THƯỢNG PHẨM nhễu ra trước khi chết năm nào (1929)? Thật oái-oăm cho ngòi bút TG NGUYỄN-KHẢI, tự quảng cáo mình có một lỗ mũi đánh hơi rất nhạy bén. Tác-giả NGUYỄN-KHẢI có cặp lỗ mũi đánh hơi đại tài, kẻ đã chết vào năm 1929 và người chết vào năm 1934, cách xa nhau hằng mấy năm như thế, mà TG. NGUYỄN-KHẢI đánh hơi biết liền, đó là mèo độc dược.

Các Bác-sĩ chuyên khoa giải phẫu hiện nay chắc phải thất nghiệp, chỉ cần đến lỗ mũi TG NGUYỄN-KHẢI đánh hơi thì biết liền căn bệnh gì rồi? Chả cần đến Bác-sĩ giải-phẫu làm chi cho mất thì giờ và tốn kém vô ích.

Thiết nghĩ, nhờ đến lỗ mũi đánh hơi nhạy bén của TG NGUYỄN-KHẢI để áp dụng cho Quân-Đội để truy-lùng kẻ địch, nhứt định sẽ đỡ tốn cho Quân-Đội về mặt quân-phí nuôi dưỡng toán quân-khuyển.

TG. NGUYỄN-KHẢI tự đặt bút viết ra rõ ràng từng chi tiết như thế, tức là việc đầu độc thuốc Đức CAO THƯỢNG-PHẨM và Đức Quyền GIÁO-TÔNG THƯỢNG-TRUNG-NHỰT là một việc có thật, để gây sự hoang-mang trong bồn-dạo, làm mất tinh thần đoàn-kết dân tộc, Đạo Đời tương đắc đã sẵn có trong mấy mươi năm qua. Trên 50 năm hành Đạo lần đầu tiên tôi mới được nghe việc hoang đường do đầu óc TG NGUYỄN-KHẢI nặn ra sự đầu độc Đức CAO THƯỢNG PHẨM và Đức Quyền GIÁO TÔNG.

TG NGUYỄN-KHẢI đã lộ nguyên hình là một đạo-diễn dàn dựng lên tên TU-TỐN là một nhân-vật chính?

Đó là trò ảo-thuật ấu-trí không thể thiêu được, để đưa độc-giả vào mê hồn trận mà thủ thuật bút pháp của TG NGUYỄN-KHẢI đã cố tình sử dụng triệt-hại Tôn-Giáo CAO-ĐÀI. Nhưng TG NGUYỄN-KHẢI đã lầm lẫn vô cùng đắng cay: CAO-ĐÀI vẫn là Tôn-Giáo duy nhứt hoằng khai trên đất nước VIỆT-NAM, của dân-tộc VIỆT-NAM trọn quyền làm Chủ, không phải một Tôn-Giáo du-nhập.

Điều hanks diện cho dân tộc VIỆT-NAM mà nhứt là người tín hữu Cao-Đài được nghe tin: tại nước CANADA, MỸ, ÚC, PHÁP, CỘNG-HÒA LIÊN-BANG-ĐỨC, NHỰT-BẢN, ANH đều có Thánh-Thất Cao-Đài góp mặt cùng các Nhà Thờ, Chùa Chiền trên thế giới.

- TG NGUYỄN-KHẢI rêu rao quyền Tiểu-Thuyết của mình là ĐIỀU-TRA mà lại ĐIỀU-TRA trật lết hết? không đúng sự thật?

Một sự việc sơ đẳng nhứt mà TG. NGUYỄN-KHẢI viết còn không đúng, chẳng những vụ Thiếu-Tướng LÊ-VĂN-TẤT là con trai thứ ba của Ông LÊ-VĂN-TRUNG, Chơn-Nhơn Chuồng-Quản Hội-Thánh Phước-Thiện Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh, mà TG NGUYỄN-KHẢI lại "Điều-Tra": Thiếu-Tướng LÊ-VĂN-TẤT là con trai của Ông Quyền Giáo-Tông LÊ-VĂN-TRUNG. Đã hờ hào vô ngực là Điều-Tra mà lại Điều-Tra trật lết hết?

- PHẠM-NGỌC-TRÂNG con trai ông PHẠM-NGỌC-TRẦN mà TG. NGUYỄN-KHẢI viết PHẠM-VĂN-BẮNG?

- Ông Tiếp-Pháp TRƯỜNG-VĂN-TRÂNG có người con gái tên TRƯỜNG-THỊ-NHẬN đã gả cho Anh HOÀNG-MINH-VIỄN, mà TG. NGUYỄN-KHẢI lại bạo phổi điều-trá rồi lại viết trật: Ông Tiếp-Pháp là người họ TRẦN? nên nhận SÁU-LƯU là đồng tông? và về sau lại gả con gái cho ANH?

- Đáng buồn cười cho đọc giả là ông Tiếp-Pháp họ TRƯỜNG mà TG. NGUYỄN-KHẢI lại viết là họ TRẦN? thì việc gì mà TG NGUYỄN-KHẢI lại từ nan? không bối méo sự thật?

Thậm chí con gái Ông Tiếp-Pháp đã gả cho HOÀNG-MINH-VIỄN mà TG. NGUYỄN-KHẢI còn dám viết: Về sau lại gả con gái cho TRƯỜNG-NGỌC-ANH? Thật quá hài hước! Còn Sáu LƯU là TRƯỜNG-NGỌC-ANH đã cưới cô BÙI-THỊ-HUỆ, con gái Ngài Phối-Sư NGỌC-TÚ-THÀNH, TG. NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng kẽo mích lỏng với anh HOÀNG-MINH-VIỄN? Với những sự việc tầm thường như thế mà TG NGUYỄN-KHẢI còn "ĐIỀU TRA" không đúng hà huống gì những vụ việc khác!

Còn nếu quả thật anh Sáu LUU trốn lính, chạy về Tòa-Thánh Cao-Đài Tây-Ninh
ẩn trốn, và sau này trở thành một Đại-Bí-Ểu Quốc-Hội Khóa 6 của Tỉnh Tây-Ninh cũng là
điều tốt thôi?

- TG. NGUYỄN-KHẢI phịa ra tên Sáu LUU đã thi đậu khóa thi Luật-Sự vào năm
1953 là không đúng sự thật, bởi chắc chắn khoa thi Luật-Sự năm 1953 không có tên
Sáu LUU trong danh sách?

Muốn làm Bí-Thư cho Ngài CHÁNH PHỐI-SƯ, thì phải vào phẩm Giáo-Sư, và ít
lắm cũng phải là Giáo-Hữu. Chứ SÁU-LUU của TG. NGUYỄN-KHẢI không tài-cán gì mà
tự nhảy vào làm Bí-Thư cho một Chánh-Phối-Sư được, bởi luật-pháp của Đạo CAO-ĐÀI
đã minh-dịnh rõ trách nhiệm và quyền hạn của mỗi Chức-Sắc rõ ràng như thế rồi?

Hơn nữa là không có tên nào là SÁU-LUU làm Bí-Thư cho Ngài Chánh Phối-SƯ
NGỌC-NON-NHANH?

Chỉ có tên TRƯƠNG-NGỌC-ANH được ghi vào danh sách giúp việc Tho-Ký nơi
văn-phòng NGỌC-CHÁNH PHỐI-SƯ mà thôi? Nhứt định là không có tên SÁU-LUU?

- Đã vậy, TG. NGUYỄN-KHẢI còn tự phong cho SÁU-LUU, chỉ trong vòng 7 năm
sau thì SÁU-LUU được phong Thừa-SƯ?

Không có tên SÁU-LUU nào trong hàng phẩm Chức-Sắc Hiệp-Thiện-Đài? Chỉ có
tên anh TRƯƠNG-NGỌC-ANH là có tên trong danh sách của Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Đài?
Nhứt định không có tên SÁU-LUU, mà chỉ có TRƯƠNG-NGỌC-ANH tức Năm ANH mà thôi.

- TG. NGUYỄN-KHẢI lại còn xác nhận, năm 1953 TÚ-TỐN mới 18 tuổi làm việc
tại văn-phòng Hộ-Pháp-Đường?

TG. NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng: văn-phòng Hộ-Pháp-Đường lúc bấy
giờ chỉ có Sĩ-Tái BÙI-QUANG-CAO và Sĩ-Tái NGUYỄN-MINH-NGỜI? và kế tiếp sau này
mới có Sĩ-Tái PHẠM-DUY-NHUNG được bổ nhiệm thêm.

Chắc chắn là không có tên TÚ-TỐN của TG. NGUYỄN-KHẢI làm việc tại văn-
phòng Hộ-Pháp-Đường: Một sự bịa đặt để thổi phồng vai tuồng của TÚ-TỐN quá ấu trĩ.

Rất buồn cười cho sự đoán mò của TG. NGUYỄN-KHẢI, đã gọi là Điều-Tra mà
lại không ngần ngại viết: gần như là Tho-Ký riêng của Ông Bảo-Thế LÊ-THIỀN-PHUỐC.
Khổ nỗi tiền hậu bất nhút, lúc thì viết TÚ-TỐN làm việc tại Hộ-Pháp-Đường, rồi lúc lại
ghi gần như là Tho-Ký riêng của Ngài Bảo-Thế LÊ-THIỀN-PHUỐC, một Chức Thời-Quân
Hiệp-Thiên-Đài?

Phải chi TG. NGUYỄN-KHẢI viết: TÚ-TỐN là một tên bịa đặt do NGUYỄN-KHẢI
dàn dựng lên để làm cốt truyện cho thêm phần hấp dẫn câu đọc giả thì bỗn đạo Cao-
Đài không một ai phê phán trật trière gì cả?

- TG. NGUYỄN-KHẢI lên giọng thầy Đời, phê phán một cách hổ-đồ thô-lỗ quá
mức, TG. NGUYỄN-KHẢI tùy tiện ghi: Chức-Sắc Cửu-Trùng-Đài có thể không nói, họ là
những viên chức Hành-chánh máy móc và ngu-xuẩn?

Một Nhà văn Xã-Hội Chủ-Nghĩa, một Đảng viên Cộng-Sản Việt-Nam, con cháu
Bác Hồ mà không học tập theo gương của BÁC một chút nào cả, một đứa con ranh,
miệng còn kêu la đòi sữa mà dám lộng ngôn phê phán chửi mắng bậc Cha, Chủ là
ngu-muội.

Chỉ có TG. NGUYỄN-KHẢI mới thật là ngu-muội, chớ những Chức-Sắc Cửu-
Trùng-Đài rất khôn ngoan, không chấp nhận làm tôi mọi cho ngoại-bang. Chức-Sắc
Cửu-Trùng-Đài biết rõ trách nhiệm của mình, biết rõ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI không thể làm
công cụ, làm con cờ cho bất cứ ai? Cái thế của Tôn-Giáo CAO-ĐÀI phải là cái thế
trưởng tồn trường-cửu, đứng trên và đứng trước để hướng dẫn nhân loại theo 3 tiêu-
chuẩn: Từ-bi, Bác-Ái và Công-bằng của ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ.

- TG. NGUYỄN-KHẢI lại còn lặp đi lặp lại câu: Ông ta lại trốn đi sang Cam-Bốt,
lại sóng ẩn dật tại Thánh-Thất Kim-Biên những mấy năm?

- TG. NGUYỄN-KHẢI nhớ ghi lại cho rõ ràng: Vì thấy rõ chủ quyền của 2 Miền Nam-Bắc VIỆT-NAM đều bị lệ thuộc vào 2 khối Cộng-Sản và Tư-Bản nên Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC không thể khoanh tay ngồi nhìn cái thảm trạng của dân tộc bị ngoại quyền áp đặt đưa đến cảnh tương tàn tương sát, nỗi da xáo thịt do Ngoại bang áp đặt nên Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC không thể ngồi xem Tổ quốc và giống nòi bị Ngoại bang lệ thuộc một phen nữa. Chẳng phải bị quyền lực Ngoại bang của một nước như Pháp buổi trước, mà lại bị hai khối Tư-Bản và Cộng-Sản đua nhau tranh quyền bá chủ hoàn cầu, chọn nước VIỆT-NAM làm nơi thí nghiệm vũ khí nguyên tử.

Đức HỘ-PHÁP có phải sợ ai đâu mà trốn chạy sang Cam-Bốt, TG. NGUYỄN-KHẢI phải nghiêm chỉnh nói lại cho đúng: Sở dĩ Đức HỘ-PHÁP xuất ngoại sang Cam-Bốt lưu vong là vì CAO-MIỀN lúc bấy giờ theo đuổi chánh-sách Trung-Lập, thực hiện 3 điểm Sống Chung Hòa-Bình của Thủ-Tướng Án Độ NÊ-RU, nên Đức HỘ-PHÁP xin tạm trú nơi nước CAO-MIỀN, một nước "TRUNG-LẬP" để đầu cáo Hội-Nghị GENEVE (1954) đã chủ định chia đôi nước VIỆT-NAM từ Vĩ-tuyến 17, vì đó là một hành động ác bức, bất công xã hội, đưa đến cảnh nỗi da xáo thịt không thể nào tránh khỏi.

Lưu vong trên nước CAO-MIỀN Trung-Lập, Đức HỘ-PHÁP mới có được tự-do để xưởng bảng CƯƠNG-LĨNH •Chánh-sách Hòa-bình Chung-sống hòa-giải Nam-Bắc VIỆT-NAM, cùng với cho Liên-Hiệp-Quốc và các Liệt-Cường Quốc-Tế văn-thư số 20/HP-HE ngày 26/03/1956 để dung-hòa 2 khối Cộng-Sản và Tư-Bản thể khôn đội Trời chung, quyết định kẻ mất người còn, phải sớm thức tỉnh tương-nhượng nhau để sống còn, hãy sớm hiểu biết nhau trong tình huynh-dệ đại-dồng. Chớ sợ ai mà phải trốn chạy: TG NGUYỄN-KHẢI chỉ biết cố tình hạ uy thế mạ lỵ cho rằng trốn chạy thật là một điều phi lý, không đúng sự thật. TG NGUYỄN-KHẢI cần sớm phân tích chuộc lại sự lỗi lầm.

- Trở trêu thay cho TG NGUYỄN-KHẢI, Ngài Tiếp-Pháp TRƯƠNG-VĂN-TRÀNG có người con gái đã gả cho anh HOÀNG-MINH-VIỄN mà TG NGUYỄN-KHẢI điều-trá cách nào không biết mà lại viết: gả con gái cho anh SÁU-LUÚ? TG NGUYỄN-KHẢI không nắm vững nguồn gốc mà lại viết xằng bậy, yợ của ông này mà TG NGUYỄN-KHẢI lại đem gả cho người kia, thật mịch lòng lầm, thiên hạ cười chết? Nhà Văn NGUYỄN KHẢI "Điều Tra" viết ra những việc sàm bậy, quá hổ thẹn cho người cầm bút tự xưng là Tác Giả? Nhà Văn XHCN.

TG NGUYỄN-KHẢI viết lầm lộn như thế, anh HOÀNG-MINH-VIỄN là rể chánh thức của Ngài Tiếp-Pháp TRƯƠNG-VĂN-TRÀNG mà NGUYỄN-KHẢI lại nói là anh SÁU-LUÚ là rể Ngài Tiếp-pháp, đố khói bị Anh HOÀNG-MINH-VIỄN lên tiếng phản đối, và sanh ra việc rầy rà lỗi thời lầm!

Cần nói lại cho đúng: Anh SÁU-LUÚ của TG NGUYỄN-KHẢI cưới con gái Ngài Phối-Sư NGỌC-TÚ-THANH là Chị BÙI-THỊ-HUỆ (em gái của Ông Giám-Đạo BÙI-QUANG-CAO, hiện giờ ở tại Tòa-Thánh Tây-Ninh). Đã mệnh danh là Điều-Tra thì TG NGUYỄN-KHẢI phải viết cho đúng sự thật.

- TG NGUYỄN-KHẢI lại còn viết sai sự thật, muốn chụp mũ Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC trước kia làm việc ở Sở Mật Thám Pháp nên bị TT. NGÔ-ĐÌNH-DIỆM bắt đưa đi định cư tại Chợ-Lớn là không đúng sự thật?

TG NGUYỄN-KHẢI cần viết rõ: Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC là một Chức-Sắc Thời-Quân Hiệp-Thiện-Đài được Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC ủy-nhiệm thay mặt, Đại-Diện HỘI-THÀNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh trong thời gian Đức HỘ-PHÁP lưu vong ở CAO-MIỀN.

Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC đảm nhiệm trọng trách Đại-Diện HỘI-THÀNH CAO-ĐÀI một thời gian khá lâu, có tinh thần cao độ giúp đỡ phương tiện cho một số Chức-Sắc thành lập Ban Văn-Dộng Chánh-sách Hòa-Bình Chung-sống ở các Tỉnh, Quận, Xã trên toàn quốc lúc bấy giờ gây nỗi lo âu cho chế độ Tổng Thống

ia 2 Miền
HỘ-PHÁP
c bị ngoại
ng áp đặt
i bị Ngoại
nước như
đến bá chủ

NGUYỄN-
Lang Cam-
nực hiện 3
P xin tạm
VE (1954)
ng áp bức,

ic tự-do đê
Bắc VIỆT-
IP-HE ngày
nung, quyết
y sớm hiểu
JYỄN-KHẢI
không đúng

-TRÀNG có
đều-trá cách
không nắm
lại đem gả
l “Điều Tra”
ả? Nhà Văn

là rể chánh
à anh SÁU-
hản đối, và

on gái Ngài
BÙI-QUANG-
G NGUYỄN-

i Hiến-Pháp
NGÔ-ĐÌNH-

là một.Chức-
-nhiệm thay
Ức HỘ-PHÁP

ại-Diện HỘI-
long tiện cho
j-sống ở các
Tổng Thống

62

NGÔ-ĐÌNH-ĐIỆM không ít. Nhưng mãi đến khi Cụ Chủ-Tịch HỒ-CHÍ-MINH gửi bức CÔNG-ĐIỆN từ HÀ NỘI ngày 21/6/1956 đến Phnom-Penh cho Đức HỘ-PHÁP hoan nghênh Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống là đường lối cứu nước, nên TT. NGÔ-ĐÌNH-ĐIỆM mới thừa cơ hội ấy mà trù dập HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI, trước nhứt là phải hạ bệ Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC để khống bối tinh thần bốn đạo. Đó là thủ đoạn của người nắm quyền cai trị, cho lính bắt Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC và một số Chức-Sắc cao cấp đưa đi an trí nhiều nơi?

Thiết nghĩ chẳng hạn như Ngài Ngọc Chánh Phổi-Sư NGỌC-NON-THANH và Ngài Chánh Phổi-Sư THÁI-BỘ-THANH có làm việc cho Sở Mật Thám Pháp bao giờ đâu mà vẫn bị bắt cưỡng bách di định cư ở Thánh-Thất Gia-Định (Phú-Nhuận); Thánh-Thất Triệu-Đà (nay là Ngô-Quyền) tại Chợ-Lớn, Đó là thủ đoạn của kẻ cầm quyền, phân chia để dễ dàng cai trị. Đó là thủ đoạn muôn đời của kẻ cầm quyền thường áp dụng.

TG NGUYỄN-KHẢI chỉ nhìn trong một góc độ hạn hẹp để bôi lọ thanh danh Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC trước kia là một công-chức của Sở Mật Thám Pháp nên mới bị TT. NGÔ-ĐÌNH-ĐIỆM cưỡng bách di định cư là sai sự thật.

TG NGUYỄN-KHẢI cần nói thẳng rằng: Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC trọn tuân mạng lệnh của Đức HỘ-PHÁP, ngầm-ngầm nâng đỡ một số Chức-Sắc hoàn thành trách nhiệm tổ chức Ban Vận-Động Hòa-Bình Chung Sống trên toàn quốc gây nhiều sự áu lo cho chế độ TT. NGÔ-ĐÌNH-ĐIỆM, nên bị bắt đưa di định-cư ở Chợ-Lớn, để tránh hậu họan có thể xảy ra sau này: Nhứt là lợi cho Cộng-Sản nên mới bị lén án: “Ăn cơm Quốc-gia thờ ma Cộng-Sản”. Muốn dập tắt Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống trước tiên là phải hạ bệ Ngài Hiến-Pháp TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC đó là thủ đoạn của kẻ cai trị, dẹp loạn để trị. Nhưng đó là một hành động thất sách; vô cùng lớn lao gây sự bùng nổ chống đối của bốn đạo lang tràn khắp các Địa-phương. Nhà cầm quyền Miền Nam đã sáng mắt.

– TG. NGUYỄN-KHẢI đã viết ở Trang 30, TG. NGUYỄN-KHẢI tự phong cho TƯ-TỐN là Sĩ-Tài Hiệp-Thiện-Đài vào năm 1970, rồi Trang 63 thì TG. NGUYỄN-KHẢI lại phong cho TƯ-TỐN làm Hiền-Tài.

TG. NGUYỄN-KHẢI tự sấp xếp phong cho TƯ-TỐN lúc làm chức Sĩ Tải, lúc thì làm Hiền-Tài, đủ chứng tỏ chưa nắm vững về Tôn-Giáo CAO-ĐÀI nên mới viết tào lao như thế! Thật thảm thương cho cuộc “ĐIỀU-TRA” của NGUYỄN KHẢI.

Luật pháp Chơn-truyền của nền ĐẠI-ĐẠO đã qui-dịnh rõ ràng về trách nhiệm của mỗi Chức-Sắc, đâu có thể nay lãnh Chức này rồi mai sang Cơ quan khác được? Hiệp-Thiện-Đài và Cửu-Trùng-Đài đều có phẩm cấp khác nhau riêng biệt?

TG. NGUYỄN-KHẢI là một Đảng-viên Cộng-Sản mà không biết tôn trọng sự tự do tín-ngưỡng của người khác, chỉ có đầu óc chủ quan bô bác, chế diễu Cờ-bút là dí đoán mê tín, nhưng TG. NGUYỄN-KHẢI lại cố tình quên đi Tôn-Giáo CAO-ĐÀI được xuất hiện trong đất nước VIỆT-NAM đều do Cờ-bút. Nếu dí đoán mê tín chắc chắn không thể độ được 5 triệu người nhập môn cầu ĐẠO, không thể tồn tại cho đến ngày hôm nay, cùng góp mặt với các Phái-đoàn Đại-Diện Tôn-Giáo Quốc-Tế trong những buổi Đại-hội Tôn-Giáo Thế-Giới.

Nếu mê tín dí đoán, nhứt định người tín-hữu Cao-Đài chưa có dịp hiệp tác với NHỰT-BỐN để đảo chánh Pháp ngày 9/3/1945 mở màn cho cuộc cách mạng toàn dân. Không có ngày đảo chánh Pháp 9/3/1945 thì chưa có ngày Cách-Mạng tháng Tám, không có Điện Biên Phủ lịch sử. Dù sao ngày 9/3/1945 cũng là ngày khai thông cho Chánh-Phủ TRẦN-TRỌNG-KIM ra đời ngày 11/04/1945 sau khi người tín-hữu Cao-Đài hoàn thành bốn phận công dân rồi thối bước lui chân trở về vị-trí thuần túy Tôn-Giáo giao vận mạng nước nhà lại cho toàn dân định-đoạt.

63

— Mãi đến ngày 25/8/1945, Ông TRẦN-VĂN-TRÀ mới có cơ hội được phỏng thích trả tựa khôi khám đường Saigon để tiếp nối cuộc cách mạng cho đến ngày thành công 30/4/1975 và Thượng-Tướng TRẦN-VĂN-TRÀ mới có cơ hội đảm nhận trọng trách CHỦ-TỊCH Ủy Ban Quân Quản Saigon- Gia-Định, nếu không có ngày 09/03/1945 đảo chánh Pháp.

TG. NGUYỄN-KHẢI cố tình bôi bác chế diễu Cơ-bút CAO-ĐÀI là mê tín dị đoan?

Biết rằng Cơ-bút bày giải những việc Vô hình, tức là cái Vô nhưng có dấu vết: Thí dụ: Tư tưởng là Vô hình nhưng có dấu vết, Cơ-bút là cụ thể mà ý là Vô hình của cụ thể.

Việc Xây bàn Cầu-cơ chấp bút đã có từ lâu, đã có từ nghìn xưa trên thế giới, chẳng có chi gọi là mới mẻ cả, chỉ có khác nhau về mặt sử dụng: Tùy theo phong tục tập quán của mỗi dân tộc mà thực hành, Cầu-Cơ chấp bút đã xuất hiện vào thế kỷ XVII thứ XVIII (thứ 18) bên ÂU – MỸ, và phát triển thành một học thuyết Duy-linh hay Thần-linh (Les Spirites).

Vào tháng 9 năm 1853, Bà BÉCIRARDIN đến viếng Nhà Đại Văn-Hào VICTOR HUGO tại Cù-Lao JERSEY để cùng xây bàn tiếp chuyện với các Vong-linh người chết để học hỏi khám phá thêm về cõi Vô hình.

Đêm 13/9/1853, có một Chơn-linh giáng Đàn xưng danh là Bóng Vô Hình nói chuyện với Ông VICTOR HUGO rất tâm đắc, và ban cho nhiều áng-văn tuyệt tác lưu-loát, cùng bảo rằng: Hãy để đức tin vào Thái-cực, đây là khái niệm Vô hình "Siêu Hình Học" gây nên một Thế giới Vô Hình tại nước Pháp.

Tại MỸ-QUỐC năm 1856, Luật Sư EDMOND là người có danh tiếng nhứt thời bấy giờ, và ông HARIS, Giáo-Sư Đại-học HÀN LÂM QUỐC-HỌC cũng công nhận có những Vong-linh người chết nói chuyện với những người sống, đã đề cập trong quyển sách TRAITÉ DE MÉTAPHISIQUES. Đồng thời nhấn mạnh rằng: Từ đây nền tảng của Khoa Học mới này rất kỳ diệu mà ít ai thấu triệt được.

Cần phải biết rằng việc Cầu-Cơ chấp bút là giai đoạn cuối cùng của sự thông đồng giữa người và Tạo hóa bằng phương tiện Tâm-linh. Ý niệm Cơ-bút xuất phát từ khi mới phôi thai nhơn loại dưới mọi hình thức khác nhau trên khắp địa cầu. Không đâu là không có Cầu-cơ chấp bút, cũng như không thể nhận định Cơ-bút là dị đoan mê tín được. Vào thế kỷ thứ 20 này, ai chủ quan hạn hẹp cho rằng Cơ-bút là dị đoan mê tín, nhứt định kẻ ấy sẽ bị loại vào hàng chậm tiến, nếu không nói là lạc hậu, bởi ở khắp thế giới đều nổi lên phong trào Cầu-cơ chấp bút hết sức thạnh hành mà báo chí hằng thông tin. Nhứt là từ ÂU sang Á, nơi nào cũng đều có Cầu-cơ chấp bút thông công với các Đấng Thần-linh.

Cơ-bút là phương tiện duy nhứt để các Đấng Vô Hình giảng dạy phổ biến chúng sành, để làm ngọn đuốc quang minh dìu dắt con người đến chỗ cao siêu lương thiện, Cơ-bút là con dao hai lưỡi đều bén, phải biết sử dụng mới dặng, bằng không thì lại vô cùng nguy hiểm, bởi Đồng-tử phò Cơ thiếu sự tin tưởng trong nhiệm vụ của mình, hoặc là lạm dụng trong một mưu đồ nào đó, nên sanh ra lầm chuyện tổn thương di hại về mọi mặt, làm sai lạc sự hướng dẫn duy nhứt của Vô hình, đem Nhơn ý vào trong Thiên ý (auto-suggestion), không làm tròn sứ mạng tiếp nhận, những lời chỉ dạy của các Đấng Vô hình để truyền ĐẠO cho thiên hạ.

- TG. NGUYỄN-KHẢI cố tình biếm nhẽ xuyên tạc Cơ-bút Cao-Đài: Một nước nhỏ nhen trong vạn quốc, mai sau làm chủ mới là kỳ.

TG. NGUYỄN-KHẢI khôi cản lên tiếng kích động nhạo báng xuyên tạc Cơ-bút Cao-Đài, bởi trong các cuộc đại-hội Tôn-Giáo Thế-Giới tại Bỉ, Anh, Pháp, Nhứt; Thụy-Sĩ, Ấn-Độ v.v... Phái-doàn Chức-Sắc, Đại-Diện HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh-Tây-Ninh đã gây nhiều chú ý cảm tình sâu sắc với chủ đề Đại-đồng Thế-giới, làm rạng rõ dân tộc có mối ĐẠO nhà, dân tộc VIỆT-NAM làm Chủ một "TÔN-GIÁO MỚI" là Tôn-Giáo CAO-ĐÀI có một chủ thuyết đại-đồng mà các Tôn-Giáo trên Thế-Giới đã được nêu

thuyết trình tại các buổi họp Đại-Hội Tôn-Giáo Thế Giới nên đã lần lượt đến viếng Tòa-Thánh CAO-ĐÀI Tây-Ninh trong những năm vừa qua, để chứng minh không phải là việc mơ hồ ảo tưởng, chính Đức CHÍ-TÔN, NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ đã phán dạy như thế, mà cả 5 triệu tín-dồ Cao-Đài đồng quyết tâm thực hiện cho kỳ được luật thương yêu và quyền công chánh của Đức CAO-ĐÀI đã giao phó, để sớm hướng dẫn nhơn loại trên mặt thế này giác ngộ biết nhìn nhận nhau trong tình huynh-dệ đại-đồng mà chủ trương nền ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ là qui TAM-GIÁO hiệp NGŨ-CHI làm một, là chủ ý qui tụ cả con cái của Đức THƯỢNG-ĐẾ lại làm một, không phân biệt màu da sắc tóc do Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ làm CHA Chuởng-Quản.

"Từ đây trong nước NAM duy có một Đạo chơn thật là Đạo THẦY, THẦY đã đến lập cho các con gọi là QUỐC-ĐẠO, hiểu à!"

Một danh dự lớn lao của Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ ban cho dân tộc VIỆT-NAM, không chờ đợi Tôn-Giáo nào du nhập vào, mà dân tộc VIỆT-NAM hanh diện đã sẵn có mối ĐẠO nhà là ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ.

- TG NGUYỄN-KHẢI viết với vẻ châm biếm ngạo nghễ: Lại thêm một hanh diện khác của mỗi tín-dồ Cao-Đài là cái ĐẠO của mình thâu góp hầu hết các Đạo Giáo lớn trong thiên hạ.

Đúng! Tôn chỉ của Đạo CAO-ĐÀI là qui Tam-Giáo hiệp Ngũ-Chi làm một, tức nhập 3 CHI: NHO, THÍCH, ĐẠO lại làm một, do Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ làm CHA Chuởng-Quản, bởi đã có nhiều tín-dồ Cao-Đài thuộc các sắc dân khác nhau đã nhập môn cầu Đạo, thì lời châm biếm của TG NGUYỄN-KHẢI sẽ lộ nguyên hình trong một ngày gần đây.

- TG NGUYỄN-KHẢI cố ý xuyên tạc Đức CAO-THƯỢNG-PHẨM mới chết vào ngày 1 tháng 3 năm Kỷ Ty (1929) thì ngày 9-3-Kỷ Ty Đức LÝ GIÁO-TÔNG giáng Cơ nói rằng: LÃO có gặp THƯỢNG-PHẨM trước Điện Linh-Tiêu, TG NGUYỄN-KHẢI ngầm ngâm trích điểm phê phán nói chết chưa đầy 2 tuần lễ đã có tin nhắn về rồi? TG NGUYỄN-KHẢI còn dẫn chứng gởi thơ từ tỉnh này sang tỉnh khác trong cõi nhân gian bé tí có khi mất cả tháng?

TG NGUYỄN-KHẢI muốn trích điểm mà lại quên đi Khoa học kỹ thuật tối tân hiện giờ, chỉ cần trong một phút đồng hồ thôi, một nước Tu-Bản có thể trực tiếp nói chuyện với một nước Cộng-Sản rất nhanh chóng. TG NGUYỄN-KHẢI so sánh chi việc "con rùa lật ngửa" về sự chậm trễ của Buu-Điện VIỆT-NAM, trách móc thơ từ trong nước từ tỉnh này sang tỉnh khác chậm trễ hàng tháng! TG NGUYỄN-KHẢI chẳng nên so sánh chê trách Buu-Điện Nước Nhà như thế cũng là oan cho Sở Buu-Điện! Biết đâu Sở Buu-Điện của nước Nhà cũng nhanh nhẹn trong công tác phục vụ nhân dân chẳng thua kém gì các nước văn minh tiên tiến đâu? Song chẳng qua đôi khi một ít nhân viên xem thường bức thơ nên trì hoãn trong việc chuyển giao mà thôi. Do đó mới xuất hiện danh từ "con rùa lật ngửa" rùa là loài bò chậm chạp hơn hết mà còn bị lật ngửa thì làm gì bò đi đâu được mà không chậm trễ.

TG NGUYỄN-KHẢI còn có ý nghĩ Cơ-bút là dí doan mê tín nên TG NGUYỄN-KHẢI không tiếc lời biếm nhẽ nhạo báng Cơ-bút Cao-Đài, tín hay không tin là quyền của mọi người, nhưng phải tôn trọng tuyệt đối quyền tự do tín ngưỡng của mỗi người.

Nếu mê tín dí doan thì Đạo CAO-ĐÀI không thể nghiêm nhiên có trên 5 triệu tín-dồ, đủ thành phần trí thức trong xã hội, và cùng tồn tại suốt 64 năm qua, mặc dù gặp nhiều khó khăn thử thách đủ mọi cách, nhưng Đạo CAO-ĐÀI vẫn là Đạo CAO-ĐÀI, nền ĐẠI ĐẠO của Đức NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ đã khai sáng trên đất nước VIỆT-NAM do dân tộc VIỆT-NAM làm Chủ, thì chẳng có quyền lực nào làm tiêu diệt được! Người tín-hữu Cao-Đài đồng khẳng định như thế! Cá nhân của TG NGUYỄN-KHẢI cũng không làm gì hổ hấn Đạo CAO-ĐÀI được? Dù TG NGUYỄN-KHẢI trổ tài hùng biện nói

tào lao thế nào đi nữa thì Đạo CAO-ĐÀI vẫn là CAO-ĐÀI. Sự thật về lịch sử CAO-ĐÀI không một ai phủ nhận được.

Cụ thể là vào năm 1926, buổi Đạo CAO-ĐÀI mới phôi thai còn non trẻ, thực dâ Pháp đã đốc xúi Hòa-Thượng NHƯ-NHÂN đồi ngôi Chùa Gò-Kến (Tây-Ninh) gây khấn bế tắc cho HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI, nhưng cũng nhờ Cơ-bút hướng dẫn, Đức CHÍ TÔN CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ và Đức LÝ-THÁI-BẠCH giáng Cơ phán dạy phải vào xã Long-Thành (Tây-Ninh) tìm mua phần đất để thành lập Thánh-Địa Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh. Nhờ huyền diệu Cơ-bút chỉ dẫn mà Chức-Sắc Cao-Đài mới tìm mua được 96 mẫu rừng hoang vu đầy hùm beo ác thú lâm sơn chướng khỉ tại Bàu Cà-Na, Xã Long-Thành (Tây-Ninh) biến thành một đô thị trù phú như ngày hôm nay.

Để chứng minh cho thấy rõ huyền diệu về Cơ-bút trong một việc nhỏ nhặt mà người tín-hữu Cao-Đài đã vinh hạnh xác nhận trăm ngàn việc mầu nhiệm về Cơ-bút đã được chứng kiến đón nhận, thì dù cho TG NGUYỄN-KHẢI có dùng thủ thuật bút pháp vu cáo miệt thị Cơ-bút đến mức độ nào cũng không lay chuyển được người tín-hữu Cao-Đài.

Cơ-bút của Đạo CAO-ĐÀI đã được hình thành trên 60 năm qua, mà Phái-doàn HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh đã gây nhiều tiếng vang trong các buổi Đại Hội Tôn-Giáo Thế-Giới khắp các nước Âu Á về chủ thuyết đại-đồng mà Tôn-Giáo CAO-ĐÀI đã đề xướng và phổ truyền từ năm 1926 cho đến nay.

Còn việc phê-phán vu-khổng của TG NGUYỄN-KHẢI về Tôn-Giáo CAO-ĐÀI thì tùy thích, nhưng TG NGUYỄN-KHẢI cần ghi nhớ bài học của Giáo-Chủ nước IRAN là AZATOULA KHOMEINI đã chỉ dạy cho Nhà Văn Anh-Quốc là SALVAN RHUSDI một bài học đích đáng để chừa thói phê phán một chiêu không đúng sự thật.

Tuy nhiên người tín-hữu Cao-Đài rất buồn cười cho một Nhà Văn XHCN như TG NGUYỄN-KHẢI, có tấm vóc là một Đảng viên Cộng-Sản Việt Nam, một Phó Tổng Tho-Ký HỘI NHÀ VĂN VIỆT-NAM lại có đầu óc quá u tầm thường, với lập luận: Có thể tiếp tục làm đầy tớ cho chúng vài trăm năm nữa cũng chẳng sao?

Đó là tinh thần chủ bại bạc nhược của TG NGUYỄN-KHẢI từ trong thâm tâm viết ra, bộc lộ tinh thần nhu nhược đến mức độ ấy tức là suy bụng ta ra bụng người?

TG NGUYỄN-KHẢI đã một lần nhạo báng cái cao vọng của người tín-hữu Cao-Đài: Một nước nhỏ nhoi trong vạn quốc. Mai sau làm Chủ mới là kỳ!

Thiết nghĩ người tín-hữu Cao-Đài đã được Cơ-bút rèn luyện tinh thần trong đường hướng làm Chủ thiêng hạ, làm Chủ cả vạn quốc, về mặt chờ đâu có ý nghĩ hèn hạ như TG NGUYỄN-KHẢI mong muốn tiếp tục làm tôi tớ cho Ngoại-bang vài trăm năm nữa cũng chẳng sao? Có lẽ TG NGUYỄN-KHẢI đã quen thói làm tôi tớ nên chẳng ngại ngùng bày vẽ cho người tín-hữu Cao-Đài phải tiếp tục làm đầy tớ cho Ngoại-bang vài trăm năm nữa?

Người tín-hữu Cao-Đài đã từng thực hiện bốn phận một công dân VIỆT-NAM bị mất nước, cùng chung đoàn kết lại để hiệp tác với NHỰT-BỐN đảo chánh PHÁP ngày 9/3/1945, mở màn cho cuộc Cách mạng toàn dân. Sau khi làm xong trách nhiệm, liền lui chẩn thối bước trở về cương vị thuần túy tu hành, giao trả vận mạng non sông đất nước cho toàn dân quyết định, nên mới có Chánh phủ TRẦN-TRỌNG-KIM xuất hiện ngày 19/4/1945 ra đời, và kế tiếp Cách Mạng tháng Tám, chiến thắng Điện Biên Phủ, chiến thắng mùa Xuân năm 1975.

- TG NGUYỄN-KHẢI thật vô lễ viết: Mấy Anh lập Đạo quả là những tay lừa cá, viên chức Nhà Nước với quan lại không lừa cá sao được.

Một con ranh, miệng cồn hôi sữa mà dám lộng ngôn viết lời nhục mà bắc CHA, CHÚ là những tay lừa cá?

TG NGUYỄN-KHẢI thật vô ý thức viết: Mấy Anh lập Đạo quả là những tay lừa cá?

Đạo CAO-ĐÀI

, thực dân
n) gây khó
Đức CHÍ-
nhại vào Xã
Tòa-Thánh
ua được 96
, Xã Long-

nô nhặt mà
Cơ-bút đã
bút pháp vu
Du Cao-Đài.
Phái-doàn
ác buổi Đại
I-Giáo CAO-

ĐAO-ĐÀI thi
tốc IRAN là
SDI một bài

ICN như TG
Tổng Tho-
Có thể tiếp

thâm tâm
g người?
tin-hữu Cao-

thần trong
nghĩ hèn hạ
ai trăm năm
chẳng ngại
cại-bang vài

VIỆT-NAM bị
PHÁP ngày
nhiệm, liền
on sòng đất
M xuất hiện
In Biên Phủ,

láu cá, viễn
hực mạ bắc
nặng tay láu

71

Đức CAO THƯỢNG-PHẨM cùng lập Đạo CAO-ĐÀI vào năm 1926 cho đến năm 1929 thì qui thiên, còn Đức Quyền GIÁO-TÔNG THƯỢNG-TRUNG-NHỰT (LÊ-VĂN-TRUNG) thì mất vào năm 1934?

Thiết nghĩ 2 Ngài CAO THƯỢNG-PHẨM và Quyền Giáo-Tông LÊ-VĂN-TRUNG cùng khai sáng nền ĐẠO CAO-ĐÀI đã làm gì nên tội với đồng bào mà TG NGUYỄN-KHẢI lại nguyền rủa? Ông này lập ĐẠO quá là tay láu cá?

Chính TG NGUYỄN-KHẢI mới là tay láu cá, nương tựa thế lực nào đó để vu cáo các bậc Chức-Sắc Cao-Đài tiền bối là những tay láu cá! TG NGUYỄN-KHẢI cắn cứ vào đâu mà chửi bới móc moi cả người đã chết từ năm 1929. Người đã chết trên 60 năm qua mà TG NGUYỄN-KHẢI còn cung thỉnh lên để làm gì? Mưu đồ gì? Hay là dùng thủ đoạn làm mất đoàn kết, tạo loạn để trị loạn? Mưu đồ tiêu diệt Đạo CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh à!!!

Thiết nghĩ cả Nhà Văn gốc Miền Nam VIỆT-NAM, cũng từng tham gia Cách Mang, từng đi tập kết ở Miền Bắc VIỆT-NAM 1954, và hiện giờ cũng là Nhà Văn XHCN, biết nhiều và hiểu nhiều về Tôn-Giáo CAO-ĐÀI mà chưa hề có lời phê phán Tôn-Giáo CAO-ĐÀI, đâu có quá trớn láo xược như NGUYỄN-KHẢI, từ Bắc mới bước chân vào Miền Nam mà lại vô lễ láu cá đối với những Chức-Sắc Cao-Đài tiền bối mà bốn đạo hằng kính trọng phụng thờ.

TG NGUYỄN-KHẢI đã trắng trợn xâm phạm đến danh dự những Chức-Sắc lập Đạo CAO-ĐÀI như Đức CAO THƯỢNG-PHẨM, Đức Quyền GIÁO-TÔNG LÊ-VĂN-TRUNG đã qui thiên trên 60 năm qua, mà TG NGUYỄN-KHẢI vẫn xúc phạm đến, nhứt định pháp luật Xã Hội Chủ-Nghĩa không thể tha thứ và bỏ qua được?

Cần cho TG NGUYỄN-KHẢI biết rõ rằng: Vào năm 1906 chính Ngài LÊ-VĂN-TRUNG là người đầu tiên đứng lên kêu gọi Thực dân Pháp để Ông sáng lập Nữ-Học-Đường (lúc bấy giờ được mệnh danh là Trường Áo Tím) bắt buộc thực dân Pháp phải cho phép nhưng không cho xuất tiền công-nho để xây-cất. Với tư cách cá nhân, Ông LÊ-VĂN-TRUNG tự xin mở cuộc lục quyền để xây-cất hoàn thành Trường Nữ-Học-Đường, mà ngày nay được đổi tên lại là Trường NGUYỄN THỊ MINH KHAI.

Hiện giờ trên tấm "Bia Danh Dụ" sáng tạo Trường Nữ-Học-Đường NGUYỄN THỊ MINH KHAI còn ghi tên Ngài LÊ-VĂN-TRUNG. Như thế thì danh từ láu cá của TG NGUYỄN-KHẢI đã bôi bẩn vào miệng Nhà Văn NGUYỄN-KHẢI rồi "Ngậm máu phun người trước dơ miệng mình" TG NGUYỄN-KHẢI cần suy gẫm lại để bớt lời hồn láo, xác-xượt đối với người lớn tuổi đáng CHA, CHÚ, BÁC của TG NGUYỄN-KHẢI?

Có phải chăng Ông VÕ-ĐỨC-TRỌNG, Chủ-Tịch Ủy Ban Mặt Trận Tổ Quốc tỉnh Tây-Ninh đã xem qua, đọc thấy những lời sai trái trong quyển Tiểu-Thuyết ĐIỀU-TRA Về MỘT CÁI CHẾT của Tác-Giả NGUYỄN-KHẢI dàn dựng gây nhiều phản uất phê phán xầm-xì trong giới tín-hữu Cao-Đài vùng Thánh-Địa Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh, mất tinh đoàn kết, là không đúng sự thật, nên trên cương vị một CHỦ-TỊCH UBMTTQVN Tỉnh Tây-Ninh, một Cán-Bộ Lão thành trong 9 năm kháng chiến chống Pháp thường có mặt tại vùng Thánh-Địa Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh không ngần ngại xác nhận và mô tả sự đóng góp của người tín-hữu Cao-Đài nuôi dưỡng giúp đỡ những Cán-Bộ kháng chiến trước kia cùng phê phán việc nói quá đà của TG NGUYỄN-KHẢI.

Những lời xác nhận minh chứng sự thật của người tín-hữu Cao-Đài vùng Thánh-Địa Tây-Ninh trong mấy bài đăng trên Tuần báo TÂY-NINH đã xoá dịu phần nào sự bức bối về những lời vu cáo không đúng sự thật của TG NGUYỄN-KHẢI đã nói sai trái về Đạo CAO-ĐÀI, nhứt là vu-khổng đặt chuyện phi-lý xúc phạm đến Chức-Sắc tiền bối Cao-Đài.

+ TG NGUYỄN-KHẢI đã nhận định không đúng sự thật: Tháng 8 năm 1946, Ông PHẠM-CÔNG-TẮC được Pháp trả tự do, việc đầu tiên của Ông khi về nước là giao cho

dám tay chân tin cẩn NGUYỄN-VĂN-THÀNH, NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG, TRỊNH-MINH THẾ tổ chức Quân-Đội Cao-Đài?

TG NGUYỄN-KHẢI viết trật, không đúng sự thật, bởi Quân-Đội Cao-Đài được thành lập sau khi Tướng NGUYỄN-BÌNH được chỉ định vào Miền Nam VIỆT-NAM làm Tư-lệnh Quân-Đội Kháng-chiến Nam Bộ vào cuối năm 1945, và chính 2 Chi-Đội Cao-Đài 7 và 8 được lệnh đóng Quân tại Bù-Lu Chuối-Nước (Tây-Ninh) để kháng chiến chống Pháp từ năm 1945 kia mà?

Nỗi khổ tâm của Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC, sau 5 năm 2 tháng bị tù dày được trả về Tòa-Thánh Tây-Ninh ngày 22/8/1946, từ Phi-Châu MADAGASCAR vừa đặt chân lên đất Tổ VIỆT-NAM thì đã có Hòa-ước Sơ-Bộ 6/3/1946 do Cụ HỒ-CHÍ-MINH đã ký kết với Pháp là SAINTENY, và sự hiện diện của Quân-Đội Cao-Đài, mà chính Ngài là Giáo-Sư TRẦN-QUANG-VINH Tổng-Tư-Lịnh Quân-Đội Cao-Đài đã mượn Giáo-Tông-Đường làm Tư-lịnh-Bộ.

Đức HỘ-PHÁP trở về nước trước một việc đã rồi, là đã có Quân-Đội Cao-Đài, mà TG NGUYỄN-KHẢI cố tình viết: Việc đầu tiên của Ông khi về nước là giao cho đám chán tay tín cẩn NGUYỄN-VĂN-THÀNH, NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG, TRỊNH-MINH-THẾ tổ chức PHÁP.

TG. NGUYỄN-KHẢI còn dựng đứng thêm cốt truyện: Bữa đó có một cuộc họp giữa Đức Thượng-Tôn Quản-Thế PHẠM-CÔNG-TẮC với các Chức-Sắc của Hiệp-Thiện-Đài và họ đã tìm ra chức vụ thích hợp Tổng Thanh Tra Chánh-Trị Đạo. Hôm sau, nhân ngày lễ Vía Đức KHỔNG-TỬ, một đại chánh-trị gia đời Xuân-Thu, các Triều Chánh-trị-gia đem Đại Ngoc-Cơ ra cầu trước Bửu-Điện, Đức KHỔNG-TỬ liền giáng Cơ phong cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH chức Tổng Thanh Tra Chánh-Trị Đạo.

TG NGUYỄN-KHẢI nói tào lao, trăng trộn lừa bịa đồng bào đọc giả, Nhà Văn NGUYỄN-KHẢI nói láo, vô căn cứ, thiếu bài bản, dựng đứng câu chuyện: Bao đời Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC đã qui thiên trong lúc lưu vong tại CAO-MIỀN ngày 17/5/1959, làm gì có việc Ông PHẠM-CÔNG-TẮC họp với Chức-Sắc của Hiệp-Thiện-Đài để tìm ra cái chức vụ Tổng Thanh Tra Chánh-Trị Đạo hôm sau Vía KHỔNG-TỬ.

- TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho rõ: Hôm sau, nhằm ngày lễ Vía Đức KHỔNG-TỬ (ngày 27 tháng 8 Âm-Lịch thì làm gì có việc Cầu-Cơ, hơn nữa Đức KHỔNG-TỬ có trách nhiệm gì mà phong chức cho Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH được?). Còn ngày Cầu-Cơ phong chức cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH là vào ngày 21 tháng 10 năm Mậu-Thân (10/12/1968). Viết tào lao như thế mà TG NGUYỄN-KHẢI dám gọi là "Điều-Tra"

Thiết nghĩ lễ Vía Đức KHỔNG-TỬ là ngày 27 tháng 8 Âm-Lịch hàng năm, mà TG NGUYỄN-KHẢI không ngần ngại bịa đặt Đức KHỔNG-TỬ giáng cơ phong chức Tổng Thanh Tra cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH? Chính TG NGUYỄN-KHẢI đoán mò, bịa đặt lừa bịa đọc giả.

TG NGUYỄN-KHẢI phải viết lại cho rõ ràng: Vào lúc 9 giờ đêm 21 tháng 10 năm Mậu-Thân (10/12/1968) HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI có thiết lễ Cầu-Cơ tại ĐỀN-THÁNH xin cầu phong cho cả Chức-Sắc nam-nữ hữu công với Đạo, và thừa dịp Cầu-Cơ này Đức Thượng-Sanh CAO-HOÀI-SANG mới trình lên Đức LÝ-GIÁO-TÔNG về việc Cựu-Trung-Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH có đệ đơn lên HỘI-THÁNH cầu xin làm công quả, nhưng HỘI-THÁNH chưa biết phải giao trách nhiệm gì cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH nên mới cầu xin Đức LÝ-GIÁO-TÔNG phân định dùm.

Nói rõ thêm cho TG NGUYỄN-KHẢI viết lại cho đúng: Không phải HỘI-THÁNH thiết lập Đàn-Cơ để xin phong chức cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH, mà thừa dịp có Đàn-Cơ

NH-MINH-
-Đài được
NAM làm
Gi Cao-Đài
iến chống

bị tù dày
R vừa đặt
-MINH đã
chính Ngài
Ông-Đường

xo-Đài, mà
đám chán
lẽ tổ chức
é Đức HỘ-

giữa Đức
Đài và họ
igày lẽ Vía
a đem Đại
NGUYỄN-

, Nhà Văn
ao đời Đức
IIỀN ngày
-Thiện-Đài
J.

ẽ Vía Đức
ic KHỔNG-
Ược?). Còn
g 10 năm
ii là "Điều-

j năm, mà
chức Tổng
bịa đặt lừa

I tháng 10
ỀN-THÁNH
cơ này Đức
Cựu Trung-
quả, nhưng
en mới cầu

HỘI-THÁNH
có Đàn Cơ

mới trình bày lên Đức LÝ-GIÁO-TÔNG phán dạy: Vậy, HỘI-THÁNH đồng ý dùng NGUYỄN-VĂN-THÀNH vào vai nào?

- Đại-Huynh Đầu-Sư THƯỢNG-SÁNG-THANH bạch: Xin Đức LÝ-GIÁO-TÔNG từ bi ban ơn cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH, để đương sự lập công quả với Đạo. Chuyện trước của Cựu Trung-Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH, tôi không rõ biết, chỉ lúc sau này đương sự tỏ ra thiện chí muốn phục vụ cho Đạo, xin Đức Ngài phán định.

Đức LÝ-GIÁO-TÔNG phán: Nếu LÃO định thì phải tuân mạng triệt để. Vậy hãy tạm dùng giải pháp THÀNH để đem lại phần nào việc chỉnh đốn nền Đạo trong một thời gian, được kết quả thì THÀNH được trọng thưởng.

- Hiện giờ các Cơ-quan HỘI-THÁNH thừa hành còn thiếu bàn tay gân guốc để nắm chặt ma hồn quí xác. Vậy, LÃO tuyên bố ban chức Tổng Thanh Tra Chánh-Trị-Đạo Kiêm Tổng Quản Cơ Thánh-Vệ và Bảo-Thể.

Tổng Thanh Tra còn có nhiệm vụ trông nom các việc Hành Chánh Đạo, nhưng mỗi việc, đều phải chịu dưới quyền của HỘI-THÁNH Lưỡng-Đài.

Đức Thượng-Sanh CAO-HOÀI-SANG bạch: Xin Đức Ngài chỉ định cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH phải mặc Đạo-phục như thế nào?

- Đức LÝ-GIÁO-TÔNG phán: Chỉ mặc Đạo-phục thường, và bịt khăn đen, mang hiệu bài Tổng Thanh Tra trước ngực như Chức-Sắc.

- TG NGUYỄN-KHẢI đừng viết tào lao rằng: Bữa đó có một cuộc họp giữa Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC với các Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Đài, và họ đã tìm ra cái chức thích hợp: Tổng Thanh Tra Chánh-Trị Đạo. Hôm sau, nhân ngày lễ Đức KHỔNG-TỬ và được Đức KHỔNG-TỬ phong cho THÀNH chức Tổng Thanh Tra? TG. NGUYỄN-KHẢI bịa đặt câu chuyện phi lý? Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC qui thiêu tại CAO-MIỀN ngày 17/5/1959 còn việc Cầu-cơ xin phong chức cho Chức-Sắc tại ĐỀN-THÁNH Tòa-Thánh Tây-Ninh vào lúc 21 giờ đêm 21-10-Mậu Thân (DL. 10/12/1968 tức là Đức HỘ-PHÁP đã chết trước 9 năm rồi, làm gì có chuyện họp với Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Đài để tìm kiếm chức vụ Tổng Thanh Tra cho thích hợp? TG NGUYỄN-KHẢI nói dối không bài bản? phi lý?

Lại còn thêm ông ứng nói dùa nói đại là Đức KHỔNG-TỬ, một Chánh-Trị-gia đời Xuân-Thu giáng cơ phong chức Tổng Thanh Tra cho NGUYỄN-VĂN-THÀNH? TG NGUYỄN-KHẢI điều-trá quá tào lao, càng quấy không thể chấp nhận được.

- TG NGUYỄN-KHẢI chỉ cố tình đả kích những Chức-Sắc tiền bối hữu công với Đồng-bảo và Bổn đạo, sắc mùi châm biếm bôi bẩn danh danh Chức-Sắc Cao-Đài để dễ dàng chụp mũ, lén án Tôn-Giáo CAO-ĐÀI để lấy điểm bước lên dài danh vọng bất kể phải quấy? Việc không nói có, việc trước mắt lại đi xuyên tạc sự thật? quên cả lương tâm chức-nghiệp của người cầm bút là một Nhà Văn XHCN, một Đảng Viên Cộng Sản Việt Nam.

Một Nhà Văn chơn chánh rất thận trọng vấn đề phê phán, biết rằng quyền tự do phê phán là quyền của người cầm bút, song phải phê phán đúng sự thật lịch sử, không được bóp méo sự thật!

Trái lại, TG NGUYỄN-KHẢI đã lợi dụng ngòi bút, chĩa thẳng mũi dùi vào Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC, xem Đức HỘ-PHÁP như kẻ thù truyền kiếp nên dùng mọi thủ đoạn dàn dựng vu cáo đủ mọi mặt, để trù dập uy danh một vị Lãnh-Đạo Tôn-Giáo CAO-ĐÀI tiền bối đã thoát xác vào năm 1959 đã dày công để xuống Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống vào năm 1956 kêu gọi TỰ BẢN và CỘNG SẢN hiệp đồng cùng nhau Chung Sống Hòa Bình.

Người tín-hữu CAO-ĐÀI lấy làm lạ là cả Miền Nam VIỆT-NAM có biết bao nhiêu là Nhà văn Cách Mạng lão thành, từng sống gắn bó với Tôn-Giáo Cao-Đài trong những giờ phút khó khăn quanh co của thế cuộc nước nhà. Còn TG NGUYỄN-KHẢI là một Nhà

Văn hậu bối từ Bắc mới vào Nam sau ngày 30/4/1975, hiểu biết gì về Tôn-Giáo CAO ĐÀI mà lên tiếng phê phán vu cáo thậm tệ những Chức-Sắc Lãnh-Đạo HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh đã từng đương đầu chịu đựng trước sự đàn áp của thực dân Pháp?

TG NGUYỄN-KHẢI chưa từng diện kiến cùng tiếp xúc với Đức HỘ-PHÁP một lần nào? chỉ lướm lặt cẩn cứ vào những nguồn tin bá-vơ, thiếu sự thật, để dàn dựng thành một cốt truyện chụp mũ, triệt hạ uy danh Đức HỘ-PHÁP, một vị Lãnh-Đạo tối cao của HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh, vu cáo Đức HỘ-PHÁP đủ mọi mặt, mở đường đi đến giải tán HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI, giải thể các Cơ-quan của Đạo Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh.

Thiết nghĩ sau 5 năm 2 tháng bị dày từ Phi-Châu MADAGASCAR được trả tự do trở về Tòa-Thánh Tây-Ninh ngày 22/8/1946; đứng giữa 2 làn tên mũi đạn, một bên là VIỆT-MINH, một bên là PHÁP, đồng-bào và bốn-đạo Cao-Đài gặp nhiều khó khăn, bị giết chóc cùng áp bức. Hơn nữa là có sự hiện diện của Quân-Đội Cao-Đài trước một sự việc đã rồi, chẳng còn phương cách nào hơn, Đức HỘ-PHÁP không thể ngồi yên thấy trước mặt nạn tương tàn sát giữa đôi bên Pháp và Việt Minh.

Vì có, Đức HỘ-PHÁP phải chịu tạm nhận Quân-Đội Cao-Đài (đã được thành lập trong lúc Đức HỘ-PHÁP còn bị tù dày ở MADAGASCAR) cốt yếu để giàn xếp, đổi dàng cho hiểu biết lẫn nhau trong lúc tranh đấu bằng quân lực với danh nghĩa Bảo Sanh Nhơn Nghĩa Đại-Đồng. Vì quá tôn kính Đức HỘ-PHÁP nên cả Sĩ quan và Bình-sĩ cùng tôn vinh Đức Hộ-Pháp là THƯỢNG-TÔN QUẢN THẾ.

Với chủ-trương: Bất chiến tự nhiên thành, cũng như Đức HỘ-PHÁP thường phán dạy: Bần-Đạo lúc nào cũng không muốn giải quyết vận mạng nước nhà bằng Quân-lực, mà phải dùng phương pháp đạo-đức để đem hòa-bình hạnh phúc lại cho giống nòi.

Người tín-hữu Cao-Đài còn nhớ rõ câu kinh nhứt tụng: Bần-Đạo đã quyết định tranh đấu giải phóng Quốc-Gia VIỆT-NAM khỏi lệ thuộc trực tiếp hay gián tiếp giữa 2 khối thực dân Tự-Bản và Cộng-Sản.

"Hồ Chủ-Tịch đánh, Bần-Đạo đòi, kẻ đánh người đòi, nhứt định nước VIỆT-NAM sẽ độc lập tự-do".

Lời tuyên bố này, Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC đã thực hiện được, đồng-bào và bốn-đạo Cao-Đài chứng minh điều ấy, vì trong buổi hội-dàm tại Điện ELYSÉE tại PARIS vào lúc 18 giờ 30 ngày 28/5/1954, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã nhắc nhở Tổng Thống Pháp RENÉ COTY sớm trao trả chủ quyền độc lập tự do cho dân tộc VIỆT-NAM, và chính Tổng Thống RENÉ COTY đã hứa lời có hội đàm cùng Thủ-Tướng LANIEL, sớm ký kết 3 bản Hiệp-Ước trao trả chủ quyền độc lập tự do cho VIỆT-NAM. Nhưng Chánh-Phủ Pháp, Thủ-Tướng LANIEL vô cùng khôn khéo và tể nhị là có ý chờ đến ngày lě sinh nhứt của Đức HỘ-PHÁP mùng 5 tháng 5 âm-lịch (nhằm ngày 4/6/1954) Thủ-Tướng LANIEL mới ký 2 bản Hiệp-Ước trao trả chủ quyền độc lập tự do cho Chánh-Phủ Miền-Nam nước VIỆT-NAM, làm món quà kỷ niệm kính tặng ngày lě sinh-nhứt Đức Hộ-Pháp PHẠM-CÔNG-TẮC, tức là Đức HỘ-PHÁP đã thực hiện đúng lời hứa với đồng-bào chung-tộc.

Chánh-Phủ PHÁP đã ký kết 2 Hiệp-Ước trao trả Chủ quyền độc lập cho Chánh-Quyền Miền-Nam VIỆT-NAM ngày 4/6/1954, và đến ngày 20/07/1954 Chánh-Phủ Pháp mới ký Hiệp-Định GENÈVE chia đôi đất nước VIỆT-NAM giao cho Chánh-Phủ VIỆT-NAM DÂN-CHỦ CỘNG-HÒA trọn quyền làm Chủ từ Vĩ tuyến 17 trở ra Hà Nội.

Như thế đã chứng tỏ rằng bao năm qua Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC chí-trương "Bất bao động" Bất Chiến Tự-Nhiên Thành, hôm nay đã trở thành hiện thực, là Tổng Thống RENÉ-COTY của PHÁP-Quốc đã long trọng trao trả chủ quyền độc lập tự do cho dân tộc VIỆT-NAM tại cuộc hội đàm với Đức HỘ-PHÁP ngày 28/5/1954 tại Điện

ELYSÉES Thủ-dô PARIS (PHÁP), và chính ngày 4/6/1954 Hiệp-Ước trao trả chủ quyền Độc Lập cho VIỆT-NAM đã được ký kết giữa Thủ-Tướng LANIEL và Thủ-Tướng BÙU-LỘC, Chánh-Phủ VIỆT-NAM CỘNG-HÒA (Miền Nam VIỆT-NAM) mà lại đúng vào ngày lễ sinh-nhựt của Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC, nhằm ngày mùng 5 tháng 5 Âm Lịch (4/6/1954) và chính Thủ-Tướng LANIEL hất sáo tể nhị thổ-lộ với Đức HỘ-PHÁP là THỦ-TƯỞNG LANIEL muốn chờ đến ngày sinh-nhựt Đức HỘ-PHÁP mới ký Hiệp-Ước, để gọi là món quà mừng lễ sinh-nhựt Đức HỘ-PHÁP mà toàn cả quan khách VIỆT-PHÁP có mặt tại buổi tiếp tân tại HOTEL GEORGES V đều nghe rõ, tức là Đức HỘ-PHÁP đã trọn giữ đúng lời hứa hẹn với quốc-dân VIỆT-NAM là Miền-Nam VIỆT-NAM đã được trao trả chủ quyền Độc Lập, đúng theo lời tuyên bố của Đức HỘ-PHÁP trước kia với quốc dân và người tín-hữu Cao-Đài. Hồ Chủ Tịch đánh, Bắn Đạo đài, kẻ đánh người đòi nhút định VIỆT-NAM sẽ độc lập tự do.

- TG NGUYỄN-KHẢI có ý nghĩ quá nồng cạn,nên mới so sánh: Xưa là Ông TẮC này là TU-TỐN, tài đức như nhau, chỉ e không được gặp thời.?

Miệng còn hỏi sửa mà lại đi phê phán bậc CHA, BÁC của mình một cách hổ đồ, để đồng hóa công nghiệp lớn lao của bậc Chức-Sắc Cao-Đài tiền bối như thế với một kẻ vô danh.

TG NGUYỄN-KHẢI dám trấn minh nói sai sự thật để hưởng bao nhiêu lợi lộc? bán rẻ lương tâm người cầm bút dù có được muôn ngàn đặc quyền đặc lợi cũng không cám dỗ được người cầm bút chán chênh, còn gì phẩm chất một Nhà Văn XHCN, một Đảng Viên Cộng Sản Việt Nam.

- TG NGUYỄN-KHẢI lại còn có luận điệu: Mấy tháng đầu NGUYỄN-VĂN-THÀNH Chỉ-Huy: Chi-Đội 7 và 8 vào rừng kháng PHÁP, rồi THÀNH đưa cả 2 Chi-Đội 7 và 8, cùng cả toàn bộ khí giới ra đầu PHÁP theo thỏa hiệp một bên là TRẦN-QUANG-VINH, Chánh Phối-Sư Kiêm Tổng Chỉ-Huy lực lượng vũ trang Cao-Đài.

NGUYỄN-KHẢI nói không đúng sự thật, mà cần phải nói lại cho rõ ràng hơn.

Lực lượng vũ trang Cao-Đài lúc bấy giờ (1945) đang nằm trong Mặt Trận VIỆT-MINH, cả 2 Chi-Đội 7 và 8 của lực lượng Cao-Đài đóng quân tại khu kháng chiến Bù-Lu do Thiếu-Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH và Trung-Tướng TRẦN-QUANG-VINH, Tổng Tư Lệnh Lực Lượng Cao-Đài điều khiển. Cần biết rõ thêm Ông TRẦN-QUANG-VINH chỉ là Giáo-Sư chưa vào hàng phẩm Phối-Sư, mà TG NGUYỄN-KHẢI lại bốc thơm là Chánh Phối-Sư, tức là không đúng sự thật.

Còn nguyên nhân có sự nứt rạng, bất đồng chánh kiến mà Ông TRẦN-QUANG-VINH phải đem 2 Chi-Đội Cao-Đài về, hiệp-tác với PHÁP là do sự việc đã xảy ra như thế này:

Nếu không bị Pháp bắt giam, áp chế đánh đập tàn nhẫn và đọc thấy Hiệp Ước Sơ Bộ ngày 06/03/1946 rất bất lợi và bất mãn, thì Giáo-Sư Đại Biểu TRẦN QUANG VINH không bao giờ kêu gọi 2 Chi-Đội 7 và 8 trong chiến khu ra Thỏa hiệp với Pháp.

Trước khi ký Hiệp định Sơ Bộ 6/3/1946 giữa Pháp và Việt Minh vào tháng 10 năm 1945. SAINTENY đã đến Hà Nội điều đình với Quân-Đội Trung Hoa để Trung Hoa công nhận quyền lợi của Pháp ở Đông Dương và rút quân để Pháp thay thế, đồng thời điều đình với chánh phủ Việt Minh để họ vào đóng quân ở Miền Bắc VIỆT-NAM.

Ngày 28/2/1946 chánh phủ Trung Hoa đã thỏa thuận rút Quận-Đội để cho lực lượng Pháp thay thế.

Đại ý hòa ước Pháp - Hoa ngày 28/2/1946:

- Pháp trả cho Trung Hoa các lộ giới Thuợng Hải, Thiên Tân, Hán Khẩu, Quảng Đông, bãi bỏ khế ước thuê dài hạn Quảng Châu Vă, bán lại đường hỏa xã Vă Nam, sửa lại luật lệ cư trú Hoa Kiều ở Việt Nam, Trung Hoa được tự do giao thông từ Hải Phòng lên Vă Nam.

- Đáp lại, Trung Hoa đế Pháp thay thế tước khí giới và hồi hương quân đội Nhật. Sự chuyển giao này có thể kết thúc vào cuối tháng 3/1946.

Sau khi nhận được tin này, Đại tướng LECLER liền hạ lệnh cho Chiến Hạm lên đường ra Hải Phòng, song vì quân đội Trung Hoa chưa nhận được lệnh của Trung Khanh nên đã nổ súng cảnh báo.

Trong lúc đó, phái bộ SAINTENY tiếp tục điều đình với VIỆT MINH. Trước tình hình đó, Cụ Hồ CHÍ MINH ký với PHÁP Hiệp định Sơ Bộ tại Hà Nội ngày 6/3/1946 như sau:

1. Pháp công nhận Việt Nam là nước tự do có Chánh Phủ Quốc hội, Quân đội và Tài chính riêng, nằm trong Liên Bang Đông Dương và ở trong khối Liên Hiệp Pháp. Việc thống nhất 3 kỳ sẽ do dân ý quyết định.

2. Chánh phủ Việt Nam sẵn sàng tiếp đón thân thiện Quân đội Pháp đến thay thế quân đội Trung Hoa chiếu Hiệp Ước Quốc Tế. Một Hiệp Ước phụ đính kèm sẽ định cách thức thi hành việc thay thế.

3. Các khoản trên sẽ được thi hành ngay sau khi ký. Hai Chánh Phủ lập tức sử dụng các biện pháp cần thiết để chấm dứt các cuộc xung đột giữa Quân Đội trong vị trí hiện tại, tạo không khí thuận lợi cho việc điều đình thân hữu và ngay thẳng để bàn về việc ngoại giao giữa Việt Nam và các nước khác, chế độ tương lai của Đông Dương cùng quyền lợi kinh tế và văn hóa của Pháp ở Việt Nam Hà Nội hay Paris có thể chọn làm nơi đàm phán.

Ký tên

HỒ CHÍ MINH, VŨ HỒNG KHANH, SAINTENY

Hiệp ước này đã khiến các Đảng Phái Quốc Gia chán nản cho rằng Việt Minh đã phản bội quốc gia, để cho Pháp vào Việt Nam lần thứ hai.

Tiếp theo là hội nghị Đà Lạt (17/4 đến 12/5/1946) bị thất bại vì Pháp không chấp thuận nhiều yêu sách của Việt Minh và hứa hẹn sẽ tái họp tại lâu đài FONTAINEBLEAU với tạm ước 14/9/1946 gọi là Thỏa Hiệp Án gồm 4 điểm nhưng Pháp cũng lờ là. Rốt cuộc Cụ Hồ CHÍ MINH phải chịu ký Thỏa Ước Tạm này để Phái-Đoàn lên đường trở về Việt Nam suông sít.

Một khi người Pháp muốn tái chiếm Việt Nam thì đâu có bao nhiêu Thỏa Hiệp cũng chẳng ích lợi gì? Vấn đề cũ vẫn diễn lại như ở thời kỳ các Vua Chúa trước, chẳng có gì lạ.

Thế là chiến tranh Việt - Pháp bùng nổ.....

Trong khi toàn dân cũng như các lực lượng vũ trang ở Miền Nam đều đứng trong Mặt Trận VIỆT-MINH, tất cả toàn dân đều trọn tuân mệnh lệnh của Mặt Trận VIỆT-MINH kháng chiến chống Pháp trên toàn quốc.

Tham dự một buổi họp tại mảnh khu, Ông TRẦN-QUANG-VINH bị VIỆT-MINH bắt cóc đưa về giam cầm tại CÀ-MAU (tỉnh Bạc Liêu). Suốt mấy tháng sau, Chánh Trị Sự NGUYỄN-VĂN-NỘ ở tại Cà-Mau đi làm ruộng, khi vào tới đồng ruộng của mình thì lo làm cỏ cho đến trưa mới nghỉ để chuẩn bị buổi cơm trưa. Nhưng hôm nay Chánh Trị Sự NỘ quên đem theo hộp quẹt, nên chẳng biết làm sao có lửa để nấu cơm trưa như thường lệ. Trong khi còn đang suy nghĩ thì Chánh Trị Sự NỘ nhìn thấy ở phía cánh đồng ruộng xa xa, có khói bốc lên, Ông Chánh Trị Sự NỘ bèn lẩn mò đến chỗ có khói lên, để tìm đến xin lửa lo buổi cơm trưa.

Không ngờ ở giữa cánh đồng hoang hiu quạnh mà lại có một cái chòi lá, cất rất khang trang, có ngăn nắp mà chỉ có một ông già trông coi. Ông Chánh Trị Sự NỘ vào tận chòi xin lửa trước sự ngạc nhiên của Ông già đang ở trong nhà.

- Ông già giữ chòi liên hồi: Ông ở đâu mà đến đây?

- Chánh Trị Sư NÔ liền thật tình trả lời: Tôi làm ruộng cách xa đây, nhưng hôm nay vô ý không đem theo hộp quẹt, nên không có lửa để nấu cơm, phải lội đến tận đây, để xin mồi một ít lửa đem về nấu cơm.

- Trong lúc chăm chú gấp miếng lửa than để vào bùi nhùi, Chánh Trị Sư NÔ liền hỏi: Ông già rồi mà sao lại ở nơi đây vắng vẻ và hiu quạnh quá vậy?

- Ông già không trả lời, và hỏi lại: Ông có theo Tôn-Giáo nào không?

- Chánh Trị Sư NÔ thật tình đáp: Tôi có Đạo Cao-Đài thuộc Tòa-Thánh Tây-Ninh, làm Chánh Trị Sư.

- Ông già hỏi tiếp: Ông làm Chánh Trị Sư mà được biết Ông Đầu-Tộc-Đạo Cao-Đài CÀ-MAU không?

- Chánh Trị Sư NÔ đáp: Dạ, tôi biết.

- Ông già liền nói tiếp: Vậy nhờ Ông về nói rõ cho Ông Đầu-Tộc-Đạo CÀ-MAU biết rõ: Ông Đại-Biểu TRẦN-QUANG-VINH hiện ở tại đây, ở tại Trại này mấy tháng nay. Xin báo tin liền cho Ông Đầu-Tộc CÀ-MAU dùm.

- Ông Chánh Trị Sư NÔ được nghe Ông già báo tin có Ông Đại-Biểu TRẦN-QUANG-VINH có mặt tại Trại này, với lời căn dặn hết sức thận trọng và bảo Chánh Trị Sư NÔ phải rời khỏi Trại này liền rất nguy hiểm lắm.

Vì nơi đồng xa hiu quạnh, không có người lui tới; nơi Trại giam Ông TRẦN-QUANG-VINH và một số Nhân-Sĩ bị tinh nghi chống đối VIỆT-MINH nên bị giam cầm tại Trại này.

Là một tín đồ ngoan Đạo, mà lại là một Chánh Trị Sư được nghe danh Ông Đại-Biểu TRẦN-QUANG-VINH từ lâu, nên Ông Chánh Trị Sư liền bỏ ruộng trở về nhà báo tin. liền cho Ông Đầu-Tộc-Đạo Cà-Mau hay và bản thân Ông Chánh Trị Sư NÔ cũng tức tốc lên Tỉnh Bạc Liêu trình báo cho Hiền-Huynh Giáo-Hữu Khâm-Châu-Đạo Bạc Liêu biết rõ nơi ông Đại-Biểu TRẦN-QUANG-VINH còn đang bị giam giữ.

Hiền-Huynh Khâm-Châu-Đạo Bạc Liêu được nghe phúc trình rõ ràng như thế thì liền về Tòa-Thánh Tây-Ninh báo tin cho HỘI-THÁNH biết nơi giam giữ Ông TRẦN-QUANG-VINH mà VIỆT-MINH đang giấu tại địa phận Cà-Mau, thuộc tỉnh Bạc Liêu.

Chức-Sắc đồng quyết định cho Đại Tá NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG cùng một số lính tinh nguyện đi xuống Tỉnh Bạc Liêu để tìm phương cách giải thoát ông TRẦN-QUANG-VINH khỏi trại giam.

Nhờ sự đồng tâm nhút nhát và khéo léo của bốn đạo tại Cà-Mau hiệp với số lính vũ trang do Đại Tá NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG đã xông thẳng vào Trại giam cứu thoát Ông Đại-Biểu TRẦN-QUANG-VINH và một số Nhân Sĩ Quốc Gia, có Ông NGUYỄN-VĂN-SÂM và VŨ-TAM-ANH cùng một số đồng nhân sĩ leo lách trở về SAIGON để tiếp tục cuộc kháng chiến chống PHÁP.

Sau ít tháng tạm trú tại SAIGON và CHỢ-LỚN để sắp xếp việc nội bộ cho 2 Chi Đội 7 và 8 do Thiếu Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH và Đại Tá NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG, TRÌNH MINH THẾ còn đang trấn đóng tại Bù-Lu, khu kháng chiến của lực lượng vũ trang Cao-Đài, thuộc Tỉnh Tây-Ninh thì chẳng may Ông TRẦN-QUANG-VINH bị mật thám bắt tại CHỢ-LỚN.

Sau một thời gian bị PHÁP giam cầm, Ông TRẦN-QUANG-VINH mới ký kết với Quân Đội Pháp để kêu gọi lực lượng vũ trang Cao-Đài còn ở trong chiến khu trở về thành hiệp tác với PHÁP.

Nếu ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH không bị VIỆT-MINH bắt đày xuống trại giam ở Cà-Mau thì Ông TRẦN-QUANG-VINH vẫn còn ở trong 2 Chi Đội Cao-Đài vẫn còn chống Pháp tại khu kháng chiến Bù-Lu, đâu có tạm trú tại CHỢ-LỚN để bị mật thám Pháp bắt, rồi phải kêu gọi lực lượng Cao-Đài ra Hiệp tác với Pháp. Chính VIỆT-MINH đã đưa ông TRẦN-QUANG-VINH vào tận chán tuồng bởi Ông TRẦN-QUANG-VINH đang

cùng 2 Chi Đội 7 và 8 có đầy đủ vũ trang kháng chiến chống PHÁP tại khu kháng chiến Bù-Lu (Tây-Ninh), mà Ông TRẦN-QUANG-VINH lại bị bắt cóc trên đường di di phiên họp với Mặt Trận VIỆT-MINH tại Chợ-Đêm.

VIỆT-MINH đã bắt đưa Ông TRẦN-QUANG-VINH cùng một số Nhân Sĩ Quốc Gia đưa về tận Quận Cà-Mau (tỉnh Bạc Liêu) giam cầm nơi cánh đồng hoang vu tại mũi Cà-Mau, nhưng nhờ Chánh Trị Sự NÔI tình cờ phát giác nơi Ông TRẦN-QUANG-VINH hiện đang bị giam cầm, để rồi Đại Tá NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG của Lực lượng Cao-Đài dẫn một số lính tâm phúc đột nhập vào Trại giam để cứu thoát Ông TRẦN-QUANG-VINH và số Nhân Sĩ Quốc Gia rời khỏi khu Cà-Mau để về SAIGON. Chính VIỆT-MINH đã làm mất tinh thần đoàn kết đối với Tôn-Giáo Cao-Đài. Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH sau khi rời khỏi Trại giam tại Cà-Mau đã trở về SAIGON, chớ không thể trở về với 2 Chi Đội 7 và 8 của lực lượng Cao-Đài đang kháng chiến chống Pháp tại căn cứ Bù-Lu được.

Vì hoàn cảnh bắt buộc Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH phải ở lại hoạt động bí mật tại SAIGON - CHỢ-LỚN. Do những nguyên nhân kể trên mà Ông TRẦN-QUANG-VINH mới bị lính mật thám Pháp vây bắt tại CHỢ-LỚN và kế tiếp Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH buộc lòng phải ký kết Hiệp tác với Pháp sau khi bị lính Pháp tra tấn (đánh gãy hết 2 răng cửa) tàn nhẫn.

Kỷ niệm sâu sắc của Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH khi phải hiệp tác với Quân Đội Pháp lúc bấy giờ mà không bao giờ quên được là tay chân mình mẩy bị lính mật thám Pháp tra tấn còn sưng phù và một kỷ niệm khó quên là 2 cái răng cửa bị gãy vì một cú đấm choáng váng của lính mật thám Pháp.

TG NGUYỄN-KHẢI cố tình lén án Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH ra lệnh cho Thiếu Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH đem 2 Chi Đội 7 và 8 cùng toàn bộ khí giới ra đầu Pháp theo Thỏa hiệp, cũng là phản bội?

Thứ hỏi ai là kẻ phản bội? Ai đã phản bội ai? Xin nhường lại toàn dân phán xét. Nếu VIỆT-MINH không tổ chức bắt cóc Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH tại Chợ-Đêm; để dày ải xuống tận mũi Cà-Mau giam cầm, thì Ông TRẦN-QUANG-VINH không có cơ hội để rời khỏi khu kháng chiến Bù-Lu (Tây-Ninh), rồi sau khi được giải thoát khỏi Trại giam Cà-Mau, phải về lẩn tránh tại SAIGON - CHỢ-LỚN ba bốn tháng mới bị lính mật thám Pháp bắt và ký kết Hiệp tác với Pháp là điều bất đắc dĩ.

TG NGUYỄN-KHẢI đã vội vã phê phán có một chiều, mà chẳng rõ ngọn ngành là thế nào mà cũng lớn tiếng lên án là phản bội? TG NGUYỄN-KHẢI cần bình tâm phê phán lại: Ai đã phản bội ai? Một Nhà Văn từ Bắc mới bước chân vào tới Miền Nam chẳng biết mồ tè gì mà lại phê phán CAO-ĐÀI, trong khi các Nhà Văn kháng chiến chống Pháp lão thành của Miền Nam VIỆT-NAM chân chính, chưa bao giờ đả động đến CAO-ĐÀI. Ngạn ngữ của dân Miền Nam thường bảo: Ngựa con háu dái! Kể ra thật không sai?

- TG NGUYỄN-KHẢI lại dàn dựng thêm tên NĂM-SANG để thổi phồng thêm một câu chuyện hoang đường về cái chết của Ông THOẠI, là Y SĨ ĐÀO-VĂN-TỰA, một Cán bộ VIỆT-MINH bị ám sát chết.

TG NGUYỄN-KHẢI đã uốn cong ngòi bút hết lời mạ lỵ và cố hạ danh dự cô TÙ TRANH, người con gái thứ Tư của Ông PHẠM-CÔNG-TẮC, với những lời bất hảo: Cô Em vừa nhìn mặt đã mê say ngay khi chàng Y SĨ xinh trai xuất hiện, họ yêu nhau và Cô TÙ đã cưới làm chồng?

TG NGUYỄN-KHẢI có tham dự lễ Sơ-vấn, hoặc lễ Hỏi của Tư TRANH hồi nào? ngày giờ nào? tại đâu? mà TG NGUYỄN-KHẢI lại viết: Cô đã cưới làm chồng?

Phong tục và tập quán của dân Miền Nam không có việc "Cưới làm chồng" bao giờ? TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng là chưa có một người tín-hữu Cao-Đài nào đi dự đám cưới của cô TÙ TRANH cả? bởi chưa có lễ Hỏi thì làm gì có lễ Cưới mà TG

NGUYỄN-KHẢI đã sống sướng viết: Cô đã cưới làm chồng. Thật là một việc cái cắm do TG NGUYỄN-KHẢI bịa đặt, để bêu xấu cô Tư TRANH, con gái người cầm đầu một HỘ-THÁNH “nhan sắc cũng dễ coi, đã được dồn đại Tây-Ninh là Nhị-Kiều, mà muốn chồng quá, đã ngoài ba mươi mà vẫn cam chịu cảnh phòng không, gặp chàng trai trẻ, khoảng hăm lăm hăm bảy tuổi, rất đẹp trai, loại đàn ông đi tới đâu con gái phải ngoảnh cổ nhìn lại. Gái thanh tân còn phải ngoảnh cổ nhìn hướng hồ loại gái “già”!”

TG NGUYỄN-KHẢI suy luận rất quá đáng, TG NGUYỄN-KHẢI phải cần hỏi lại Cô Tư TRANH trước khi viết thì mới trung thực hơn, suy đoán gái già mỗi khi nhìn thấy chàng trai trẻ đã mê say ngay? Sợ e không đúng! Chính Tác Giả đã xúc phạm đến quý cô gái lỡ thời! Chắc chắn TG NGUYỄN-KHẢI phải gặp nhiều rắc rối về việc phê phán gái già?

- TG NGUYỄN-KHẢI lại quá hổ đồ suy đoán: “Nhưng Ông già vợ của anh là một người khác thường, là nhân vật xuất chúng nên có thể nhúng tay vào những việc nhơ nhét nhất mà không phân vân gì cả, ông ta chỉ biết có cái đích, kẽ nào dám đứng chẵn ngang lập tức phải loại bỏ, dù họ có là bạn chí thiết, lǎ dầy tớ rất mực trung thành, là con rể, thậm chí là con ruột.

- TG NGUYỄN-KHẢI cố tính suy đoán quá táo bạo nhằm triệt hạ uy tín Đức HỘ-PHÁP trong việc đối xử với một chàng rể trong tương lai. Đó là suy luận độc ác méo mó của nghề cầm bút đã ăn sâu vào tâm trí TG NGUYỄN-KHẢI, nên mới viết ra những luận điệu sôi động vô liêm sỉ như thế!

- TG NGUYỄN-KHẢI đã lên án TRÌNH-MINH-THẾ thuê lính Recherche, loại lính kín, lính mật thám của Phòng-Nhì Pháp giết, xông thẳng vào phòng thuốc nổ súng thật dàn hoàng, trước mắt mọi người!

- Chính TG NGUYỄN-KHẢI đã chứng kiến việc TRÌNH-MINH-THẾ trao tiền cho lính Recherche trước sự hiện diện của Nhà Văn NGUYỄN KHẢI, nên TG NGUYỄN-KHẢI mới dám khẳng định là THẾ đã thuê lính Recherche bắn chết Y SĨ ĐÀO VĂN TỰA? Thật vô căn cứ.

Thật tế, mãi đến giờ phút này chưa có án-lịnh nào qui định, ai là thủ phạm bắn chết ĐỖ-VĂN-TỰA, tức THOẠI, và đây là lần đầu tiên được TG NGUYỄN-KHẢI nói rõ là THẾ đã thuê lính Recherche bắn chết TỰA (chồng sắp cưới của Cô TRANH).

- TG NGUYỄN-KHẢI nói không đúng: Có chồng chưa được một năm đã góa chồng, con cái không có, khóc than một hồi rồi cũng đành nhẫn nhục mà sống chờ biết làm gì khác! Cho đến nay tuổi đã ngót nghét sáu chục, tóc đã bạc, bà TƯ vẫn chưa lấy ai cả? còn lấy ai nữa? nên trong dân gọi là Bà cũng được, mà gọi là Cô cũng được. Thường thường gọi là Cô Tư, Cô Tư TRANH, sống với chồng có một năm sao gọi là đã có chồng!

- TG NGUYỄN-KHẢI viết sai sự thật, hoàn toàn không trung thực. Thủ hỏi lễ cưới cô Tư TRANH năm nào? tại đâu? mà TG NGUYỄN-KHẢI dám khẳng định đã có chồng hơn một năm?

- TG NGUYỄN-KHẢI có đi dự lễ cưới của Cô Tư TRANH hay không mà dám phỏng đại lên như thế?

- Chắc chắn không lầm thì lúc bấy giờ Nhà Văn NGUYỄN KHẢI đang phiêu bạt nơi vùng Cao Bằng hay Lạng Sơn chi đó, mà lại thổi phồng lên việc Cô Tư TRANH đã có chồng hơn một năm.

TG NGUYỄN-KHẢI trước khi hạ bút, cần nên lão thông câu cẩn của đồng bào Miền Nam: Không biết thì dựa cột mà nghe. Chẳng nên Ông Ứng lên như thế làm mất sĩ diện của một Nhà Văn, nhứt là đã xuyên tạc b López meo sự thật mà cả thiên hạ bàng quan đều hiểu biết rõ, rất tướng tận. Bài học kinh nghiệm mà TG NGUYỄN-KHẢI cần ghi nhận và nhớ đời mỗi khi đặt bút viết phải cho đúng đắn và trung thực.

- TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng: Anh ĐỖ-VĂN-TỰA, tức THOẠI lúc bấy giờ chỉ là ý trung nhân của Cô Tú TRANH mà thôi, bởi Anh ĐỖ-VĂN-TỰA mới có lẽ CHẠM-NGÕ (Nap Thái), tức là chuyện đính ước lúc ban đầu, và từ đó bên nhà trai có thể thường thường đi lại bên nhà gái để tỏ tình thân mật cho sự thông gia, và bàn tính đến lẽ vấn danh (lẽ hỏi) sau này.

Chưa có lẽ hỏi mà TG NGUYỄN-KHẢI bạo phổi viết: Có chồng chưa được một năm đã góa chồng? Một điều phi lý vô căn cứ không thể chấp nhận được.

Việc sai lầm này, TG NGUYỄN-KHẢI sẽ nhận lấy hậu quả khi Cô Tú TRANH lên tiếng phản đối trước công luận trong mai hâu.

Riêng người tín-hữu Cao-Đài lại nghĩ rằng: Cô Tú TRANH có tinh thần cao thượng tốt đẹp, là sau khi Anh ĐỖ-VĂN-TỰA, tự THOẠI chẳng may bị ám sát chết một cách đột ngột, mặc dù mới hứa hôn, chưa làm lẽ hỏi, nhưng đã hứa lời, son sắt giữ lòng thủy chung trước sau như một, nên Cô Tú TRANH có xin phép thân phụ và thân mẫu của mình để được phép lo việc an táng cho Anh ĐỖ-VĂN-TỰA (người chồng tương lai) rất trang nghiêm long trọng, đúng một phụ nữ xuất thân trong gia đình gia giáo.

- Còn việc tác giả NGUYỄN-KHẢI khẳng định Cô Tú TRANH vẫn chịu tang 3 năm, chắc NGUYỄN-KHẢI đã vinh hạnh phỏng vấn Cô Tú TRANH trước khi đặt bút viết. Cuối.....

Thật ra, một việc riêng tư, thuộc về đời tư của mỗi người, nên ít có ai theo dõi là Cô Tú TRANH vẫn chịu tang 3 năm cùng không, nhưng người tín-hữu Cao-Đài đồng nhớ rõ là sau khi Anh ĐÀO-VĂN-TỰA bị ám sát chết với nguồn tin đồn đại trong dư luận lúc bấy giờ là ĐÀO-VĂN-TỰA, một Cán Bộ của VIỆT-MINH, không thấy thân nhân gia đình Anh ĐÀO-VĂN-TỰA ra mặt để lo cuộc an táng, mà Cô Tú TRANH dám đứng ra lo liệu cuộc an táng cho Anh ĐÀO-VĂN-TỰA được mồ yên mả đẹp cũng là một việc làm ít có của người phụ nữ VIỆT-NAM, dám quên cả cá nhân để trọng giữ lời thủy chung với người đã quá cố.

- TG NGUYỄN-KHẢI lại còn dụng ý dàn dựng thêm tên HAI-GÁO để thổi phồng thêm cái chết của Đức Quyền Giáo-Tông THƯỢNG-TRUNG-NHỰT (LÊ-VĂN-TRUNG) mà đoán trước TG NGUYỄN-KHẢI đã đề cập đến, và luôn cả cái chết của Ông Tư MẤT, tức Lễ-Sanh MỤC hầu gây hoang mang cho đoàn thánh thiếu niên của Đạo ngờ vực. Đó là bút pháp ấu trĩ của TG NGUYỄN-KHẢI nhằm bôi lợ Tôn-Giáo Cao-Đài, nhưng ngòi bút bất chánh, viết không đúng sự thật đã bị bốn đạo Cao-Đài xem thường chẳng kém gì những bọn bôi bút trước kia của thực dân Pháp đã để ra, mất cả lương tri và tình người, chỉ biết sống chui rúc vào lợi, quyền, danh mà bán rẻ lương tâm, uốn cong ngòi bút, không còn phẩm chất một Nhà Văn.

Thật đáng thương hại cho kẻ cầm bút này đã tán tận lương tâm quên cả nguồn gốc là một Đảng Viên Cộng Sản Việt Nam.

- TG NGUYỄN-KHẢI biết gì về Giáo-Lý Cao-Đài mà lên vọng Thầy đời lớn tiếng phê phán Giáo-Lý thi chấp nhận, tuy tiện mê tín, tiền hậu bất nhứt, nên cái phàm tục của Đạo lại càng rõ. Những người khai sáng không phải là triết gia hoặc chân tu, hoặc nhà Xã hội học hoạt động danh tiếng mà đều xuất thân trong giới quan lại và viên chức cấp thấp của Nhà Nước thuộc địa. Chí lớn nhưng tài hèn, đức cũng kém, chưa chi đã đánh chửi nhau, hăm hại nhau như những kẻ quen thói tội lỗi.

- Một đứa con ranh như TG NGUYỄN-KHẢI mà lại trèo đèo vô lẽ xúc phạm phán Giáo-Lý Cao-Đài, nào là mê tín, tiền hậu bất nhứt. Thật túi hổ cho Nhà Văn NGUYỄN KHẢI đã khoác lác hàm hồ phán Giáo-Lý Cao-Đài?

- Thiết tưởng Đạo CAO-ĐÀI được hoằng khai trên đất nước VIỆT-NAM vào năm 1926, nhứt định lúc bấy giờ NGUYỄN KHẢI chưa chui khỏi lòng mẹ (chào đời) mà lại ngông nghênh phán Giáo-Lý Cao-Đài là mê tín, tiền hậu bất nhứt? Thật vô liêm sỉ quá!!!

82

83

TG

84

94

TG NGUYỄN-KHẢI đã cho rằng người tín-hữu Cao-Đài dã mê tín, tin tưởng noi Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ đã giảng cơ về phản dạy THẦY sẽ dùng huyền diệu thiêng liêng để giải ách nô lệ cho dân tộc VIỆT-NAM!!

Chắc NGUYỄN KHẢI bực bột được Nghé-quá về lời phán dạy của Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ hứa hẹn với người tín-hữu Cao-Đài là sẽ giải thoát cho dân tộc VIỆT-NAM khỏi vòng lỵ thuộc của Pháp, khỏi vòng thống trị của Pháp mà Nhà văn NGUYỄN KHẢI không bằng lòng? rồi khẳng định là mê tín?

- Hay là Nhà văn NGUYỄN KHẢI nhìn thấy những Chức-Sắc Cao-Đài có tinh thần yêu nước thiết tha, yêu đồng bào, yêu tổ quốc, yêu Quốc gia VIỆT-NAM một cách tuyệt đối. Nhứt định không chấp nhận cho Ngoại bang xâm nhập vào nội bộ VIỆT-NAM, mà TG NGUYỄN-KHẢI cho rằng mê tín, tiền hửu bất nhứt?

- Người tín-hữu Cao-Đài được tên luyện trong tình yêu ái chủng tộc Quốc gia VIỆT-NAM, đâu có mơ vọng chạy theo Ngoại bang đâu mà TG NGUYỄN-KHẢI lại lên án là tiền hửu bất nhứt?

- Người tín-hữu Cao-Đài trước sau như một đều tin tưởng tuyệt đối rằng: Dân tộc VIỆT-NAM nhứt định thoát khỏi vòng lỵ thuộc, dân tộc VIỆT-NAM độc lập tự do và có thêm trọng trách lớn lao là sẽ hướng đưa nhân loại đến đại đồng thế giới trong một ngày gần đây. Đó là nguyện vọng bức thiết của người tín-hữu Cao-Đài! nhứt định bằng mọi giá, người tín-hữu Cao-Đài vẫn kiên gan bền chí thực hiện cho kỳ được luật thương yêu và quyền công chánh để đưa nhân loại đến cảnh đại đồng thế giới, tức là biết nhìn nhận nhau là con chung của Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ!

- Còn việc TG NGUYỄN-KHẢI lợi dụng thế quyền, muốn phê phán Cao-Đài thế nào tùy thích. Nhưng ngày nào Luật pháp XHCN được tôn nghiêm thì TG NGUYỄN-KHẢI sẽ đối đáp với người tín-hữu Cao-Đài trong những điểm mà TG NGUYỄN-KHẢI dã bướng bỉnh phỉ báng bôi lọ Tôn-Giáo-Cao-Đài.

- Ngày ấy sẽ đến, không xa đâu? TG NGUYỄN-KHẢI không cần trích điểm phê phán: những Chức-Sắc Cao-Đài trước kia là viên chức cấp thấp của Nhà nước thuộc địa.

Điểm sau cũng cần nói rõ cho TG NGUYỄN-KHẢI biết để bình tâm viết lại cho đúng: Những Chức-Sắc Cao-Đài trước kia là viên chức cấp thấp của Nhà nước thuộc địa, nhưng quý Ông Chức-Sắc này như Ông LÊ-VĂN-TRUNG dã từ bỏ ghế quan trường, dã giao trả Bắc Đầu Bội Tình lại cho PHÁP để nhận lãnh trách nhiệm phục vụ cho Đạo CAO-ĐÀI, cũng như Ông PHẠM-CÔNG-TẮC dã can đảm đương đầu với Nhà cầm quyền Pháp lúc bấy giờ, nên bị Pháp bắt đày qua Phi Châu MADAGASCAR 5 năm 2 tháng mới được trả tự do.

Như thế dù chứng tỏ 2 Ngài LÊ-VĂN-TRUNG và PHẠM-CÔNG-TẮC vì yêu Quốc gia VIỆT-NAM, yêu đồng bào VIỆT-NAM, dã quên mình lo cho đồng bào thoát khỏi vòng lỵ thuộc. Không bị lỵ thuộc (Ngoại-thuộc) vào Ngoại-bang. Đó là niềm vinh hạnh cho đồng bào VIỆT-NAM nói chung và người tín-hữu Cao-Đài nói riêng. "Không làm tôi mọi cho Ngoại-bang, nên Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC mới rời khỏi Thánh-Địa CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh lần thứ hai để sang lưu vong CAMPUCHIA để xuống bảng CƯƠNG-LĨNH Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống ngày 26/3/1956, để dung hòa 2 khối Cộng-Sản và Tự-Bản phải tương-nhượng lẫn nhau để sống còn.

- TG NGUYỄN-KHẢI nói không đúng sự thật: Ông PHẠM-CÔNG-TẮC về tới Vũng Tàu có Ông Cò BAZIN là Chánh Sô-Mật Tham Pháp và Ông Chánh Phối-Sư TRẦN-QUANG-VINH, chuyên viên Quân-Sự ra đón.

TG NGUYỄN-KHẢI nói sai sự thật là sau khi Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC cùng một số chánh trị phạm VIỆT-NAM từ hải đảo MADAGASCAR được tàu buôn của Pháp đưa về tới hải phận Vũng Tàu thì Đức HỘ-PHÁP được Chánh Quyền Pháp tại CAP-SAINT-JACQUES (này là Vũng Tàu) xuống tận tàu buôn để rước Đức HỘ-PHÁP lên đất

liên, còn lại 22 tù chánh trị VIỆT-NAM được chuyển qua một chiếc tàu nhỏ để đưa thẳng về Cảng Nhà Rồng SAIGON.

Đức HỘ-PHÁP được tạm nghỉ tại CAP-SAINT-JACQUES trong 3 hôm thì được Pháp đưa về SAIGON không một ai hay biết.

- TG NGUYỄN-KHẢI nói không đúng sự thật: Có Ông Chánh Phối-Sư TRẦN-QUANG-VINH, chuyên viên Quân-Sự của Đạo ra đón.

96

TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho rõ: Lúc bấy giờ ông TRẦN-QUANG-VINH mới vào phẩm Giáo Sư (Évêque) chưa được vào phẩm Phối-Sư (Archevêque) mà TG NGUYỄN-KHẢI lại tôn vinh lên Chánh Phối-Sư (Archevêque Principal) là không đúng sự thật. Hơn nữa, là Đức HỘ-PHÁP được Chánh Quyền Pháp tại Cap-Saint-Jacques đưa lên phi cơ về Saigon. Phi cơ tới phi trường lúc 17 giờ thì đã sẵn có Ông Cò BAZIN Chánh Sở Mật Thám Saigon, Ông FRÉMOLLE và Giáo Sư Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH túc trực sẵn tại phi trường SAIGON chờ đón Đức HỘ-PHÁP, và Đức NGÀI được mời lên xe của Ông FRÉMOLLE để đưa thẳng về tận nhà Ông Sĩ-Tài NGUYỄN-VĂN-HỢI, Đường Colonel Grimaud (chợ Thái Bình).

97

TG NGUYỄN-KHẢI lập luận, rằng: Theo tôi biết TRÌNH-MINH-THẾ không có đánh Pháp một ngày nào? Tiểu Cộng thì có, chứ Tiểu Pháp thì không???

- TG NGUYỄN-KHẢI chưa từng biết Tướng NGUYỄN-BÌNH là ai? thì làm gì biết rõ Lực Lượng vũ trang của 2 Chi Đội Cao-Đài 7 và 8 đóng quân tại khu kháng chiến mùa Thu năm 1945 tại chiến khu Bù-Lu (Tây-Ninh) cùng đứng chung trong hàng ngũ VIỆT-MINH đã kháng chiến với ai?

103

- TG NGUYỄN-KHẢI cần phê phán đúng sự thật lịch sử: Tại sao Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH, Chỉ Huy Trưởng 2 Chi Đội 7 và 8 đóng tại chiến khu Bù-Lu (Tây-Ninh) ra hiệp tác với Pháp?

103

TG NGUYỄN-KHẢI phải bình tâm nhận định cho rõ: Nếu Ông Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH không bị Mặt Trận VIỆT-MINH ám hại bắt cóc và bị dẫn giải đưa về giam cầm tại Trại giam Cà-Mau, thuộc Tỉnh Bạc Liêu thì Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH vẫn còn ở trung khu kháng chiến chống Pháp!

Sau khi được giải thoát khỏi trại giam tại Cà-Mau, lần tránh về hoạt động tại SAIGON – CHỢ-LỚN, nhưng 2 Chi Đội Cao-Đài vẫn còn đóng quân tại chiến khu Bù-Lu. Nhưng mãi đến khi Hiệp-Uớc 6/3/1946 do Chủ Tịch Hồ CHÍ MINH ký Hòa-Uớc với Pháp ngày 6/3/1946 gây nhiều bất mãn cho người Quốc Gia yêu chuộng độc lập tự do đang cùng đứng trong hàng ngũ VIỆT-MINH do Chủ Tịch Hồ CHÍ MINH Lãnh Đạo lúc bấy giờ.

Niềm tin của đồng bào Miền Nam bị sứt mẻ trầm trọng sau khi Chủ Tịch Hồ CHÍ MINH ký Thỏa-Uớc 6/3/1946 với SAINTENY (PHÁP) thấy rõ nguy cơ thiệt thòi cho đồng bào VIỆT-NAM trước muuu đồ nham hiểm của Pháp, làm mất đi tình đại đoàn kết dân tộc đã sẵn có.

Kế tiếp, Chủ Tịch Hồ CHÍ MINH hướng dẫn Phái-Đoàn Chánh Phủ VIỆT-NAM DÂN-CHỦ CỘNG-HÒA qua PHÁP dự Hội Nghị, thảo luận ký kết Hiệp-Uớc FONTAINEBLEAU 14/9/1946 nhân nhượng cho Quân Đội Pháp đổ bộ lên Miền Bắc. Vì bất mãn Hiệp-Uớc FONTAINEBLEAU mà các Đoàn Thể và Tôn Giáo ở Miền Nam VIỆT-NAM lúc bấy giờ mới rút khỏi Mặt Trận VIỆT-MINH.

Đến ngày 22/8/1946, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC mới được trả tự do đưa từ MADAGASCAR trở về tới Tổ-đình Tòa-Thánh Tây-Ninh trước sự nồng nhiệt nghinh tiếp của HỘI-THÁNH và toàn cả bốn đạo và đã sẵn có Quân Đội Cao-Đài rồi.

TG NGUYỄN-KHẢI có sự nhận xét phê phán nồng cạn và quá ấu trĩ: Ông PHẠM-CÔNG-TẮC thích làm Vua. Cái Triều đình trong ĐỀN-THÁNH là sự tập dượt của

để đưa
hì được
TRẦN-
NH mới
mà TG
từng sự
đưa lên
Chánh
lúc trực
xe của
Colonel

Đang có
gì biết
i chiến
ng-ngũ
ại Biểu
l (Tây-
TRẦN-
sua về
-VINH
ng tại
Bù-Lu.
Pháp
đang
c bấy
ch Hỗ
đi cho
in kết
-NAM
o-Uốc
ic, VI
VIỆT-
đưa
jinh
-Ông
của

họ cho đỡ thèm, cho quen dần. Biết đâu chẳng có lối, bữa nay xung là Bần-Đạo, bữa mai là Trầm, rồi sẽ quen tai hết?

TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho rõ: Phải viết đúng sự thật lịch sử.

- TG NGUYỄN-KHẢI họa ảnh Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC một cách lầm lạc vụng về thô kệch từ hình trạng lẩn tinh thần.

Cần viết lại cho đúng đắn, TG NGUYỄN-KHẢI bình tâm nghe rõ lại lời Đức HỘ-PHÁP: Thật ra, nếu Bần-Đạo có tham vọng chiếm đoạt Chánh Quyền thì làm rồi, trước Đức Quốc Trưởng BẢO-ĐẠI và Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM về nước. Trong ĐẠO của TA chưa từng thấy một vị Giáo-Chủ ra tranh đoạt để làm Chủ quyền Đời, ấy là điều đại kỵ của Bần-Đạo.

Cả đời của Bần-Đạo đã nguyện hi sinh làm tôi tá cho những tâm hồn đau khổ, cho những kẻ đốt nát nghèo hèn. Ngoài ra, không có điều chi tham vọng, không danh không lợi, mới sanh ra một cách bất ngờ một tần tuồng không nịnh hót, không bợ đỡ, không cầu thân, không xàm nịnh dường như trở thành kiêu căng tự tin.

Những lời thẳng thắn kể trên đã thúc tinh Thủ-Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM lúc bấy giờ.

Như thế đủ chứng tỏ cho TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng đắn hơn nữa khi phê phán đến Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC.

Chỉ có kẻ ngốc nghếch mới có óc suy tưởng Ông PHẠM-CÔNG-TẮC cũng thích làm Vua?

- Lại thêm một sự đốt nát về hiểu biết Tôn-Giáo CAO-ĐÀI nên TG NGUYỄN-KHẢI mới cản buồng phê phán: Nhưng Ông PHẠM-CÔNG-TẮC thích làm Vua. Cái Triều đình sân khấu trong ĐỀN-THÁNH là sự tập dượt của họ cho đỡ thèm?

Chỉ có những con người cầm bút quá ư đần độn mới suy tưởng ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh là một Triều Đình sân khấu? TG NGUYỄN-KHẢI tự hào là một Nhà Văn XHCN mà đầu óc quá hẹp hòi suy diễn ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI là một sân khấu để tập dượt cho họ đỡ thèm? Quá xúc phạm và vô lễ!

TG NGUYỄN-KHẢI đã xâm phạm đến nơi tôn nghiêm kính trọng của người tín-hữu Cao-Đài, TG NGUYỄN-KHẢI dám bạo phổi đem so sánh ngôi ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI như một cái sân khấu. Thật là một Nhà Văn vô đạo đức không có tình người.

- Thật quá quắc cho một ranh con dám lộng ngôn phê phán so sánh một cách quá ư dại dột như thế! Rất đáng buồn cho Hội Nhà Văn VIỆT-NAM mà lại có những tên cầm bút quá ư lạc hậu, phê phán nồng cạn mà cũng được bầu bán là Phó Tổng Thơ Ký Hội Nhà Văn VIỆT-NAM, để bôi bắc Tôn-Giáo CAO-ĐÀI đã khai sáng trên đất nước VIỆT-NAM năm 1926, trong lúc NGUYỄN KHẢI chưa thò đầu ra khỏi lòng mẹ, hoặc miệng NGUYỄN KHẢI còn hôi sữa thì biết gì CAO-ĐÀI mà phê phán phi báng Tôn-Giáo CAO-ĐÀI?

- TG NGUYỄN-KHẢI cần phải chấm dứt những giọng điệu công kích thỏa mạ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI một cách quá ư lộ liễu trống trơn như thế rất bất lợi cho Nhà Văn NGUYỄN KHẢI, mà TG NGUYỄN-KHẢI phải thay vào đó những lời phê phán nhẹ nhàng đúng sự thật lịch sử, với những lời lẽ dịu dàng êm đẹp hơn!

- Người tín-hữu CAO-ĐÀI tin tưởng ngôi ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI là ngôi BẠCH-NGỌC-KINH tại thế mà TG NGUYỄN-KHẢI lại đem so sánh là cái Triều đình sân khấu để cho Ông PHẠM-CÔNG-TẮC tập dượt cho đỡ thèm, cho quen dần khi lên-làm Vua?

- Thật chua chát cho ngòi bút của Nhà Văn NGUYỄN KHẢI bằng luận điệu ngông cuồng?

- TG NGUYỄN-KHẢI cần hiểu biết rằng: Ngôi ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI là khói đức tin của cả nhơn loại trên thế giới, chẳng phải riêng của VIỆT-NAM hay của cá nhân Ông PHẠM-CÔNG-TẮC? TG NGUYỄN-KHẢI quá lèch lạc viết: Cái Triều đình sân khấu

trong ĐỀN-THÁNH là một sai trái không thể chấp nhận được. Người cầm bút phải cẩn thận đắn đo khi hạ bút phê phán một điều gì mà nhứt là đối với Tôn-Giáo? Nhứt định phải nói đúng sự thật, không bóp méo sự thật mới xứng đáng người cầm bút.

Nhắc nhở cho TG NGUYỄN-KHẢI hiểu rằng: Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ đến lập nên ĐẠI-ĐÀO TAM-KỲ PHỐ-ĐỘ tại cõi Đông Dương mà lại chọn nước VIỆT-NAM đã hoảng khai nền chánh ĐÀO là cốt ý làm cho kẻ bị hiếp đáp được mạnh mẽ, kẻ hiền lương làm Thầy Kẻ hung dữ bạo tàn, ấy là lẽ công bằng thiêng liêng của Tạo Hóa.

Hơn nữa, là Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ cũng đã phán dạy: Ngày THẦY khai Đạo, THẦY cũng đã có lời cho các con hiểu rằng: Lũ Ma hồn Quỷ xác nó cứ theo phá khuấy các con là nó muốn phá Đạo đó, lại cũng vì các con không thoát tục đó chó!

Các con mà có sức chống chịu thì lùi ấy phải xa, và TÒA-THÁNH hôm nay đã trở thành một nơi đỗ hội mà các con cũng lặng xum vầy một cửa .....

THẦY hỏi các con vây chó Chức-Sắc của THẦY ban cho các con để làm gì???

Nếu các con “phải” trốn thế mà lo cho Đạo thì sao TÒA-THÁNH còn thiếu tay giúp Đạo, để cho đến đổi cắn ngày tiêu tụy mà ra một cảnh diêu tàn.

“Giữ đạo đức cho bền, còn ngoại trừ sự chi nghịch với chơn Đạo thì là mưu chước của Tà-quái”.

- TG NGUYỄN-KHẢI chẳng biết mồ tè gì CAO-ĐÀI, mà lại suy luận lệch lạc: Thoạt đầu TRÌNH-MINH-THẾ là con bài của TẮC để mặc cả với Pháp.

- Tuổi đời của TG NGUYỄN-KHẢI còn kém xa 2 người con gái của Đức HỘ-PHÁP mà TG NGUYỄN-KHẢI lại hách xi-xăng là TẮC này TẮC nọ, cơ hồ như ngang hàng tuổi tác với Nhà Văn NGUYỄN KHẢI. Nhưng thật ra tuổi tác của Ông PHẠM-CÔNG-TẮC đáng Cha, Bác của TG NGUYỄN-KHẢI kia mà!

Thứ hỏi còn đâu là đạo đức cách mạng của một Đảng Viên Cộng Sản như TG NGUYỄN-KHẢI, một Phó Tổng Thư Ký của HỘI NHÀ VĂN VIỆT-NAM vô lẽ với người Trưởng-thượng đã chết trên 30 năm qua mà vẫn bị TG NGUYỄN-KHẢI đặt điều phi lý nhằm bôi lợ cố tình triệt hạ uy tín và thanh danh một vị Lãnh Đạo Tôn-Giáo Cao-Đài là Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã được 5 triệu tín đồ hằng tôn kính.

- TG NGUYỄN-KHẢI không còn bản chất một Nhà văn mà là một Quan Tòa kết án sầm bậy: Ông TẮC muốn có một khu vực tự trị để tự do đặt giá với mọi người. Có Quân Đội, có Ngoại giao, là một Chánh Phủ bên trong một Chánh Phủ?

Nếu hiểu không lầm thì TG NGUYỄN-KHẢI đang nằm trong ruột già của Đức HỘ-PHÁP nên mới quyết đoán Ông TẮC muốn Thật vô cùng phi lý, vô căn cứ!

- Một sai lầm không tha thứ được là TG NGUYỄN-KHẢI nhạo báng CAO-ĐÀI: Một anh Công Chức mộng thi to mà thủ đoạn thi vặt, nửa tu nửa tục, nửa Thánh nửa Ma, ăn mặc như hát bội, nói năng như đồng cốt, Lãnh Đạo kiểu Thầy trò, Cha con, chẳng có một tí luật lệ gì?

- TG NGUYỄN-KHẢI lãnh được bao nhiêu tiền nhuận bút và những hứa hẹn gì mà lại hồ đồ viết ra những câu mắng dạy như thế!

- Động cơ nào thúc đẩy TG NGUYỄN-KHẢI táo bạo phê phán Tôn-Giáo CAO-ĐÀI một cách ngông cuồng như thế! Với mưu đồ triệt hạ Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh à...

- TG NGUYỄN-KHẢI bịa đặt vu khống và mạ lỵ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI với ý đồ gì? tuẫn lệnh ai mà huênh hoang chụp mũ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI?

- TG NGUYỄN-KHẢI nói sai sự thật lịch sử: Nên PHẠM-CÔNG-TẮC yêu cầu DIỆM cải tổ Nội-Các, nói trắng ra đòi chia quyền trong lúc tình thế còn nhá nhem, chưa ngã ngũ. Ông hô hào thành lập Mặt Trận Thống Nhứt Toàn Lực Quốc Gia gồm Quân Đội của Ba lực lượng: Hòa-Hảo, Bình-Xuyên, Cao-Đài.

TG NGUYỄN-KHÁI cần viết lại cho cung: Số đ/c có Mật Trận Thống Nhứt Toàn Lực Quốc Gia ra đời là sau cuộc hội kiến với Thủ Tướng PHẠM-VĂN-ĐỒNG tại Trụ Sở VERSOIX (GÉNÈVE) Đầu 5 rạng 6/7/1954, Đức HỘ-PHÁP biết rõ Chánh Phủ Miền Bắc lúc bấy giờ xem thường Chánh Phủ Miền Nam VIỆT-NAM do Thủ Tướng BỦU-LỘC Lãnh Đạo, nên Phái-Đoàn HÀ NỘI dự Hội Nghị GÉNÈVE chỉ muốn đàm luận với Pháp, chớ không bằng lòng tiếp xúc với Chánh Phủ Miền Nam, nên Đức HỘ-PHÁP mới có lời khuyên cùng nhắc nhở Thủ Tướng PHẠM-VĂN-ĐỒNG, dù sao Bác SĨ TRẦN-VĂN-ĐỒ cũng là Trưởng Phái-Đoàn Chánh Phủ Miền Nam, một thực thể của Chánh Phủ VIỆT-NAM CỘNG HÒA. Chánh Phủ HÀ NỘI không thể thảo luận với Pháp được, vấn đề VIỆT-NAM phải do người VIỆT-NAM quyết định. Người Pháp không thể ở đời nơi đất nước VIỆT-NAM được, để giải quyết cung thi hành những điểm đã ký kết tại Hội Nghị GÉNÈVE, mà cần phải có sự hiện diện của Chánh Phủ Miền Nam mới được? Nhứt định không để Ngoại Bang xâm nhập vào Nội quyền của VIỆT-NAM.

Vì thế, mà sau khi rời khỏi GÉNÈVE trở về VIỆT-NAM, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC liền lên tiếng kêu gọi các Đoàn Thể Tôn Giáo hiệp lại, thống nhứt thành một khối để thương lượng thẳng với Chánh Phủ Miền Bắc để tránh sự áp đặt của Ngoại quyền xen vào Nội Bộ của VIỆT-NAM.

TG NGUYỄN-KHÁI chỉ viết có 3 lực lượng Quân Đội là không đúng bởi Mật Trận Thống Nhứt Toàn Lực Quốc Gia gồm có 4 thành phần: CAO-ĐÀI, THIÊN-CHÚA, HÒA-HẢO, BÌNH-XUYÊN, nên mới có danh từ CAO, THIÊN, HÒA, BÌNH, tức là Cao-Đài, Thiên Chúa, Hòa Hảo, Bình Xuyên.

- CAO-ĐÀI gồm có: Trung Tướng NGUYỄN-VĂN-THÀNH, Thiếu Tướng NGUYỄN-THÀNH-PHƯƠNG, Thiếu Tướng TRÌNH-MINH-THẾ

- THIÊN CHÚA gồm có: Đại Tá LÉON-LOROY, Trung Tá NGUYỄN-VĂN-CHIỀU, Trung Tá VÕ-CÔNG-MUỐN v.v.

- HÒA-HẢO gồm có: Trung Tướng TRẦN-VĂN-SOÁI (Năm Lửa), Thiếu Tướng LÂM-THÀNH-NGUYỄN (Hai NGÓAN), Thiếu Tướng NGUYỄN-GIÁC-NGỘ, Thiếu Tướng LÊ-QUANG-VINH (Ba Cụt)

- BÌNH-XUYÊN gồm có: Thiếu Tướng LÊ-VĂN-VIÊN, Đại Tá LAI-VĂN-SANG, LAI-HỮU-TÀI, TRẦN-VĂN-ÂN, HỒ-HỮU-TƯỞNG.

Mật Trận Thống Nhứt Toàn Lực Quốc Gia họp lại để cử Thiếu Tướng LÂM-THÀNH-NGUYỄN (Hòa-Hảo) làm Trưởng Phái-Đoàn MTTNTLQG lên gặp Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM để thương thuyết bắt buộc Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM trong 3 ngày phải cải tổ Nội-Các, để các Đoàn Thể Tôn Giáo hiệp nhau lại thành một khối duy nhứt, để thương lượng thẳng với Chánh Phủ Miền Bắc.

Trong buổi tiếp kiến MTTNTLQG Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM và Cố Vấn NGÔ-ĐÌNH-NHƯ nhượng bộ, bằng láng trong 3 ngày sẽ giải tán Nội-Các để thành lập Nội-Các mới đúng theo đề nghị của Thiếu Tướng LÂM-THÀNH-NGUYỄN, Trưởng Phái-Đoàn MTTNTLQG.

Nhưng mới đến chiều nay, thứ hai (võng hẹn trong 3 ngày của Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM) thì Thiếu Tướng TRÌNH-MINH-THẾ (Cao-Đài) dè đơn xin rút ra khỏi MTTNTLQG với lý do: Thiếu Tướng THẾ đã Quốc Gia hóa rồi, không thể tham gia MTTNTLQG được, nên phải tự giải tán và tên ra khỏi Lực Lượng Cao-Đài, gây sự đổ vỡ của MTTNTLQG.

Đến ngày thứ ba (lúc 14h00) Thiếu Tướng TRÌNH-MINH-THẾ kéo quần tấn công Bộ Tư Linh Bình Xuyên tại Cầu Giấy, sau đó là Tiểu Đoàn Không Quân của Thủ Tướng DIỆM (4 Tiểu Đoàn người NUNG) do Lính Thủ Khoa HÀ-SÁNG chỉ huy tấn công vào các đồn Công An Cảnh Sát của Quận BÌNH-THẠP, và đồn QL chung quanh SAIGON - CHỢ-LỚN.

Trước sự tấn công thình lình, chớp nhoáng của TT. THẾ và 4 Tiểu Đoàn Quốc Gia (người NƯỚNG) Lực Lượng Bình Xuyên chống cự không nổi, đành phải rút lui vào rừng (rừng sát), TT. TRÌNH-MINH-THẾ đi thị sát mặt trận tại dock cầu Tân Thuận (SAIGON) đã bị phục kích bắn chết.

- TG NGUYỄN-KHẢI cố tình nói sai sự thật lịch sử: Nên PHẠM-CÔNG-TẮC yêu cầu DIỆM cải tổ Nội-Các hoàn toàn không đúng, mà TG NGUYỄN-KHẢI cần phải viết lại cho rõ ràng là Thiếu Tướng LÂM-THÀNH-NGUYÊN đề nghị Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM trong 3 ngày cải tổ Nội-Các.

- TG NGUYỄN-KHẢI còn suy luận không đúng: Nói trăng ra đèn là đòi chia quyền trong lúc tình thế còn nhá nhem, còn chưa ngã ngũ? Thật ra, Thiếu Tướng LÂM-THÀNH-NGUYÊN bắt buộc Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM cải tổ Nội Các Mới để có sự góp phần của các Đảng Phái và Tôn Giáo tại Miền Nam hiệp nhứt lại để đàm phán thẳng với Chánh Phủ Miền Bắc để tránh Ngoại bang xen vào nội bộ VIỆT-NAM “Vấn đề VIỆT-NAM phải do người VIỆT-NAM giải quyết”, không để cho Ngoại bang nhúng tay vào áp đặt Việt Nam đưa đến cảnh nỗi da xáo thịt, Nam-Bắc phân tranh. Đó là nguyện vọng thiết tha của MTTNTLQG. Còn việc TG NGUYỄN-KHẢI có ý nghĩ xấu là MTTNTLQG muốn chia quyền là lèch lạc, không đúng sự thật lịch sử trong giai đoạn bấy giờ.

- TG NGUYỄN-KHẢI lại còn trăng trợn viết: Cuộc đời Chánh Trị và Đạo Giáo của Ông TẮC đã tới hồi kết thúc?

Mọi việc suy đoán của TG NGUYỄN-KHẢI hoàn toàn trật lết! Ai đảm bảo là cuộc đời Chánh Trị và Đạo Giáo của Ông TẮC đã đến hồi kết thúc!.

Ngày 26/03/1956, đang lưu vong tại xứ CAO-MIỀN (Thủ đô Phnom Penh) Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã đề xướng Chánh Sách Hòa Bình Chung Sống gởi cho Chủ Tịch HỒ CHÍ MINH và Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM Chánh Phủ 2 Miền NAM – BẮC “thi đua Nhơn Nghĩa” sớm xích lại gần nhau, gạt bỏ mọi hiềm khích do Ngoại bang xúi giục, tương nhượng lẫn nhau để tránh cuộc tương tàn tương sát do Ngoại bang áp đặt. Nhưng tiếc thay! Chánh Phủ 2 Miền Nam – BẮC VIỆT-NAM lúc bấy giờ bị ảnh hưởng quá nặng nề của 2 khối Cộng Sản và Tư Bản, mà Chủ Tịch HỒ CHÍ MINH và Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM không dám gặp gỡ nhau để đàm luận vận mạng sống còn cho dân tộc VIỆT-NAM. Trái lại, vì ảnh hưởng của LIÊN XÔ và TRUNG QUỐC đang áp đặt nặng nề Miền Bắc, còn Tư Bản MỸ lại khống chế Chánh Quyền Miền Nam nên Thủ Tướng NGÔ-ĐÌNH-DIỆM không dám thực hiện Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống do Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã đề nghị ngày 26/3/1956.

- TG NGUYỄN-KHẢI học lõm bõm của ai thuật lại rồi Ông Ứng viết: Ứng với giấc mộng thời niên thiếu đến chơi với THƯỢNG-ĐẾ, được NGÀI mời ăn bánh, chỉ ăn có 2 cái ruồi đã no quá, phải bỏ dở nửa cái, sợ rằng nửa cái bỏ lại là nửa cái thơm ngon nhất?

- TG NGUYỄN-KHẢI dùng thủ thuật bút pháp để chế nhạo thời niên thiếu đến chơi với THƯỢNG-ĐẾ! xem thường THƯỢNG-ĐẾ, muốn đến chơi lúc nào cũng được? TG NGUYỄN-KHẢI thừa biết rằng người tín-hữu Cao-Dài lòn kính Đức THƯỢNG-ĐẾ là Ông CHA thiêng liêng, Chúa Tể Càn Khôn Thế Giới? Còn Tác Giả NGUYỄN KHẢI cố tình bôi bác.

- Về việc TG NGUYỄN-KHẢI cố tình chế nhạo lại sử tích chỉ ăn có hai cái ruồi bánh đã no quá, mà TG NGUYỄN-KHẢI được nghe một ai thuật lại rồi có thăm ý nhắc lại để làm trò vui công kích! cốt truyện mà TG NGUYỄN-KHẢI cho là việc mơ hồ!

Việc tín ngưỡng là quyền tự do của mỗi người, không mê tín là tốt rồi. Còn kẻ xấu cố tình châm chích khinh thị là quyền cá nhân của mỗi người.

TG NGUYỄN-KHẢI cần viết lại cho đúng: Buổi Đạo mới phôi thai, tức lúc nén ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ mới hoằng khai, trong lúc tham thiền, Đức HỘ-PHÁP

PHẠM-CÔNG-TẮC xuất thân về kiến diện Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ nơi BẠCH NGỌC CUNG, được Đức THƯỢNG-ĐẾ cho đem ra 3 cái bánh (tương tự như bánh Ich trấn), Đức HỘ-PHÁP được mời ăn 3 cái bánh. Trong lúc đang đói, Đức HỘ-PHÁP ăn liền 2 cái rất no, đến cái bánh thứ 3, ăn vừa được nửa cái bánh thì bụng đã no, ăn thêm không muốn nổi. Chẳng lẽ còn thừa lại nửa cái bánh phải bỏ đi, nếu để nửa cái bánh trở lại thì khó coi quá, chả lẽ ăn thừa rồi bỏ lại, Đức HỘ-PHÁP cố gắng để nuốt nửa cái bánh còn lại, không thể liệng bỏ nửa cái bánh được vì nền BẠCH NGỌC KINH lót bằng san hô chau báu, không thể vứt nửa cái bánh xuống nền thi thất lẽ quá!

Vì thế mà Đức HỘ-PHÁP phải cố gắng ăn cho hết nửa cái bánh còn lại một cách vất vả khó nhọc, mới nuốt hết nửa cái bánh.

Kế tiếp Đức THƯỢNG-ĐẾ cho bụng ra một tô nước, được mời uống. Đức HỘ-PHÁP uống một hơi thì cạn tô nước, rất nhanh chóng.

Sau khi tự thuật lại về việc ăn 3 cái bánh trên BẠCH NGỌC CUNG, Đức HỘ-PHÁP có giải thích thêm cho một số Chức-Sắc và bốn đạo biết: Về việc ăn 3 cái bánh gấp khó khăn cũng như sau này hiệp qui TAM GIÁO lại làm một, phải vấp phải khó khăn không ít, bởi 3 Tôn Giáo: NHO, THÍCH, ĐÀO đã được nhơn loại tôn kính một thời gian quá lâu dài, mà hôm nay thống nhất lại làm một đúng theo tôn chỉ của ĐẠI ĐÀO TAM KỲ PHỔ ĐỘ tức không tránh khỏi sự khó khăn cũng như phải vất vả mới ăn hết 3 cái bánh vậy.

Còn uống tô nước quá dễ dàng, chẳng khác nào việc lập quốc, phục hồi độc lập tự do cho dân tộc VIỆT-NAM dễ dàng như uống tô nước vậy.

Do đó mà TG NGUYỄN-KHẢI lõm bõm viết: Sợ rằng nửa cái bỏ lại là thơm, ngon nhất?

Đức CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ đã giáng Cơ phán dạy trước:

"Nếu chẳng đi đến trường THẦY để đoạt thủ địa vị mình thì chẳng đi nơi nào khác mà dắt Đạo bao giờ".

Vì thế, trước khi hoằng khai nền ĐẠI-ĐÀO, qui hiệp các Tôn Giáo (TAM GIÁO) lại làm một thì Đức THƯỢNG-ĐẾ đã sai các Đấng thiêng liêng cao trọng hạ trần mà bày ra các Hội Giáo đạo đức thức tĩnh trước nhơn sanh.

Các Đấng đã giáng trần khắp hoàn cầu, nơi nào có Thánh tâm là có các Đấng ngự, có như thế mới đi đến đại đồng được.

"THẦY qui TAM GIÁO lại làm một, chủ yếu qui tụ các con trong Đạo THẦY lại một nhà, THẦY làm CHA Chuồng Quản, hiểu à! Từ đấy trong nước NAM chỉ có một ĐÀO chơn thật là Đạo THẦY đã đến lập cho các con gọi là QUỐC ĐÀO, hiểu à!"

"Cũng có một hạng người, có tánh thiên lương, nhưng không để trí khôn vào lối cao thượng, mà cứ quen thói hung hăng nghĩ những việc bạo tàn làm những điều tội lỗi, ấy là những kẻ nghịch thiên, không biết luân hồi là chi cả. Chúng nó tưởng rằng: kiếp người là kiếp sống chỉ có giây giờ rồi tiêu mất, nên tìm những chước sâu kín độc, choặng cửa nhiều, no lòng sướng dạ trôi kệ luân hồi.

Không có Đạo thì phải suy di tơi tệ, chúng đã biết du, Đời vô Đạo thì phải dân tán quốc vong.

- Đời có Đạo thì quốc thái dân an,

- Đời càng đi đến chỗ quyết liệt tinh tàn, Đạo ít ra phải có gì khác hơn thế!

Đạo là tâm Đạo, tâm Đạo tròn mới ứng lộ ra ngoài, nhơn sanh trông vào hành tàng của Chức-Sắc mà học hỏi Đạo trong tâm.

Tâm vi chủ, Tâm là nơi THẦY ngự, Tòa-Thánh Tây-Ninh là "Tâm" của nền ĐẠI ĐÀO TAM KỲ PHỔ ĐỘ.

Thế pháp mà Đức HỘ-PHÁP đã vâng lệnh Đức CHÍ-TÔN lập thành, TÒA-THÁNH là Tâm của nền ĐẠI-ĐÀO, nếu để Tâm bị rối loạn thì nền ĐÀO phải chịu rã rời.

Chức-Sắc phải lập chí Thánh mà dù dắt đàn em, phải chịu khổ hạnh mới bòn công quả, phải hi sinh mới lập đại công, phải công bình mới khôi tội, phải bảo dung mới xứng phận đàn anh, phải bác ái mới là con cái của THẦY.

Đạo THẦY phải ra thiêt tướng. Ai muốn ngồi làm việc tại Tòa Thánh này phải là Thánh Nhơn, vì nơi đây là Tòa ngự của THẦY.

Cả con cái CHÍ-TÔN phải biết hiệp quần thương yêu nhau, cùng chung sống trong một cộng đồng tập thể. Đó là tổ chức xã hội chọn CAO-DÀI là QUỐC ĐẠO.

"Nền Hòa Bình thật sự là nền Hòa Bình trong tình thương yêu Huynh-Đệ đại đồng, đó là triết lý đại đồng của ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ.

- TG NGUYỄN-KHẢI lại khẳng định: THẾ đã tử trận, bị bắn vào lưng, từ phía quân đi Tiểu phỉ, nói rõ hơn bị người ngồi sát cạnh bắn, cũng là một tín đồ Cao-Dài, là Đại Úy TẠ-THÀNH-LONG em út của THẾ!

Thiết nghĩ cái chết của Thiếu Tướng TRÌNH-MINH-THẾ, đồng bào Miền Nam ai cũng biết ít nhiều về cái chết của TT. THẾ, nhưng chưa có luật pháp nào tuyên bố tên tuổi thủ phạm, hoặc lên án thủ phạm. Chỉ có TG NGUYỄN-KHẢI lên tiếng khẳng định cho Đại Úy TẠ-THÀNH-LONG bắn chết Thiếu Tướng TRÌNH-MINH-THẾ.

Kể ra TG NGUYỄN-KHẢI cũng là một nhà Điều Tra Viên mới bước chân vào giải đắt Miền Nam mà dám dũng dạc khẳng định Đại Úy TẠ-THÀNH-LONG là thủ phạm bắn chết TT. TRÌNH-MINH-THẾ, và lại còn nói rõ là em út của THẾ?

Hu thiệt vụ án bắn chết TT. THẾ, chỉ có Đại Úy TẠ-THÀNH-LONG mới xác nhận TG NGUYỄN-KHẢI viết đúng hay là sai mà thôi! Nhứt định sẽ có cơ hội đích chánh hoặc xác nhận của TẠ-THÀNH-LONG, hoặc con cháu TẠ-THÀNH-LONG lên tiếng về hành động giết người của Ông Cha mình, đã bị phơi bày ra trước ánh sáng! do NGUYỄN KHẢI truy tầm và lên án.

- Lại thêm một sự bịa đặt của TG NGUYỄN-KHẢI để bôi lợ Đức HỘ-PHÁP: Bốn năm ở đất khách quê người, Ông TẮC buồn quá, uất quá mà cũng có làm một số bài thơ, thơ của Ông do cảm khái thân phận mà làm, chứ không phải thơ Thánh thơ Tiên như lúc còn quyền thế!

Những bài thơ do óc tưởng tượng của TG NGUYỄN-KHẢI nặng óc viết ra, với dụng ý xấu xuyên tặc sự thật, nhằm hạ uy thế Đức HỘ-PHÁP.

Đọc đến bài thơ của TG NGUYỄN-KHẢI viết ra, người tín-hữu Cao-Dài không nín cười được, bởi Thơ chẳng ra thơ, thi chẳng ra hồn gì cả mà TG NGUYỄN-KHẢI không ngần ngại khẳng định do Ông cảm khái mà làm. TG NGUYỄN-KHẢI bịa đặt những bài thi thơ thật quá trơ trẽn như thế mà cũng tung ra để phổ biến gây hoang mang cho số thanh thiếu niên của Đạo, một thủ đoạn vô cùng nham hiểm do óc sáng tạo của TG NGUYỄN-KHẢI.

- TG NGUYỄN-KHẢI lố lăng viết: Rút lại tự nghĩ cũng chẳng ra làm sao, nghè với nghiệp, quẩn với tưởng, trò hề cả? Giáo Chủ đã tinh mộng, còn cả triệu tín đồ biết ngày nào mới tinh mộng?

Ngòi bút bất hảo của Nhà văn NGUYỄN KHẢI không từ bỏ dàn dựng lên cốt truyện để vu khống Đức HỘ-PHÁP!

Trên cương vị HỘ-PHÁP, Chuồng Quản Nhị Hữu Hình Đài HIỆP THIÊN và CỦU TRÙNG, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã từng gánh chịu bao cơn thử thách khảo đảo của ĐẠO. Đông xông Tây đột, hết Âu du rồi Á du đã nêu cao ngọn cờ ĐẠI-ĐẠO khắp cả Năm Châu, giữ vững danh thế của HỘI-THÀNH ĐẠI-ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ, Tòa-Thánh Tây-Ninh trước uy lực khủng bố áp chế của thực dân Pháp cũng không lay chuyển được tinh thần bất khuất của vị Lãnh Đạo CAO-DÀI, một bậc vĩ nhân ở thế kỷ XX (20) này đã hiến trọn cả kiếp sanh để làm con tế vật phụng sự cho nhơn loại.

Thậm chí cho gần đến ngày thoát xác, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC vẫn còn hoài vọng đến cảnh thống khổ của đồng bào CỘNG-SẢN - BẮC VIỆT-NAM, đang thoả bình nồng, điều trị tại Bệnh Viện CALMETTE tại thành Phnom Penh, Đức HỘ-PHÁP còn gọi một số Chức-Sắc Cao-Đài tại MIỀN-ĐÔNG để lặn giương bịnh để Di ngôn lại: Ngày nào nước VIỆT-NAM độc lập thống nhất thực hiện đúng theo đường lối Trung Lập, Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống thì mới đưa Liên-Đài về Tòa-Thánh Cao-Đài Tây-Ninh nhập Bửu-Tháp. Không gấp vì đưa Liên-Đài Bản Đạo về Tòa-Thánh Tây-Ninh an táng trong khi nước nhà còn bị Ngoại bang áp đặt.

Vì tôn kính Di ngôn của Đức HỘ-PHÁP, Liên-Đài của Đức HỘ-PHÁP vẫn còn tạm gởi trên đất nước CAO-MIỀN từ ngày 17/5/1959 cho đến ngày hôm nay. Nỗi xót xa đau lòng của 5 triệu tín-hữu Cao-Đài trên toàn quốc.

Thiết nghĩ từ ngày 16/02/1956, Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC cùng một Phái Đoàn Chức-Sắc Cao-Đài rời khỏi Tòa-Thánh Tây-Ninh để sang CAO-MIỀN xin ty nạn Chánh trị, một nước Trung Lập để thuận tiện đưa ra giải pháp Hòa Bình Chung Sống dung hòa 2 khối Cộng Sản và Tư Bản đang thế không đội trời chung, kẻ mất người còn.

Để rồi 34 năm sau, sự tranh chấp giữa 2 khối CỘNG-SẢN và TƯ-BẢN trên Thế Giới từ từ lắng dịu. Nhưng, lời hứa truyền tai, giọng điệu công kích thỏa mạ đã không còn thấy xuất hiện nhiều thay vào đó là những lời lẽ đầy thân ái chúc tụng, những đề nghị hợp tác song phương, đa phương toàn toàn tiếp diễn.

Quả thật lời tiên đoán của Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã trở thành hiện thực.

"Tiếng súng của chiến tranh đã ắng, và các Cường Quốc đã bắt tay nhau làm SỨ-ĐÔ thay vì đấm đá nhau, nêu gìn lẫn nhau!"

Nhơn loại không thể tượng tượng được, chỉ vài năm trước đây còn đầy rẫy những lò lửa, những hầm thuốc nổ, súng nổ tung bất kỳ lúc nào? rồi những năm gần đây trở nên dịu dàng. Nhiều cuộc chiến tranh đang bước vào giai đoạn kết thúc thực sự. Nhiều tên lửa chục chục giết người đã được tháo gỡ và phá hủy.

Các nhà Lãnh Đạo 2 Cường Quốc CỘNG-SẢN và TƯ-BẢN đồng xác nhận làm SỨ-ĐÔ để tiếp xúc nhau, nhận nhượng với nhau. Nhút là các lực lượng kình chống nhau đã bắt đầu thỏa thuận một giải pháp chấm dứt xung đột, cùng đối thoại nhau hết sức êm dịu.

Người tín-hữu Cao-Đài luôn luôn ghi nhớ lời phán dạy của Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC:

"Bần Đạo lúc nào cũng không muốn giải quyết vẩn mạng nước Nhà bằng quân lực, mà phải dùng phương pháp đạo đức đứng đắn hõa binh hạnh phúc lại cho giống nòi".

Với chủ trương Bất Đao động "Bất Chiến Tự Nhiên Thành" của Đức HỘ-PHÁP từ từ ló rạng, không còn là tiếng gọi trong sa mạc như trước đây, mà nhiều cuộc chuyển biến Quốc Tế rất tốt đẹp. Nhờ phiếu dung hòa 2 khối Cộng Sản và Tư Bản lần lần được các Cường Quốc chú ý, sự cải thiện quan hệ Đông Tây của 2 nhà Lãnh Đạo Cộng Sản và Tư Bản đã xích gần lại với nhau. Ý thức trách nhiệm chung của 2 nhà Lãnh Đạo "Siêu Cường Quốc" sớm hiểu biết nhau, tương nhượng nhau, đỡ phần au lo cho nhơn loại về cuộc chiến tranh hạt nhân.

Không một ai ngờ được vào những năm 1956 hai khối Cộng Sản và Tư Bản đang đối đầu nhau kịch liệt, thi đấu khốc liệt. Trời chung, mà Đức HỘ-PHÁP lại đưa ra giải pháp dung hòa Chánh-Sách Hòa-Sống - Chung-Sống thì làm sao tránh khỏi những sự phê phán nồng cạn nhận xét là phản bội nước, làm gì dung hòa được Cộng Sản và Tư Bản? Nhưng họ đã vô tình chiến đấu hơn bao giờ trước kia, cũng vì quá chủ quan với vàng nhận định cùng hợp hòi chủ nghĩa cộng sản của Bác Sĩ COPERNIC ở thế kỷ XVII (17).

Để rồi hôm nay nhân loại trên Thế Giới sẽ có dịp tưởng nhớ lại giải pháp dung hòa Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống đã đề xướng ngày 26/3/1956 mà Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đã nhận được nhiều thơ phúc đáp hoan nghinh của Tổng Thơ Ký LIÊN HIỆP QUỐC Lãnh Đạo các Cường Quốc trên Thế Giới lúc bấy giờ (1956), và những thơ phúc đáp đầy khiêm tốn của quý vị Lãnh Đạo các Cường Quốc.

Có phải chăng Chánh-Sách Hòa-Bình Chung-Sống đề xướng vào năm 1956, đến ngày hôm nay đã đom bông trở trái, dung hòa được 2 khối Cộng Sản và Tư Bản đã xích lại gần nhau, tương nhượng nhau để sống còn, ngỏ hầu góp phần tháo gỡ nguy cơ hủy diệt.

Người tín-hữu Cao-Đài có quyền hân diện, vinh hạnh suy tôn vị Lãnh Đạo Tôn-Giáo Cao-Đài là Đức HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC, bậc vĩ nhân ở thế kỉ thứ 20 này, đã tiên đoán được sự biến chuyển của Thế Giới, cùng vạch đường chỉ-néo cho nhơn-loại tiến đến đại đồng thế giới. Nhứt định việc gì đến sẽ đến, TG NGUYỄN-KHẢI cố tình trù dập Tôn-Giáo Cao-Đài, bôi lọ thanh danh Đức HỘ-PHÁP không thể được, không thể bóp méo sự thật lịch sử được!!!

Chính bản thân của TG NGUYỄN-KHẢI sẽ tinh mộng, chớ cả triệu tin đồ Cao-Đài có gì mà tinh mộng! TG NGUYỄN-KHẢI suy luận không đúng, chỉ tội nghiệp cho Nhà văn NGUYỄN KHẢI sẽ tinh mộng trong một ngày gần đây khi nhìn thấy hoặc chứng kiến tận mắt cảnh sống chung hòa bình của khối Cộng Sản và Tư Bản đã xích lại gần nhau, không còn xem nhau như thù địch mà TG NGUYỄN-KHẢI hằng suy tưởng.

Chắc TG NGUYỄN-KHẢI còn nhớ câu ngạn ngữ: "Muu sự tại nhơn, thành sự tại Thiên", cũng như người tín-hữu Cao-Đài hằng nhớ bốn phận và trách nhiệm: Chúng tôi là người Tôn Giáo, thay mặt Đức THƯỢNG-ĐẾ cứu vớt tất cả con cái của NGƯỜI, nên dầu kẻ tội lỗi hư hèn nào cũng vớt hết. Chỉ có Cộng Sản không chịu nhìn nhận lòng tin tưởng nơi THƯỢNG ĐẾ là tự ý họ mà thôi".

Người tín-hữu Cao-Đài muôn người như một đều nhớ rõ bốn phận và trách nhiệm của mình, dù TG NGUYỄN-KHẢI cố tình khuấy động vụ cáo Tôn-Giáo Cao-Đài đến mức độ nào đi nữa thì CAO-ĐÀI vẫn là CAO-ĐÀI THƯỢNG-ĐẾ, cũng như bao cuộc thăng trầm đã trải qua, CAO-ĐÀI cũng vẫn là CAO-ĐÀI.

Thiết tưởng Nhà văn NGUYỄN KHẢI, là một Đảng Viên Cộng Sản, nghe đâu trước kia là một Nhà văn gốc nhà Bình với Quân hàm Đại Tá, và sau ngày 30/4/1975, Nhà văn NGUYỄN KHẢI mới có dịp bước chân vào SAIGON, và sau đó nhờ viết được quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT mới trở thành một Phó Tổng Thơ Ký HỘI NHÀ VĂN VIỆT-NAM, nên Nhà văn NGUYỄN KHẢI chưa nấm vững về Tôn-Giáo CAO-ĐÀI, nhứt là HỘI-THÁNH CAO-ĐÀI Tòa-Thánh Tây-Ninh trước kia lại có lực lượng vũ trang Cao-Đài gây cho Nhà văn NGUYỄN KHẢI ấn tượng không đẹp "Tôn Giáo là nha phiến".

Biết rằng Nhà văn NGUYỄN KHẢI không phải sinh trưởng tại Miền Nam VIỆT-NAM thì làm sao biết được, cùng chứng kiến hoàn cảnh đen tối của người tín-hữu Cao-Đài trong thời kỳ Pháp thuộc, việc hành Đạo cơ hồ như hoàn toàn ngưng trệ, nơi tôn nghiêm dường mù xú uế, cảnh Thánh địa Cao-Đài Tòa-Thánh Tây-Ninh biến thành chốn binh đao, người tu sĩ Cao-Đài thuần túy bị bắt bớ tù dày, kẻ chất phác hành Đạo không nơi nương tựa. Tinh thần tín-hữu Cao-Đài bị dao động đến cực độ, quyền tự do tín ngưỡng bị xâm phạm trắng trợn nặng nề.

Thực dân Pháp cố tình đẩy người tín-hữu Cao-Đài vào tận chân tường, thúc đẩy người tín-hữu Cao-Đài phải thực hiện bốn phận công dân. Một công dân VIỆT-NAM đang bị PHÁP đàn áp khủng bố, bị mất nước, bị mất quyền tự do tín ngưỡng, nên Chức-Sắc và bốn đạo Cao-Đài trên toàn quốc phải đồng tâm hiệp sức đoàn kết lại để sống còn, để chung vai gánh vác mưu đồ phục hồi quốc vận, giải thoát đất nước khỏi gông cùm kềm kẹp của thực dân Pháp bằng mọi giá.

lập dung
TÔ-PHÁP
Thứ Ký
956), và
956, đến
lã xích lại
diệt.
Đạo Tôn-
) này, đã
nhơn loại
ố tình trù
g thể bóp
đỗ Cao-
giệp cho
hấy hoặc
n đã xích
uy tướng.
inh sự tại
Chúng tôi
GUỒI, nén
n lòng tin
và trách
o Cao-Đài
bao cuộc
dâu trước
, Nhà văn
juễn Tiểu
NHÀ VĂN
l, nhứt là
ao-Đài gây
lam VIỆT-
hữu Cao-
e, nơi tôn
hành chốn
Đạo không
tự do tín
, thúc đẩy
VIỆT-NAM
uồng, nên
kết lại để
nuốc khôi

Tháng 12 năm 1943, để tránh mọi sự huy động của bọn Cường hào ác bá ở các địa phương, nên mới có một số Chức-Sắc và tín-hữu rời bỏ quê nhà qui tụ về SAIGON hiệp tác với Trưởng-Huynh Giáo Sư Đại Biểu THƯỢNG-VINH-THANH (TRẦN-QUANG-VINH) chung lo cõi phục quốc; thành lập Nội Ứng Nghĩa Bình (cơ quan chuyển thể) mưu đồ lật đổ Chánh quyền Thực dân Pháp, nên Giáo Sư Đại Biểu TRẦN-QUANG-VINH mới có cơ hội ký kết Hợp Đồng đồng thư cho NHẬT-BỐN, và hàng tàu NITINAN được xuất hiện tại Cầu Rạch Ông (SAIGON). Lãnh thầu đóng tàu cho NHẬT-BỐN ban ngày, còn ban đêm thi tập luyện binh sĩ cho triều thực chủ đảo chánh Pháp ngày 09/03/1945.

Nguyện vọng bức thiết của người tín-hữu Cao-Đài phải cộng tác với NHẬT-BỐN lúc bấy giờ là để cải ách nô lệ cho chúng ta VIỆT-NAM đang bị Thực dân Pháp đàn áp, và cương quyết phục hồi quyền tự do tự ngưỡng là một việc bất khả kháng mà người tín-hữu Cao-Đài phải can đảm trả, nhằm để cùng NHẬT-BỐN mưu đồ đảo chánh Pháp ngày 09/03/1945.

Sau ngày 09/03/1945 đảo chánh Pháp thành công tốt đẹp, Quân Đội NHẬT-BỐN đã nhiều lần đề nghị khuynh hàn CAO-ĐÀI đứng ra Lãnh Đạo nắm Chánh Quyền, nhưng người tín hữu khước từ mưu cầu mang thân, là suốt mấy năm qua bốn đạo CAO-ĐÀI nhiệt tình hiệp tác với Quân đội NHẬT-BỐN cốt yếu giải thoát đất nước VIỆT-NAM khỏi ách lệ thuộc Pháp, chờ khai mạcREAM vong Chánh trị, chỉ chuyên lo việc tu hành mà thôi.

Vì thế mà ngày 18/03/1945 mới có cuộc biểu tình do Bổn đạo CAO-ĐÀI điều hành trọng thể qua các đại lộ SAIGON và kéo về tập họp tại Vườn Ông Thượng (gọi là Vườn Tao Đàn) long trọng tuyên bố: Quốc Dân đồng bào, các Đoàn Thể Chánh trị, và các Tôn Giáo trong nước, là người tín hữu CAO-ĐÀI đã hoàn thành trách nhiệm, chào mừng VIỆT-NAM hoàn toàn độc lập tự do, và trân trọng chuyển giao vận mạng Nước Nhà cho toàn dân định đoạt.

Người tín-hữu CAO-ĐÀI từ nguyện rút lui, trở về thuần túy chuyên lo phục vụ Đạo-Pháp. Do đó mới có Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM ra đời ngày 19/04/1945, và không có một nhân vật nào thuộc Tôn Giáo CAO-ĐÀI tham dự trong thành phần Nội-Các của Chánh Phủ TRẦN TRỌNG KIM.

Thiết nghĩ, người tín-hữu Cao-Đài có quyền hanh diện đã hiệp tác với NHỰT-BỐN để đảo chánh Pháp ngày 09/03/1945 đem lại độc lập tự do, mở màn cho toàn dân VIỆT-NAM đứng lên tranh đấu, một ngày lịch sử cho toàn dân chào mừng Chủ quyền Độc Lập Tự Do của người VIỆT-NAM, và cũng là một cơ hội thuận tiện duy nhứt cho VIỆT-MINH đứng lên cướp Chánh Quyền, và Chánh Phủ VIỆT-NAM DÂN CHỦ CỘNG HÒA ra đời ngày 2/9/1945.

Dù muôn dù không, TG NGUYỄN KHẢI không thể chối cãi được: Nếu không có ngày 09/03/1945 (Cao-Đài hiệp lực với Nhữ-Bản đảo chánh Pháp) thì không có Cách Mạng Tháng 8, Chủ Tịch HỒ CHÍ MINH đọc tuyên ngôn độc lập 02/09/1945 tại Ba Đình (HÀ NỘI), không có chiến thắng Điện Biên Phủ (1954), không có Đại thắng mùa Xuân 1975.

Tưởng nhớ lại, Đạo CAO-ĐÀI khai sáng trên đất nước VIỆT-NAM vào năm 1926 cho đến nay, đứng về mặt tinh thần mà nói, không phải mỗi mỗi đều tận thiện tận mĩ, ở trong đời có gì là tận thiện tận mĩ, song xét ra cho thật công bằng thì Đạo CAO-ĐÀI chưa hề làm điều gì có hại đến nhân寰 xã hội (Ông NAM-ĐỊNH, một Ký Giả Miền Nam chế độ cũ đã phê phán như thế).

Hơn nữa, TG NGUYỄN KHẢI, một Nhà Văn Miền Bắc mới vào Nam, có thâm thù gì với CAO-ĐÀI, với những Chức-Sắc tiền bối mà lại lợi dụng ngòi bút của Chánh Quyền Cách Mạng để trật hạ Tôn-Giáo CAO-ĐÀI làm mất đi tình đoàn kết đã sẵn có từ mấy mươi năm qua.

TG NGUYỄN-KHẢI ghi rõ trong Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT vài lời nói cuối:

Sở dĩ tôi dám viết một cuốn sách mà các nhân vật đều là tín đồ CAO-ĐÀI là nhờ sự khuyến khích và giúp đỡ tận tình của Ủy Ban Nhân Dân, Mặt Trận Tổ Quốc, Sở Công An, Sở Văn Hóa Thông Tin của tỉnh Tây-Ninh và các đồng chí Huỳnh Văn Luận, Võ Đức Trọng, Năm Anh, Văn An, Trần Văn Lê, Ba Sơn, Huỳnh Văn Đẹp v.v... Nhiều tư liệu được dùng trong cuốn sách này đã lấy ra từ thiên điều tra rất có giá trị "Nọc Độc" của Tác Giả TRẦN-CƠ đăng nhiều kỳ trên tạp chí Văn Nghệ Tây-Ninh.

Những tư liệu này hoàn toàn không đúng sự thật lịch sử! TG NGUYỄN-KHẢI sẽ có dịp trả lời với số tín-hữu Cao-Đài. Nhứt định ngày ấy không xa đâu? TG NGUYỄN-KHẢI bình tĩnh và an tâm để trả lời những điều bịa đặt viết ra không đúng sự thật làm mất đi phẩm giá của người đáng Cha Bác đã chết trên 40 năm qua vẫn bị TG NGUYỄN-KHẢI moi móc ra để bôi lọ. Đó là một điều hối tiếc cho một Nhà Văn-Cách mạng CHXH.

Điều bất hạnh cho đồng đảo bạn đọc xa gần là suốt từ đầu cho đến cuối quyển Tiểu Thuyết ĐIỀU TRA VỀ MỘT CÁI CHẾT, đọc giả không được vinh hạnh nghe TG NGUYỄN-KHẢI mô tả đến khu rừng cẩm hoang vu đầy hùm beo ác thú, không một bóng người lui tới mà hôm nay đã biến thành 2.355 mẫu đất phi nhiêu, một Thánh-Địa CAO-ĐÀI trù phú, tạo thành một Đô thị trang nghiêm, với ngôi ĐỀN-THÁNH CAO-ĐÀI uy nghi lộng lẫy có thể sánh vai cùng các Kỳ Quan trên Thế Giới, một di tích lịch sử của Tôn-Giáo Cao-Đài, của dân tộc VIỆT-NAM, một nền ĐẠI-ĐẠO được hoằng khai trên đất nước VIỆT-NAM vào năm 1926 trong thời kỳ lệ thuộc Pháp, mà hôm nay các du khách Quốc Tế cùng các vị Lãnh Đạo Tôn-Giáo trên thế giới hằng đến tham quan, chiêm bái không ngớt.

Đó cũng là niềm vinh hạnh vô biên cho dân tộc VIỆT-NAM được làm Chủ mỗi Đạo nhà.

Trái lại, TG NGUYỄN-KHẢI tự bịa ra những sự việc không đúng sự thật lịch sử để gây hoang mang cho đọc giả xa gần cùng số thanh thiếu niên của Đạo ngộ nhận những điều sai trái của TG NGUYỄN-KHẢI đã viết ra với thâm ý đầu độc thế hệ trẻ của ĐẠO.

TG NGUYỄN-KHẢI nên nhớ rằng:

Huyền diệu mũi kim qua chưởng lợt,
Đừng đừng xảo mị, gọi tài tình.

Quả đất tròn, nhứt định TG NGUYỄN-KHẢI và người tín-hữu Cao-Đài sẽ có dịp hội ngộ để biết rõ sự thật hành Đạo của những Chức-Sắc tiền bối Cao-Đài Tòa Thánh Tây-Ninh.

Cần Thơ, ngày 26 tháng 04 năm Đinh Mão
(DL 23/05/1987)

LÊ QUANG TẤN
Thừa Sứ HIỆP-THIỀN-ĐÀI